

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bizimkisi Bir Ah Hikâyesi

O yüzük bu ele
gelecek!

Seçil Çömlekçi

Bizimkisi Bir Ah Hikâyesi

O yüzük bu ele
gelecek!

Seçil Çömlekçi

Maya Kitap: 198, Roman: 65
1. Baskı, İstanbul Mayıs 2019

ISBN: 978-605-7605-09-2

© Seçil Çömlekçi, 2019.

Tüm yayın hakları Maya Kitap'a aittir. Telif hakları sahibinin izni olmaksızın, hiçbir yolla çoğaltılamaz, kopyalanamaz, dağıtılamaz.

Yayın Yönetmeni: Tahir Malkoç

Editör: Selin Saraçoğlu

Son Okuma: Alara Ergin

Mizanpaj: Mehmet Büyüktuna

Kapak: Gülay Tunç

Maya Kitap * Sertifika: 14079

Merkez Mah. Kocamansur Sok. No: 6/4 Şişli / İstanbul Tel: 0212 296 97 12

e-posta: info@mayayayinlari.com / www.mayayayinlari.com

Altın Kitaplar Yayınevi * Sertifika: 10766

Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul

Tel: 0212 446 38 88

Bizimkisi Bir Ah Hikâyesi

Seçil Çömlekçi

Seçil Çömlekçi

87 yazında kordon bağını kolye sanıp boğazına dolaması sonucu erken vakitte İzmir’de doğdu. Kaynar suya düştü, abisi tarafından koltuktan koltuğa fırlatıldı, göz kapağına şişe girdi, üzerine inşaat halindeki apartmanın demirleri düştü ama o hâlâ aramızda.

İki yüz elli koltuklu sinema salonunda tek kırık koltuğa düşecek kadar bahtsız, torna tesviye dahil tüm meslekleri denemek isteyecek kadar arsız, bir çorabı almak için Birleşmiş Milletler genel sekreterini arayabilecek kadar karsız biri.

Gece koynunda pofuduk ayı yerine kâğıt kalem bulunduracak kadar da yazmaya sevdalı. Gazi Eğitim Fakültesi’nin çöplüğü onun yazıp, buruşturup attığı deneme yazılarıyla dolu. Beykent Üniversitesi Sinema ve Televizyon bölümünün çöplüğü de... Çöplüğe gitmeyen yazıları ise çeşitli tv kanallarında yayınlandı. Çağırıldığı tv dizilerine koş koş giderek oyunculuk yaptı. *Hayat Zor Ama Ben de Kolay Biri Sayılmam, Aşk mı? Kesinlikle, Belki, Olabilir Ama İmkânsız, Bir Cevabım Yok Ama Sorunuza Hayran Kaldım ve Keyfin Yerinde Değilse Annen Bir Yere Kaldırmıştır* kitaplarını yazdı. Şu an hayatına yazarak, oynayarak ve eğiterek devam etmekte.

TEŞEKKÜR

Kordon bağımın boynuma dolanması sonucu zorlu bir doğuma rağmen ameliyathaneyi terk etmeyen doktoruma;

“Oğlum ters gelmişti zaten, bu kız da kordonu kolye yaptı. Küstüm, oynamıyorum işte, doğurmayacağım ben! Kal orada da aklın başına gelsin!” demeyen annem Makbuş’a;

Doğum sırasında “Sıradaki çocuğu sevip de kavuşamayanlar için doğurtuyorum,” diye espri yaptığını hayal ettiğim ebeme;

Aramızda on üç ay olduğu için beni kardeşten çok rakipli gibi gören ve bulduğu her fırsatta koltuktan, yataktan aşağı fırlatarak beynimde hasar oluşturup farklı bir düşünce sistemine sahip olmamı sağlayan abim Emre’ye;

Her söylediği cümlede ya gülünecek ya da ağlanacak bir şeyler bulup sonucunda da ruhsal dengemin sarsılmasıyla yazmaya yönelmemi sağlayan babam Birol Aga’ya;

Yengeç burcu olmamdan dolayı periyodik aralıklarla melankoliye bağladığımda kapısına dayanıp “Dağıldım ben, topla beni!” dediğim ve evini bana rehabilitasyon merkezi yapan canım Hilale’;

Hep anlatacak komik hikâyeleri olan, beni sabahlara kadar uyutmamayı başaran, kalbinin güzelliğini maviş gözlerinden okuduğum sincabım Zeynep’e;

Her çalışma öncesinde sütlü kahvemi, masajımı eksik etmeyen, özgüven dopinglerim Şenay ve Şengül’e;

Evimi, çatal bıçağımla, tencerelerimi, acılarımı, sevinçlerimi, porselenlerimi paylaştığım; psikolojisinin bozulduğundan ya da psikolojik danışmanlık okumasından etkilenip psikolojiye merak sardığım ve zihnime bu satırları yerleştiren ev arkadaşım Şeyma’ya;

“Derviş dervişi tekkede, deli deliyi dakkada bulur,” atasözünü hayatıma uyarlayan başta Gülşah, Dilek ve Didem olmak üzere tüm arkadaşlarıma;

Masumiyetlerini kıskandığım, beni hayata inandıran canım öğrencilerime;

Fahri editörlerim Aslı Kahveci ve Kübra Ak’a;

Canım çalışma arkadaşım Melek Orhan’a;

Beni her daim şaşırtmayı başaran; yazdıklarına, yaptıklarına ilham kaynağı olan; yanlışlarından doğrular türettiğim akrabalarım;

Şu an teşekkür metnimi okuyarak kitabıma şans vermiş olan tüm okurlarıma;

Sonsuz teşekkürler...

Seçil Çömlekçi

YÜZÜK VAR DEDİLER GELDİK

Tam iki gündür yemek yemedim, su içmedim. Şu an vücudumda sıfır ödemle bana iki beden küçük elbiseye sığabilmek için uyguladığım bu “evlilik teklifi kürü”nün böbrek ve karaciğerime verdiği son hasar olmasını umut ediyorum.

Bu yüzden “ya bu akşam o yüzük bu ele gelecek ya da bu ilişkinin sonuna gelinecek”. Bir ilişki Sherlock Holmes’ü olarak hemen çevresel özelliklerden durum değerlendirmesi yapıyorum ve seçilen restoranın şıklığına, garsonların beni birbirlerine işaret etmesine bakarak bu akşam buradan galip ayrılacağımı anlıyorum.

Tamam tamam açık konuşayım. Tam bir hafta boyunca “Ya evleniriz ya bu iş biter,” diyerek baskılar yapmış, teklif mekânı ve yüzüğü kendim ayarlamış, hatta Arda’nın

parası çıkışmayınca yüzüğün parasının bir kısmını kendi kartımdan geçirmiş biri olarak az sonra burada olacakları en iyi ben biliyorum.

Ben bunları düşünürken Arda her zamanki kanadı olup da uçamayan kivi kuşu bakışıyla “Bade! Yine koptun şu andan,” diyor.

“Deli misin, şu an anın taa en içindeyim.”

Bu cümlem bir an küfür gibi geliyor kulağıma. Umam ona da öyle gelmemiştir ki olası evlilik teklifinden vazgeçmesin. Böyle durumlarda olay akışını hızlandırmak için birkaç hamle yapmak gerekir. Ben de elimi ufak ufak ona doğru uzatmadan önce yüzük girerken zorluk çıkarmanın diye ellerimi kremliyorum.

“Aşkım istersen vücut losyonunu da vereyim de nemlendirici değmeyen yerin kalmasın.”

Hey Allah beni kahretmesin. El alışkanlığı işte... Krem sürmeye başlayınca kazayakları, gözkapakları, dirsek başları, boyun bölgesi masajı diye uzayıp gidiyor bakımım. Adamın karşısında tüm kişisel bakımımı yapmam bu alışkanlık yüzünden.

Sadet, benim gelmeyi en sevdiğim yer olduğundan direkt sadede geliyorum.

“Aşkım uzatmasak da sadede mi gelsek? Mesela şöyle yapalım, sen hiç diz çökme ben sandalyenin üstüne çıkayım, oradan mesafeyi ayarlarız. Sana zahmet olmasın.”

Bir anda kendimi restoranın ortasında bir sandalye-

nin tepesinde tektaş beklerken buluyorum. Allah'tan Arda da pek öyle akliselim biri değil de biraz uydum akıllı olduğundan bana katılıyor. O ayakta dikilmiş, ben sandalyenin tepesinde, belki de hayatımızın en romantik zaman dilimindeyiz.

Arda elini yavaşça cebine götürüyor. Bir an cebinden para çıkarıp donumun arasına sıkıştırarak zannediyorum, zira şu an sandalyenin tepesinde titreyen bir dansöz gibiyim. Titremenin heyecandan olduğunu saymazsak bildiğin dansözdüm yahu!

Neyse ki cebinden çıkardığı şey, bir yüzük kutusu...

Vee kapak usulca açılırken gözlerimi kamaştıran bir ışık huzmesi çarpıyor yüzüme. Elimi uzatıp parmaklarımı da “Hadi hadi,” der gibi oynatıp o cümleyi duymayı bekliyorum. Hatta yekten “Eveet!” diye konuya da girebilirdim ama ağızımdan çıkanlarla ilgili sorunum olduğundan susmayı tercih ediyorum.

Ben susarken bir andaaaaa...

Anam, o da ne? Vay topraah başıma a dostlar, vay leee... Yüzüğüm... Yüzüğüm gözlerimin önünde yerde yuvarlanıyor. Hem de yandan geçen salak bir adamın dirsek darbesiyle sarsılan Arda'nın ellerinden kayıp yuvar yuvar yuvarlanıp gidiyor.

“Ay yüzük elden gidiyeeaaahhh!”

Eh be salakoz adam, eh be psikopaçi! Dünyada bilmem kaç milyar kilometre karelik alanda bula bula bu metre kareyi mi buldun geçecek?

Yüzüğüm yuvarlanıyor, yuvarlanıyor, yuvarlanıyoood-
ooooorr ve durabileceği en saçma yerde duruyor.

Bir kızın ayaklarının dibinde... Hem de sadece dört
masa uzağındaki bir kızın ayaklarının... Arda evlenme
teklif etmeye kararlı olduğundan mı, yüzüğe dünya kadar
para verildiğinden mi bilinmez, koşarak gidiyor yüzüğün
peşinden ve o kızın ayaklarının dibinde duruveriyor.

Ama ne durmak!

Zalımsın kader. Yine dünyada onca milyar metre kare
içinden o yüzüğün yuvarlanıp duracağı yer, benim Ar-
da'mın ilk aşkının ayaklarının dibi mi olacaktı?

O kız. Yeminle o kız. Allah belamı versin ki bu, Sevil
denen o kız. Ben aylarca bu kızın resimlerine bakıp bul-
duğum her mecradan stalklamış, Arda'nın geçtiği yoldan
geçme ihtimalini engelleyebilmek için üstün çabalar sarf
etmiştim.

O değil de bir an “Resimlerinizden de güzelsiniz,” diye
yanına gidesim geliyor. Böyle eski sevgili mi olur ya... Su
gibi. Yağlarını mı aldıldın, yüzüne bebek yüz estetiği mi
yaptıldın, vıcıksızın evladı?

Sadece beş masa ötemde yıllar önce yarım kalmış bir
aşkın duygu dolu bakışması yaşıyor ve ben ağlayarak
masanın kenarlarını söküp onlarla kafama kafama vur-
mamak için kendimi zor tutuyorum.

Kibar da kızmış güzel pislik. Yüzüğümü ayağının di-
binden usulca alıp Arda'ya doğru uzatıyor. Buradan ba-

kınca benim yüzüğümle Arda'ya evlenme teklif ediyor gibi durduğuna yemin edebilirim.

“Bu benim romantik anım, bu gözyaşları sevinçten olmalıydı,” diye ipi çözülmüş topaç gibi etrafımda dönmek istiyorum.

Benim için alınmış tektaşım kendini yerlere atıp, sevgilimin unutamadığı ilk aşkının ayağının dibine düşüp kurulmamış yuvamı yıkmak üzereydi. Hepsi şu malakaçi adam yüzünden. “Kurulmamış yuvamı yıktın be vicdansız!” diye şimdi seni öldürsem nefsi müdafaaya girer; zira bu hareket beni öldürmeye yönelik değildir de nedir?

“Nasılsın Sevil?”

Al bak bildim işte, Sevil bu. Hay ben hafızama tüküreyim, hay ben şansımla kartopu savaşı edeyim, hay ben zalım kaderin oklarına kafa atayım.

“İyiym Arda, ya sen?”

“Seni gördüm daha iyi oldum.”

“Yüzük senin galiba?”

“Yok ya benim değil, ömrümde ilk defa görüyorum kendisini. Ama yerde bulduysan senindir, di mi?”

Allah belanı versin Arda. Yedi ay boyunca bana tek hediye almayan sen, koskoca taşlı yüzüğü elin kızına mı veriyorsun. Hem de parasının bir kısmını benim kartımdan geçtiğin yüzüğü. İyi de gidip alınmaz ki şimdi.

Sahi ya, ben ne yapmalıyım şu an? Hızlıca kendim-

le bir istişare edip en doğru kararı vermeliyim. Gidip şu kızın suratına kimyasal yakıcı madde atıp bebek gibi yüzünü anneannemin bi tarafına benzetsem hiç modern olmaz, modern tekniklerle şu Arda'yı dövsem elimde yeterli neden yok. Hâlâ sandalyenin tepesinde malak gibi müstakbel kocamın romantik anına şahitlik ediyorum. Bence şu an yapılacak en mantıklı şey şu:

“Kurulmamış yuvamın yıkıcısı, gel buraya.”

Sandalyenin tepesinden yuvamı yıkan adamın üzerine nasıl atladıysam ikimiz de hastanelik olmuşuz. Hayır, eğer vücudumun üst bölümü adamın tepesine denk gelse bir şey olmazdı da benim 40 bedenlik alt takım ezici bir üstünlük sağlamış anlaşılan.

“Daha iyi misiniz?”

“Haa daha iyiyim, n'apacan canımı mı alacan? Baktın öyle ölmüyorum, direkt neşter vurayım mı dedin?”

“Bana ne carlıyorsunuz ya, sanki sizi bırakıp eski sevgilimle giden benim.”

“Nee!!! Beni bırakıp Sevil'le mi gitti?”

“Haa, şimdi böyle söyleyince tuhaf oldu tabii.”

“Yahu ben hastayım hasta. Düşmüş bayılmışım, insan nezaketen hastaneye getirir, hasta ziyareti kısa olur derler ama bu kısa değil, çukur. Şuraya bak, başımda elin adamı bekliyor ama Arda yok.”

“Yok, yok üzülme. Ben de başında beklemek için değil, sen üstüme abanınca küçük parmağım çıktı da onun için geldim.”

“Ya sen şu serum şişesini ağzımdan sokup burnumdan çıkarsana. Ha? Rahatlarsın belki.”

İnsanlar ne acımasız, ne empati yoksunu. Bilim insanlarının bahsettiği ayna nöronları nerede acaba? Giocama Rizzoletti Efendi’ye sesleniyorum; hani her canlı, beynindeki ayna nöronları sayesinde karşısındaki canlının acısını hissedebiliyordu? Bir de ben zamanında bu Rizzoletti’ye güvenip kendimi maymun etmişim.

Nazarla, fallla ilişki yürütemeyince biraz da bilimsel verileri kullanayım dediğim bir dönemdi. Edindiğim her tür yeni bilgiyi çıkarlarım doğrultusunda kullanırken bir makalede ayna nöronları çıktı karşıma. Beyindeki bu nöronların taklit ve empati gibi işlevleri olduğundan, biri size baktığında siz esniyorsanız o da esner, siz aniden irkiliyorsanız o da irkilirmiş. Ben de durur muyum, hemen uygulamaya koyuldum. O zaman pek bir beğendiğim zat-ı şahanem vardı yüzüme bile bakmayan. Artık ben neyime güvendiysen beni arkadan süzüyor, yan gözle izliyor gibi düşüncelere kapılıp bunu çevreme ispatlama girişiminde bulundum. Aldım ayna nöronları bilgimi de arkama, geçtim zat-ı şahanemin karşısına. Başladım esnemeye. Hesabıma göre gözü bende olduğu için bu da esneyecek. Tam sekiz kere esnedim, bizimkinde tık yok. Masadan düşer gibi yaptım, bizimki yemeğine tuz serpiyor. Bir insan kısacık bir öğle yemeği saatinde kendini ne kadar rezil edebilir deneyi gibiydim âdetâ. Sonunda yine vakit nakittir deyip,

durumu kabullenip bana bakmadığına ikna oldum. Şimdi bu kurulmamış yuvamın yıkıcısı da karşımda nöronsuz nöronsuz oturunca acaba Rizoletti’ciğim yanılıyor mu diye düşünmüyör değilim.

“Kim kırdı senin ayna nöronlarını, empati yoksunu adam?”

“Anlaşıldı, size doyum olmaz. Sevgilerinize çarptığım için özür diler yeni adaylarla yolunuza devam etmenizi tavsiye ederim. Zira şu an Arda’yı alan Üsküdar’ı geçti.”

“At oğlu at.”

“Hadi, geçmiş olsun. Haa bu arada küçük parmağıma verdiğiniz hasar için ‘bir şey değil,’ diyor ve gidiyor.

Allah’ım, üstüne bir de laf mı yedim ben? Yok, yok beni intihar paklar. Hazır hastanedeyim, gidip birkaç kutu ilaç edinip yutayım. Hah, şunlar işimi görür.

“Yavrum, bırak benim ilaçlarımı. Tuvalete çıkamıyorum sonra.”

“Teyze sen nereden çıktın?”

“Tuvaletteydim. O elinde tuttuğun hap yüzünden. Cır cır gidiyorum bi saattir.”

“Desene öldürmüyo ama süründürüyo. Şunların öldüreni yok mu?”

“Tövbe de yavrum, çok gençsin daha.”

Teyze haklı beyler, dağılabilirsiniz. Gencim yahu ben! Ceset böcekleri tarafından yenilmesi gereken beden şu

teyzenin... Acep söylesem benim acım için kendi ölebilir mi? Yok ama “Her ölüm erken ölümdür,” demiş şair. Ona da yazık günah. Daha kireçleme tutan dizlerinin arasına sıvı enjekte edecek, orasında burasında çıkan mayasılıları gösterdiği doktorları meslekten soğutacak.

Bak yine yaptın Bade. Yine kendinle muhabbete dalıp ana konudan koptun. Ana konun neydi? Ana konu, anakonda yılanı Sevil idi. Parmağına girmeyen o yüzük idi. Vay lele toprah başıma idi. Gene modern sevinip, yerel üzülme moduna alıyorum kendimi. Nasıl almayayım? Yine olan bana oluyor ve galiba sorunlu bir ayrılığın eşiğine doğru ilerliyorum. Gerçi sorunsuz ayrılık nasıl olur, bunca yıllık hayatımda kendisiyle tanışan yakınım hiç olmadı. Benim annemle babam şimdi ayrılacak olsa büyük ihtimal ilk üç ay düzenli olarak karakolluk oluruz. Akrabaların aralara girdiği, komşuların söz hakkı bulduğu upuzun oturumlarda birbirlerine gurur kırıcı laflar ederler. Hatta ben annemin, babamın cebine keyif verici madde koyup polise ihbar etme gibi ahlaka uygun olmayan girişimleri bile olabileceğini düşünüyorum. Şu sorun çıkarmadan ayrılan çiftlerde durum nasıl oluyor acaba? Çiftlerden biri ya da ikisi birden, ilişkide bazı aksaklıklar keşfediyor. Sonra bu düzelmeyen aksaklık, sistemi hepten çökertince çiftler ayrılmaya karar verip medeni bir el sıkışma sırasında kelimelere döküyorlar.

“Muhterem aşkım, bilmem kaç zamandır seninle yürütmüş olduğumuz cilveleşme ve aşkı duyguların yaşandığı ilişkimiz an itibarıyla bitmiş bulunmakta. İşbu ilişki uyarınca bana ayırdığın vakit için teşekkür eder, beni

arayıp sormaman, musallat olmaman konusunda gereğini yapmanı arz ederim.”

Bu diyalogu ömrümde duymadığım, duyacağımı da zannetmediğim için yapılacak en mantıklı şey şu an Arda’ya beddua etmek. Zaten bizim gibi insanların birine yapabileceği en büyük kötülük budur. Öyle inanıyoruz ki “Kimsenin ahı kimsede kalmaz,” sözüne, hep buna sırtımızı yaslıyoruz. Hatta geçen gün arkadaşlarımla şunun tartışmasını yaptık; genç şarkıcılardan biri nişanlısını, çok daha ünlü bir şarkıcıya kaptırmıştı. Çok geçmeden daha ünlü olan şarkıcıyla evlenip bizim mağdur kızımızı hiçe saymıştı. Yıllar sonra adam bir yolsuzluğa karışıp, tüm mal varlığına el konulup hapse girince biz aynen şu yorumu yaptık:

“Hep o mağdur genç şarkıcının ahı... Kızı terk edip gitti, diğerini aldı. Çok çekecek daha o ahı çooookk...”

Ve biz buna o kadar inanmıştık ki birimiz de çıkıp şunu demedik: “Yahu adam yolsuzluğa karışmış, tüyü bitmemiş yetim hakkı yemiş, ülkeyi dolandırmış; ne genç şarkıcısı, ne nişan atıp başkasıyla evlenmesi; adam kul hakkı yemiş, yemiş, yemiiiişşş yapamamış, yaptıysa da ev arsa yapmış... Tabii Allah’ından bulacak.”

Aslında benim aklıma gelmişti; ancak bizim kızlara göre bir insana verilebilecek en büyük acı onun içine atılan alev toplarıydı. Orta parmağını kesip burnuna soksan, oradan yukarı ittirip gözünden çıkarsan yine bir derece acı verirsin; ama o kişinin kalbinde ateş yakıp orayı acıtır-san işte bu tam bir beddua sebebidir.

Hatta ne zaman yeni birileriyle tanışacak olsak kimdir, nedirden çok üzecek mi üzmeyecek mi tartışması yapılır. Yoksa ne iş yaptığından bize ne? Organ mafyası olsa kaç yazar? Alt tarafı alacağı bir böbrek değil mi? Ki efendi gibi rica etse, “Seni çok seviyorum ama işler kesat, sen de bi böbrek at ortaya siftah olsun,” dese çıkarır veririz. Böbrek dediğin nedir? Maksat ciğerimizi yakmasınlar, ciğerimizi...

Tekrar anakondama dönecek olursak, şimdi kendimle istişare zamanı...

“Bana bak canım kendim. Kendini öldürmeyi bırak, kendine tokat bile atmayacaksın çünkü erkeklere değmez. Depresyon aşamaları olan şok, inkâr, pazarlık ve kabullenmeyi hızla geçip çözüm üretmeye odaklanacaksın zira biyolojik saatin işliyor ki kaybedecek vaktin yok.”

Ve mesaj sesi... Mesaj, geberesice ama gebermeden önce bana nikâhı basasica Arda’dan...

“Özür dilerim, yapamayacağım.”

“Teyze senin basur kremi ve sıçirtma hapından başka öldürücü bir ilacın yok mu? Top patladı, terk edilmiş kızlar için intihar vakti.”

Derince bir iç çekerek sakinleşmeyi deniyorum. Nefes terapisi eğitimindeyken beynin sağ ve sol bölümünde iç çekme refleksi kontrol eden 400 nöron bulunduğunu öğrendim. İç çekme sırasında nöral aktiviteler tetiklenip nefes oranı sıfırlanıyor ve solunum yollarındaki hava kanalları temizlenip akciğerlerin oksijeni emmesi sağlanı-

yor. Böylece iimiz açılmış oluyor. Bu yüzden her daraldı-
ğımda, eyleme geçmeden önce sağlam bir i ekerim.

O zaman hep birliktee, al nefeeeeeeeeesssss ver nefe-
eeesss...

ARDA'YI ALAN ÜSKÜDAR'I GEÇTİ, ZİRA KIZ AT GİBİYDİ

Özür dilermiş, yapamıyormuş. Açık beyin ameliyatı sanki... Alt tarafı beni sana isteyeceksin, ben de beni sana vereceğim ve yüzükleri takacağız, olup bitecek. Bunun neresini yapamıyorsun?

Bu durumda gururlu bir Trakya kızının yapacağı şey bellidir: Kendini geri çekecek, mesajlara cevap vermeyecek ve ne yapacaksan alttan alta sinsice yapacaksın.

İlk iş tüm sosyal medya hesaplarını kontrol ediyorum. İlişkimiz boyunca “Aşkım ne şifresi, ben sana güveniyorum,” dedikten sonra yandan yandan şifrelerini girerken gözümü ona dikmeseydim şimdi hesaplarında cirit atamayacaktım. Ciritlerim sırasında gördüğüm şeyle gözlerim yuvalarından taa karşıya fırlıyor. Kör olasıca, geberesice,

parçalara ayrılınca Arda o su gibi ama yüzüne kimyasal silahla saldırmamın an meselesi olduğu kızı, ilk aşkı Sevil'i takibe almış ve gördüğü tüm fotoğraflarını beğenmiş. İnstoş dilinde söyleyecek olursak: Çok pis yürümüş kıza! Ama bu beraber oldukları anlamına gelmediğinden önce birlikteliklerini teyit etmem gerekiyor.

Bu yüzden bildiğim tüm bedduaları edip aldım kendimi, gittim kapısına. Ama onun değil apartmanın kapısına, zira gururlu bir Trakya kızı asla kendisini terk eden adamın kapısına gitmez.

Daha önce de yaptığım ve çok faydasını gördüğüm taktik gereği, onun dairesinin üst katının ziline basıp dış kapıyı açtıracak ve apartmana sotalanıp kapısının önünde kadın ayakkabısı olup olmadığına bakacak, kapıdan içerdeki sesleri dinleyecektim.

Çaldım üst katlardan birinin zilini, “Kim o?” diyen sese “Beniiiiimm,” deyip otomatı açtırdım. Bu insanlardaki özgüvene de hayranım. Benim sesimi tarayıp kim olduğumu tespit edebileceklerini sanıyorlar. Hiç tanımadığı BEN’e açtı kapıyı.

Apartmana usulca sızdıktan sonra Arda mendeburunun dairesine varıyorum. Kapının önünde kadın ayakkabısı olmadığı gibi içeriden hiçbir ses gelmiyor. Yanımda bisküvim, kekim, suyum var. En az iki gün yetecek kadar erzakım hazır. Burada beklerim ben, hiç üşenmem.

“Beni paralamadan rahat edemeyeceksin anlaşılan. Ama yanlış kattasın, ben bi üst kattayım.”

Yooook artık bu o! Kurulmamış yuvamın yıkıcısı adam. Yüzük elime girmek üzereyken Arda'ya çarpan malakaçi.

“Sen beni mi takip ediyorsun?”

“Haa evet, seni apartmanıma getirip zorla zilime bastırttım.”

Şaka mı bu? Komik de değil ki. Onlarca ev, onlarca zil arasından ben yine bunu mu buldum?

“Sen burada mı oturuyorsun?”

“Yok, hırsızım ben; evi soyuyordum da güvenlik kamerasından seni görünce soyduğum evde bir kahve içeriz dedim.”

“Sen kameradan beni mi izliyorsun, pis röntgenci? Bak itiraf ettin işte, beni izliyorsun. Sapık vaaar komşulaar!”

Aferin kızım Bade. Ne güzel rezillik çıkardın da apartmanı ayağa kaldırdın. Bak ne güzel Arda Bey de çıktı kapıya. O da ne? Arda kapıya yalnız çıkmadı ki. O kız da yanında. Tam da batırdığım bu noktada bana bez getirecek biri lazım. Bez getir yuva yıkıcı malakaçiiii.

“Geldim aşkım, yanlış kapıya gelmişim. Malum, el alışkanlığı... Aaa Arda da buradaymış. Nasılsın Arda?”

“İyiym.”

“O kadar da beddua etmiştim ama zamanı gelmemiş demek. Neyse, ben de yeni sevgilime geldim. Aaa sen de

mi yeni sevgilinlesin, hani eski ama yeni. İlk turda pek eğlendin, bi tur daha atayım dedin anlaşılan.”

“Ohhh iyi ettim, hoş ettim,” derdi Ağrı’dan gelin gelen yengem. Ben de iyi ettim hoş ettim de Arda’ya misilleme olarak şu yuva yıkıcı adama “aşkım” dedim.

Arda ve Sevil’in şaşkın bakışları eşliğinde üst kata yuva yıkıcımın evine geçiyorum. Gerçi biraz haneye tecavüz gibi oluyor zira kendileri beni eve buyur etmekte karsarsızlık yaşadı. Ancak hiç kusura bakmasın, bu kadarını da bana borçlu bu adam.

“Hanfendi n’apıyorsun ya? Ne aşkımı, ne diye evime girdin zorla?”

“Çekil şurdan bee, varsa bana kesici bir alet ya da fare zehri getir.”

Daha fazla tutamıyorum Trakya kızı gururumu ve salıyamı akıta akıta ağlamaya başlıyorum. Hayat sen planlar kurarken başına gelenlerdir derler ya, ağzı büzülesiceler ne de doğru demişler. Daha dün ne hayaller kuran ben, şimdi hiç tanımadığım bir adamın evinde, onun tişörtüne sümüğümü siliyorum.

“Senin evinde peçeten falan yok mu, ne diye tişörtünü verdin elime?”

“Ben onu giy diye verdim, baksana üstün başın salya sümük. Vay arkadaş, ağlanır da böyle pis mi ağlanır?”

“Ağlamamı bile beğendiremedim ya. Ben ne talihsiz bir kızım. Ne oldu o kurşunlar, muska bozucular. Zalım-sın hayat. Bak yine yerel dille üzüldüm.”

Herkese böyle mi oluyor bilmem ama ben çok ağladığımda ağlamaktan yorgun düşüp olduğum yerde uyu-yakalıyorum. En son yuva yıkıcısının tişörtüyle burnumu siliyordum, ne ara aynı tişörte sarılarak uyuyakalmışım? Gözümü açtığımda benimki yemek masasında hapur hupur götürüyordu.

“Yuh, insan beni de uyandırır, tek başına yemekleri gömüyorsun. Ayıptır yahu!”

“Pardon da davetli misafirim değilsin, evime zorla giriyorsun, bi de nezaket kurallarından bahsediyorsun.”

Daha fazla küçük düşmeyi gururum kaldıramayacağından şu malakaçının tişörtünü de aldığım gibi çıkıyorum evinden. Yolda yine ağlama krizim tutarsa burnumu silerim tişörtüyle. Apartmandan çıkmadan Arda'nın zilini ve kapı tokmağını tükürüğümle yağlıyorum. O Sevil Hanım zili çaldığında tükürük bezlerimdeki tüm mikroplar eline yapışsın, sonra da o el onun taaa... Keşke hasta olsaydım da daha çok mikrobum olsaydı. Vay arkadaş kendime beddua mı ettim tam şu anda?

Hayal kırıklığına uğrayan bir Türk kızı ne yapar? Tabii ki karşısındakini suçlar. Doyamaz; hayatı, kaderi, zamanlamayı, evrenin düzenini, Murphy kanunlarını, hatta ayakkabı kösesini suçlar. Ancak asla kendine toz kondurmaz. Canımız kendimiz yaaa.

Tatlışkom, minnoş kendim yine mağdur oldu, yine hayallerimizin balonunu şeker oyununda şeker patlatır gibi patlattılar. Şu an yapılacak en mantıklı şey, çözüm sürecini tekrar gözden geçirmek. Artık Arda ile Sevil de-

nen kızın beraber olduğuna emin olduğumuza göre daha mantıklı bir sağaltım planı hazırlamalıyım.

Tabii ki ilk iş, üzerimde biriken şu statik elektriği atmak, yani kendimi okutmak çünkü bana kesin nazar değdi. Gerçi beni okuyan teyze aynı fikirde değil.

“Bi kere bile esnemedim yavrum, sende nazar mazar yok.”

“Ben gördüm bi ara ağzın açıldı.”

“Sana ayıp olmasın diye esner gibi yapayım dedim ama o bile olmadı.”

Nazarın varlığı bilimsel olarak psikokinezi deneyiyle kanıtlanmış. Deneklerden bir hafta boyunca aynı nesnelere bakmaları istenmiş ve hassas makinelerle deneklerin gözlerinden çıkan frekanstan yayılan elektromanyetik dalgalar tespit edilmiş. Özellikle renkli gözlere sahip insanlarda var olan renkli fotoreseptörlerden yayılan beta ışınları, kemgöz dediğimiz o şeymiş. Bir sürü renkli gözlü tanıdığım var. Yani illaki bir kemgöz bana bakmış olmalı, değil mi?

Bir de nazar değilse ne bu? Tabii ki biraz da bilimsel düşünmeli. Nazar değilse kesin büyü bu. Bilimsel araştırmalar ne der; evren enerjiden oluşur, hepimiz o enerjinin parçalarıyız ve birbirimizden etkileniriz. O halde kötü enerji kişileri olumsuz etkiler. Yani bana kesinlikle büyü yapıldı.

Sakine Teyze’nin hep gittiği bir hoca var. Tam üç kızını da bu yolla evlendirdi zaten. Damat adaylarının dilini

bağlatıp kızlarına şirinlik muskası yaptırıyormuş. 40 günde bir de tekrarlıyormuş ki büyüün son kullanma tarihi hiç geçmesin. Kadın stratejik ilerliyor. Bendeki hata da bu; bodoslama dalıyorum hep, strateji falan hak getire.

Ancak bu hoca yaşlanmış bence, gözleri tam seçemiyor ya da alıcılarının ayarlarıyla oynamışlar.

“Yavrum sende büyü görünmüyor. Hatta nazar bile yok.”

“Tamam, tamam nazar yok biliyoruz. Ama bi daha bak, orda kıyıda köşede sıkışmış bir büyü olabilir. Bi keresinde evde kurutulmuş soğan buldum. Bağlama büyüü olduğunu duymuştum.”

“Yok yavrum, soğan yere düşmüş, gözünüzden kaçmış, kendi kendine kurumuştur.”

“Sen de içimi kuruttun ha. Kısmet kapama büyüü de mi yapılmamış yahu?”

Nerede benim düşmanlarım? Neden kimse bana büyü yapmamış? İnsanlar “Zaten bu Allah’ından bulmuş, ne büyü yapacağım?” diye mi düşünmüş? O değil de Mihre Yenge de mi yapmamış? Kadına onca hakaret ettim, götürdüğüm suların içine tükürdüm, dayımla arasında fitne fesat çıkarıp onları birbirlerine düşürdüm, insan intikam için bir iki büyü yapardı be. Nerde kaldı sizin düşmanlığınız, vicdanlılar?

“Yazıklar olsun hepinize,” diyerek benim kafa dağıtma timi, lüzumsuz işler müdirelerimin olduğu kafeye gidiyorum. Bizimkiler yine tam takım toplamış, bu defa da Be-

şiktaş'taki mekâna spiritüel check up yaptırmaya gelmişler. Bu arada herkes en son denemelerinden bahsederken ben Meltem'e kulak kesiliyorum.

“Valla Badecim tüm spiritüel öğretileri bir yana koy, ben böyle terapi görmedim.”

“Adı ne demiştin?”

“Geçmiş yaşam blokajı terapisi.”

“O neymiş ki, ilk kez duyuyorum.”

“Geçmişte yaşadıklarım içimde blokajlara neden oluyormuş. Eğitimcim bunları temizlemeyi öğretiyor, üstelik beş seansta.”

“Geçen facetime görüşmesindeki gibi dolandırıcı olmasınlar.”

“Yok kız, olur mu? Bizim Ayşegül yaptırdı geçen ay. Üç aya kalmadı evlendi.”

“Bizim Ayşegül hamileydi, adamı rezil etmekle tehdit etti de öyle evlendi.”

“E işte bak. Blokajları temizlenince zihni açıldı kızın, etkili tehditlerle adamı oturttu nikâh masasına.”

“İyi de çocuk düşünce boşandılar.”

“E bi ton nafaka aldı kızım.”

“Nafakanın kaynağı hukuk değil blokaj diyorsun yani.”

Meltem'in muhabbeti sarmayınca Nergis'e dönüyo-

rum. O da meleklerin ışığından yararlanma öğretisine kaptırmış kendini. İki rekât namaz kılmaya gelince aptes alamıyorum makyajım akıyor diyen kız şimdi de meleklerden medet umuyor.

“Esmâül Hüsnâdaki isimleri kullanıp kölem ettim adamı. Beş bin kez Ya Vedud, üç yüz kez Ya Kadir çekiyorsun adam üç güne kapıda. Bizim Sevgi öyle yaptı.”

“Ekrem’in eski sevgilisi Sevgi mi?”

“Evet.”

“İyi de Ekrem Nazan’la evlendi.”

“Nazan daha çok tespih çektiyse demek ki... Açık piyasada en iyi olan kazanır. Eee sen neler yapıyorsun bu aralar?”

“İşte nazar duası, büyü bozma falan.”

Benim spiritüel etkinliğimi pek bir köylü işi bulup alay etmeye başlıyorlar. Ben de içimden “Siz kendinize bakın haspalar, hıh!” dışımdan da “Şekerler arayı açmayın özlerim sonra, öpenzii,” diyerek masadan kalkıyorum.

İNSANIN EBESİ Mİ ÖLÜR YAHU?

Eve gidip durum değerlendirmesi yapacakken annem arıyor.

“Eben ölmüş.”

“Ebe ne be? İnsanın ebesi sadece küfürlere nesne olsun diye var olan bir canlı türüdür. Onlar ölmez ki, öldüğünü bile bilmemeliyiz ki.”

Çoğu insan ebesini tanımaz ama ben standart bir insan olmadığım için doğumum da pek standart olmamış tabii. Bu yüzden ebemi yakinen tanıyorum aslında.

Annem, doğum suyu geldiği sırada babamı uyandırmak istemiş; ancak benim canım ve ilgili babam o hafta ağır bir enfeksiyon geçirdiğinden doktor ona ağır bir ilaç verince uykusu ağırlaşmış. Annem ne yapıp etse de uyan-

dıramamış adamı. Zavallı kadın da kendi kendini hastaneye kaldırmak zorunda kalmış. Karşısına çıkan ilk taksiye binmiş ve taksici de tüm iyi niyetiyle hızlı gidebilsinler diye kestirme yola sapmış. Az gitmiş uz gitmiş, araba kestirme ama ıssız bir toprak parçasında bozulup kalakalmış. Zavallı annem beni çalı çırpı arasında doğuracakmış ki annemin uzak akrabası olan bir ebenin şehrin köylerinden birindeki evine yakın olduklarını fark edince, taksici beni yani annemi ebenin evine kadar sırtında taşımış.

Taksici hem anneme iyilik hem de kestirme diye tutturduğu için kötülük yapmış. Böylece benim ve annemin hayatını kurtaran o uzak akrabamız olan ebeyle tanışıklığımız ve vefa borcumuz başlamış.

Ama ne vefa borcu! Annem çok sofı bir hatunmuş gibi “ebenin hakkı” diye tutturduğundan ne ramazanları kurbanları aksattık ne kabotaj bayramlarını. Aman üzerinde hakkımız var diye diye tüm malımızı mülkümüzü ebeme yedirecekti de Allah’tan babam biraz daha akli başında bir adam olduğundan engel oldu.

“Anne sen gitsen cenazeye daha uygun olmaz mı?”

“Ee, şey kızım ben İsviçre’de tatildeyim. Biliyorsun ben her kış kayağa buraya gelirim.”

“Anne mevsim yaz.”

“E hep kışları gidiyoruz bir de yazları nasılmış görelim diye geldik. Cümlemi tamamlatmıyorsun ki.”

Annem yurtdışı gezisindeyim yalanında ısrar edince cenaze törenine benim katılmam icap etti. Zıyanı yok. Za-

ten ben de gözyaşı dökerek uygun bir yer arıyordum ve bunun için de mezar toprağından iyi bir yer olamazdı.

Ancak galiba biraz abartmış olacağım ki ebemin mezarının başında nasıl kendimi gözyaşlarıyla paraladıysam tüm gelenler bana başsağılığı diliyorlar. Bir de mezarın başında kendimi kaptırıp “Allah belanı versin Arda, o kızla gün yüzü görmeyesin,” diye ağlayıp asıl niyetimi belli etmesem ebesine çok düşkün biri zannedeceklerdi beni.

Ben ebemin toprağına yapışmış Ardaaaa da Ardaaa diye ağlarken bir el dokunuyor omzuma.

“Arda değil Habibe’ydi adı.”

Yooook artık LeBron James! Yine mi sen? A vallahi sapık bu adam. Önce yuvamı yıktı, sonra Arda’nın apartmanında ona rezil olmaktan kurtardı beni, şimdi de mezarlıkta saçmalamama engel oluyor. Dost musun, düşman mısın be arkadaş!

“Sen beni mi takip ediyorsun?”

“Habibe Ebe, benim büyük anneannemdi.”

“Bu ne saçma bir tesadüf. Evrende tesadüfe tesadüf edilmez derler de, bu çok abartılı bir tesadüfler zinciri.”

“Bu egzotik konuşmayı az ötede mi yapsak? İnsanlar son kez helalleşmek istiyor büyük anneannemle.”

“Koca adamın büyük anneanesi mi olurmuş? Ağzına bile yakışmıyor. Çok saçma.”

“Arda diye toprakları avuçlayan biri mi saçma buldu bunu?”

Adam haklı beyler, dağılabilirsiniz. Sahi, üçtür karşıma çıkan bu son yuva yıkıcının adı ne?

“Adın ne senin?”

“Kaça gittiğimi, büyüyünce ne olacağımı da soracaktı mısın? Bu ne biçim üsluptur, çocuğa sorar gibi...”

“Yahu adın ne be adın? Hayır, sana düzenli beddua ediyorum da, ismiyle edilen dualar daha çabuk kabul olurmuş. Evren ıskalamasın diye...”

“Yusuf Ali ben. Memnun olmadım.”

Boş bulunup, elimi uzatıp adımlı söyledim. Otomatik yaptı beynim bunu.

“Bade. O memnuniyetsizlik bana ait efendim.”

Diyoruz ve ikimiz birden bir mezarın çökmesiyle yerin dibini boyluyoruz. Nasıl oldu anlamadan birden topraklar ağzıma girmeye başlıyor. Ölmeden gömülmek diye buna denir, üstelik şu yuva yıkıcı Yusuf Ali’yle beraber aynı mezara gömülmüş oldum. Neyse ki burada yalnız değiliz de ebeye toprak atmak için getirdikleri küreklerle bizim üzerimizdeki toprakları alıyorlar.

Allah’ım, bu ne saçma bir manzaradır! An itibarıyla elin adamıyla benim üzerimden aldıkları toprakları ebeimin üzerine atıyorlar. İki iş olmasın diye bizden alıp ebeime atan ahali, Allah sizi bildiği gibi yapsın be!

Bende nazar yok, büyü yok peki bu kısmetsizlikler zinciri beni neden buluyor? Benim hayatımdaki şanssızlıkların nedeni ne?

BİR KADINLAR BİR DE GENLER UNUTMAZ

Bir sıkıntıyı hızlı atlatmanın yollarından biri de kendini işe vermektir. Ben sırf ilk aşk acısı sayesinde üniversite sınavında derece yapmış, en sağlam üniversitenin ekonomi bölümünü kazanmış insanım. İkinci acımda ise ülkenin en büyük kanalında mali işler müdürü olarak kariyere tur bindirmişliğim var. Şimdi kıytırık bir adam yüzünden yaşadığım bu acıdan sonra ülkenin zirvesine yerleşirim diye düşünürken yerin dibini boylamam hoş olmadı tabii.

Alıp kendimi işimin başına dönüyorum. Dönüşüm büyük bir fark yaratmıyor zira bir müdür olarak önüme gelen dosyaları imzalamaktan fazlasını yapmıyorum. Ben de vakit geçsin diye stüdyoları dolaşmaya başlıyorum.

Dizi bütçelerinin fırlaması, reklam gelirlerinin azlığı

derken bizim kanal bile kendini yarışmalara, kadın programlarına verdi. Sağ stüdyoda bir adam ailesinin istikbali için böcek yiyor, sol stüdyoda bir genç bilgi yarışmasında anasından azar işitiyor.

“Bunları hep evde çalıştık oğlum. Bil şu soruyu, valla ana sütümü helal etmem.”

Sıkıcı sıkıcı etrafta dolaşırken bir ses geldi kulağıma. Hafif rüzgâr esiyor da onun üzerine sesi huzur veren bir kadın dublaj yapıyor sanki.

“Talih bir şans değildir.”

Büyülenmiş gibi gittim sesin peşinden. Uygun bir yere geçtim ve dinlemeye başladım huzur sesli kadını.

“İnsan birçok şeyi genler yoluyla geleceğe aktaran bir varlıktır. Bu aktarım hücrelerimiz yoluyla gerçekleşir. Hücrelerimizin hafızası atalarımızın karakterlerinin bizlere aktarılmasına sebep olur. Ve unutmayın morfogenetik alan bize şunu söyler: Tıpkı fiziksel özelliklerimiz gibi, ahlak, büyüler ve olumsuz enerjiler de atalarımızdan bize genetik miras olarak kalır. Yani sürekli başımıza kötü şeyler geliyor, yıldızımız düşük diye hayıflanıyorsak bu atalarımızdan birinin geçmişte aldığı bir ‘AH’ın sonucu olabilir.”

Bunu duyar duymaz canlı yayındır, reytingdir diye umursamadan kendimi stüdyoya atıyorum.

“Ne diyosun yaa? Benden bahsediyorsun sen. Şanssızlık benim göbekadım.”

“Sizin gibi birçok vaka ile çalıştım ve onların morfogenetik alanlarını temizleyerek önlerindeki engelleri, genlerindeki blokajları kaldırdık.”

“Aman yok o topraklama tarzı bir spiritüel olaya gireceksen hiç almayayım. On iki seans giden sevgiliyi geri döndürme, beş seans meleklerin kanatlarından güç alma, yedi seans da çakra açma, kafamın üstündeki mor ışığa yürüme terapisi gördüm. Aile dizimi seminerlerinden hiç bahsetmeyeyim bile. Yok dedem sinemada mısır yerken biri ensesine vurmuş diye ben mısır yediğimde kendimi kötü hissediyormuşum da, anneannemin kaçan çorabı bilmem neremden çıkmış da...”

“Bu, öyle bir şey değil. Daha bilimsel bir gerçek... Gen havuzumuzda biriken kötü enerji ve alınan ahlarla ilgili bir durum.”

“Nasıl yani?”

“Hayatlarımızda yaşadığımız kilitler, tıkanıklıklar, sıkıntılar atalarımızdan bize aktarılan inançlardan, enerjilerden kaynaklanabilir. Anne, baba ve atalarımızdan çeşitli duygu ve enerji aktarımları, bizim hayatımızı olumsuz etkileyebilir. Atalarımızın aldığı AH dalgaları bize genetik intikal yoluyla geçer.”

“Peki, şimdi ne yapacağım ben?”

“Atalarınızı araştırın derim, aralarından birinin aldığı bir ah sizin DNA'nıza kodlanmış olabilir. O durumu bulup temizlik yapmalısınız.”

“Vallahi bu aklıma yattı. Hay yaşa!”

“Kestiiiiik, reklama girdik.”

Reklama mı girdik, ben şimdi tüm bunları elâleme mi anlattım?

Önce hangi atamın kimin ahını aldığını bulmalıyım. Hızlıca taradım tüm sülaleyi. Sonuçta genini aktardığı tek kişi ben değilim, değil mi? Mutlaka başka akrabalarımın da başı yanmıştır. Anne tarafımdan teyzemlerin keyfi epey yerinde. Yağmurlu havada dışarı çıksalar onların yürüdüğü yola su damlamaz. Dayımlar desen ticarete aldı yürüdü. Bir koyup yirmi bir alıyorlar. Demek ki anne tarafımın geni sağlam. Baba tarafımda da kuzenleri hızlıca bir gözden geçirdim. Amcamın kızı geçen ay kocasını boşayıp bilmem kaç bin nafaka almıştı. Üstelik daha kırkı çıkmadan yenisini bile bulmuş. Halamgiller desen böyle aile mi olur ya? İnsan bir kez görüş ayrılığına düşmez mi, bir kez sesini yükseltmez mi. Mutluluğun resmi gibi dolaşıyorlar etrafta.

Oh valla! Sülalenin cenabeti ben miyim yahu? Hayatımda bir kez bile şans yoluyla bir şey kazanmadım. Hep bir emek, hep bir gayret... Üstelik emeklerimle kazanıp şanssızlığım ile kaybetmişliğim de çoktur. İyi de, yok mu bizim sülalede benim gibi ezik? Bilse bilse Mihre Yenge bilir.

“Mihre yenge nasılsın?”

“Biraz kireçlenmem var ama biliyosun oğlum yeni

doktor oldu, sırf benim için ortopedi okudu, iyi edecek beni.”

“Maşallah Sübhanallah. Eee hısım akraba nasıl, yok mu bi kaza yapan, boşanan, iflas eden, antidepresana başlayan?”

“Ay inan olsun yok. Ben böyle sülale görmedim ayol. Eş dost sohbetlerinde herkes neler neler anlatıyo, ben her turda sus pus oturuyorum. Bu aileye gelin geldiğim güne lanet olsun.”

“Al benden de o kadar.”

“Aaa dur bak ne diyecem, şu senin eben var ya eben. Ölmüş kız o.”

“O olmaz ya çok uzak akraba.”

“Ne olmaz kız?”

“Boş ver şimdi ebemi, daha yakın akrabalarından haber ver. Hepsinin mi işi tıkırında yahu?”

“Aman şanslı sülale işte... Yolda yürüseler ayaklarına taş değmiyo.”

“Hay Allah kahretsin.”

“Etmiyo işte. Pek bi mesut herkes. Ben de kendi çapımda konu komşu gıybetimde, işimde gücümdeyim nâpacan.”

Zalımsın kader. Koskoca Beydağlı soyundan bula bula beni mi buldun? Büyük anneannem küçükken bana “Çingen totosu ellemiş gibi uğursuzsun be kızçem,” derdi.

Şimdi fark ediyorum da doksan yaşında bir kadın el kadar çocuğa alenen küfür etmiş. Şaşırmadım aslında, anne tarafımın küfürle yakın ilişkisini herkes bilir. Hatta gün yüzü görmemiş küfürler icat etmişler bizimkiler. Elin ataları özlü söz buladursun benim atalarım da küfürlü sözle tarihe geçecekler. Öyle geliştirmişler ki bu konuda kendilerini, anneannem bir küfür eder onun küfür olduğunu beş dakika sonra anlarsın. Allah'tan annem kendini yurtdışı turlarına verdi de biraz üslubuna dikkat etmeye başladı.

Ahan da zil. Kapımın zili. Kesin Arda. Hey yavruuum heeey! Adamı böyle kapımda köpek ederim be! Tabii pişman oldu, kapımı yalamaya geldi. Şimdi ben sana köpek çekmem mi, hoşştça kal diye vedalar etmem mi? Yooo, etmem. Yok, yok ederim. Yok be, etmemeliyim. Dur bir kapıyı açıp öyle karar vereyim.

“Anneeeee!”

Annemin elindeki valizi görünce babamla yine kavga ettiğini anladım. Valizin küçüklüğüne bakılırsa kavga ufak çaplıydı, valizi sallayınca içinden gelen birkaç eşya sesi annemin eve tez vakitte geri döneceğini düşünmesinin kanıtıydı. Zaten anneanneme değil de bana gelmesi de gösteriyordu ki, en fazla iki saatlik yolu çekebilecek, babamın acilen pişman olup annemi çiçekler eşliğinde evine geri götürecek şiddette bir tartışma vuku bulmuştu. İlişkilerin Sherlock Holmes'ü olduğumu söylemiştim.

“Bade, yarın ilk iş bana yatak alıyorsun, o küçük odaya da bu gecedен eşyalarını taşıyalım, bana orda daral geliyo. Evin anahtarından da yaptır. Haa bi de senin şu kedin var

ya, minnak mıdır nedir onlardan bi tane de bana alalım. Bi de depresyon hırkan vardı senin, ondan da istiyorum. Bundan sonra ben de senin gibi yalnız, mutsuz ve psikolojik sorunlu biri olarak hayatıma devam edeceğim.”

Durduk yere kendime olan güvenim yerle bir olmakla kalmamış, üstüne halimin acınasılığını dış gözlerden görmüştüm. Üstelik “Kirpi yavrusunu pamuğum diye severmiş,” sözüyle annelerin evlatlarını olduğundan daha mü-kemmel gördüğünü bilen biri olarak, durum sandığımdan da kötüydü demek ki. Annemin gözünde bile böyleysem, eş dost için ne olduğumu düşünmek bile istemiyorum.

“Anne bu saydıklarının hepsi ben miyim?”

“Tabii. Yoksa neden bi Allah’ın kulu gelip de seni almasın. Bak Ruhane Teyze’ni bile o yaşta alan biri çıktı.”

“Anne, Ruhane Teyze’yi bakım aylığı bağlatıp maaşını alsınlar diye uzak bir akrabası yanına aldı o kadar.”

“Ruhane o kadar parayı boşuna yedirmez, kesin namusuyla oynayacak adamcağızın. Üçüncü kocasını da böyle hileyle hurdayla almıştı o. Menopozlu kadın hamileyim diye ortalarda dolandı da adam bunu almak zorunda kaldı. Yalandan çocuk bile düşürdü. Bak bu emek vermektir, çabalamaktır, bu yola baş koymaktır. Az örnek al.”

“Bana rol model olarak Ruhane Teyze’yi mi gösteriyorsun?”

“Gönül isterdi ki bi Türkan Şoray’ı örnek vereyim ama biyolojin belli.”

“Anne konu nerden buraya geldi, şu anda seninle neyi tartışıyoruz hiç bilmiyorum ama hoş geldin annecim.”

“Hoş bulduk, hoş bulduk da bi çay kahve bulamadık. Koş git ocağa sıcak bi şeyler koy. Haaa baban ararsa da onunla muhatap olmadığımı söyle. Zaten şimdi elli kere aramıştır beni, ulaşamayınca sana sarar o. Hiç yüz verme kızım. Erkeklerle yüz vermeye gelmez.”

Annem bu yaşta bile bilinçaltıma erkeklerle ilgili olumsuz yüklemeler yapmaya devam edebiliyordu. Ancak annemin özgüvenine hayran kalmamak mümkün değil. Zira telefonu kapatıp evi terk ettiğinde, babamın merak-tan delirmiş şekilde onu defalarca aradıktan sonra tüm tanıdıkları gezeceği fikrine o kadar inanıyor ki. Tıpkı benim zilim çaldığında Arda'nın geldiğini düşünmem gibi.

Gerçekler, annemin kapalı telefonunu açmasıyla suratına suratına şaplatıyor. Telefonda tek bir arama olmadığı gibi, indirim mesajından başka mesaj bile yok. Annem kesinlikle babamın başına bir iş geldiğini, hatta o bölgede doğal bir afet olduğunu bile düşünüyor ama babamın onun peşinden koşmaktan bıktığı fikrini hiç aklına getirmiyor.

Babamı arayıp durumu test ettiğimde bile annemi ikna edemiyorum.

“Babam iyi, doğal afeti bırak minik bir rüzgâr bile olmamış, şu anda da işyerinden arkadaşlarıyla yemeğe çıkıyormuş.”

“Hiii, adam ayrılığı kabullenemedi görüyor musun, sana gezmek için geldiğime inandırdı kendini zaar.”

“Yooo, ‘Annenle ayrılacağız, annenin velayetini sana mı, vereyim abine mi?’ dedi.”

“Sen ne dedin?”

“Sus küçüğün, anne büyüğün dedim.”

“Ha yani beni burada istemiyorsun. Tabiiii burnun pislikten çıktı di mi? Ellerimle çitiledim ben senin o pisenmiş bezlerini. Emek var emek... Tüü sana.”

“Anne konuyu başka yöne çekmek gibi olmasın ama şu an babam senden boşanmak istiyor farkında mısın? Bence şu an gündemimiz bu olmalı.”

Annemde ampuller o anda yanıyor ve kısa bir donukluk oluyor. Bizim oralarda bu tarz durumlara “Şiiiişşş kız doğduuuu,” derler. Annem, bir açıp kapayınca kadar kendine gelemeyecek. Ben de her zamanki gibi evlatlık vazifemi yerine getirmeyip, annemi sabaha açmak üzere salondaki koltuğa uzatıp odama, kendi dertlerime gömülme gidiyorum.

Tüm bunlar gamsızlığımdan değil, aynı senaryonun yetmiş sekizinci kez yaşanmasından. Bu konuda bizim oraların deyimiyle “şekerlenmiştim.” Çocuklara boşanacaklarını pedagog eşliğinde açıklayan ailelerdeki çıtkırıldım kızlar gibi büyütülmedim ben. Aslanlar gibi annemle babamın boşanma davasında şahitlik yapmışlığım var. Üstelik annemin gecedan kollarımı morartıp tembihlediği üzere “Bence çocuklar için bi şans daha verelim hâkim amca,” demediğim için aynı morartılardan bacaklarıma da yapmıştı. Eşitlikçi kadın tabii, uzuv ayırmadı, insan eli değebilecek her yerimde cimcirikleriyle iz bıraktı.

Neymiş, hâkim bana “Evde annenle baban tartışır mı?” diye sorduğunda “Tartışmazlar hâkim amca,” demişim. Gerçi galiba daha çok tartışmazlardan sonra anlattıklarına sinirlenmişti.

“Tartışmazlar hâkim amca; derste öğrendim, tartışmak, bir konu üzerine anlaşmaya varmak amacıyla düşüncelerini sözlü olarak ifade eden tarafların yaptığı eyleymiş. Bizimkilerinki daha çok kavga diye açıklanabilir. Psikolojik baskı, vazo fırlatmak, cam kırmak, gümüşlüğü tek yumrukta yere indirmek gibi huzur bozucu fiziksel aktiviteler yapmak...”

Sırf bunları söylediğim için ceza yedim, oysa aynı konuşmayı vakti zamanında Türkçe dersinde yapsam alkış alacağıma şüphem yoktu. Şu okul çalışanlarıyla ev ahalisi arasında ağız birliği olması gerekiyor artık. Okul aile işbirliği dedikleri şey öyle çocuğunuzun ders çalışırken izleyeceği metotlar, çalışma şartları gibi bilgi paylaşımları olmamalı.

Öncelikle tüm öğretmenler ve veliler anlaşmaya varmalı. (Benim için okul mevzuu kapanmış olsa da benden sonraki kardeşlerimin işi görülsün diye elimden geleni yapacağım.) Okulda teneffüste yaşanan kavga hakkında disiplinde olayı anlatman istendiğinde yalan söylemene kızıyorlar, eve geliyorsun baban “Bugün ne yaptınız annenle?” diye sorduğunda doğruları söylemene kızıyorlar. Bir keresinde sırf bu yüzden tam bir yıl harçlık alamadım annemden. Daha yeni yeni anlamlı konuşmaya başlamışım. Yolda gördüğüm taştan, ceketimdeki düğmeye kadar her konuda saatlerce konuşmak istiyorum. Yani yeni duy-

duğum kelimeleri cümle içinde kullanmak için çırpındığım yıllar. Babam bir akşam sordu “Bugün ne yaptınız?” diye.

“Valla annemle Kıymet Teyze, muskacı adında bi amcaya gittiler. Senin dilini bağlayacaklarmış. Bi de şirinlik muskası diye bi şey varmış onu yapınca annemi melek, pis ananı da şeytan gibi görecekmışsin. Pis anan kim baba, tanıyor muyum ben onu? Haa bi de Allah senin belanı vermişmiş. Ama bana vermeyecekmiş sadece sana versinmiş. Ben dedim ama babam alınca bana da verir ki. Baba, Allah sana bela verdiğinde biraz da bana verecek misin?”

Annem bunca cümleyi hatasız kullanabilmeme sevineceğine terlikle dövmüştü beni. Dövmek de denemez aslında, üzerimde yeni teknikler deneyip eğleniyordu. Bir ara saçlarımı terliğe dolayıp, terlikleri ayağına giyip yerlerde sürüyecekti ki, sosyal hizmetler duyarsa beni elinden alır diye vazcaydı. Beni kaybetmekten korktuğundan değil ha, “Seni kimse elimden alamaz, parçalıycam seni!” diye yemin ettiğinden...

Neyse ki artık otuzlu yaşlarıma yaklaşıyorum da fiziksel şiddetin yerini psikolojik şiddet aldı. Bu yaşananlar da beni derisi biraz daha kalın biri haline getirdi. Bu yüzden annem elinde valiziyle kapımı çaldığında en ufak bir iç sıkıntısı yaşamadığım gibi, inşallah boşanırlar da babam kendine bir yuva kurar diye iç geçirmedim de değil.

Çocukken babam annemden ayrılırsa diye üvey anne bakmışlığım var. Bunu kafaya öyle koymuştum ki karşı komşumuz Emel Abla ile babamı evde yalnız bırakmak için planlar kurmuştum. Plana göre Emel Abla bizde mi-

safir olduğu bir gün, ben aŗađıda bisikletten düşeceğim, sonra “Anneee!!!” diye avaz avaz bağıracağım, annem beni kurtarmak için koŗtuđunda babamla Emel Abla arasında yakınlashma olacak. Tabii annem normal bir anne olabilseydi.

Ben aŗađıda bisikletten düşüp kolumu  atlattığımla kaldım. Çünkü annem  ayı soğur diye yanıma gelmediği gibi d ŗt đ m için attığı dayak sayesinde zaten hasar almıŗ kolumu iyice  atlattı.

Tüm bunları aklıma getirip inŗallah bu defa babamın aklı baŗına gelir de annemi bırakır, acaba Emel Abla ŗimdi nerededir, kocası da ayyaŗtı rica etsem boŗanıp babamı alır mı ki, diye d ŗ ne d ŗ ne kendi derdimi unutup uyuyakalıyorum.

Annemle geçirdiğim ilk günün sonunda, Emel Abla’nın da kocasıyla gayet mesut olduğunu öğrenip, cicianne için yirmi sekiz yaŗın uygun olmadığına karar verip annemi evine, sıcak yuvasına, babamı stres topu yaptığı rehabilitasyon merkezine götürüyorum.

Babam annemi karŗısında görünce beni konuyu tartıŗmak için mutfağa götürüyor.

“Sen getirdin di mi ananı, n oldu bir gün  ekemedin tabii. Hiç babana acıma, babam biraz kafasını dinlesin, arkadaŗlarıyla emekliliğinin tadını çıkarsın deme. Ne hayırsız evlat çıktın sen. Yoook hata sende değil, tek kız çocuğu

yapan bende. Yapacaktın şöyle beş altı tane, koyacaktın kenara, gün gelir lazım olur.”

“Baba küçük altın mı bu, evladiyelik yapıp yastık altına saklayacaksın. Hem ben mi dedim sana annemi al diye. Olay gerçekleştiğinde hayatta bile değildim.”

“Sus kız, annen duyacak şimdi. Psikolojisi bozulacak kadının. Bu hali bile çekilmiyo, delirirse n’aparım ben.”

“Baba bunun orijinalinin ‘sus çocuklar duymasın’ olması gerekmiyo mu? Neden bu mutfak konuşmasını seninle ben yapıyorum.”

“Ananı mutfağa değil, yan mahalleye konuşmaya götürsem yine duyarsın. Öyle bağırıyo vicdansızın kızı.”

Haklıydı. Üstelik annem herhangi birinin psikolojisinin etkilenip etkilenmeyeceğini düşünen biri değil ki, ben daha okuma yazmayı yeni sökmüştüm ki babamla boşanma dilekçesini bana yazdırmıştı. “Sanıkla ortak olarak imal ettiğimiz kızım Bade’nin velayetini babasına bırakıyorum, zaten aynı babası,” yazmışlığım var benim.

“Kısa keselim baba, biraz da iş konuşalım, sen bu kadını eve almak için ne istiyorsun?”

“Beş bin.”

“Anneannem iki küçük altına fit oluyo. Bin lira veririm. Kalsın mı, anneanneme mi götürüyüm?”

“Ah o anneannen yok mu, anneannen... Görücü usulü ayağına, ananı evlenmeden bi kere bile göstermedi bana. Bizde evlenmeden konuşup etmek olmaz diye kandırdı

beni. Meğer kızını tanısalar almazlar korkusu varmış. Nasıl düştüm ben bu tufaya, ah nasıl?”

Anneannem diyen dillerim çeksin, annem konuşmaları dinlediği mutfak kapısından içeri dalıp “Aa bu kadar da olmaz, tuttum tuttum kendimi sabahtan beri, ama annem dedin mi akan sular durur. Sen benim annem hakkında nasıl konuşuyorsun, anam o benim anaammm,” demedi tabii.

“Su içmeye geliyordum ki annemden bahsettiğinizi duydum,” dedi.

“Anne bırak allasen, sırf bizi duyasin diye zamanında mutfağın kapısını söktürüp kuaför boncuklarından taktırmadın mı? Yarım saattir, boncukların arasından görünüyorsun.”

“Aman iyi be tamam, o zaman kibar olmaya çalışmıyorum. Hakkımda konuştuklarınızın hesabını sonra soracağım.”

Çünkü annem her zaman kafasına koyduğunu yapmış bir kadındır. Bundan başarılı olduğu, iş hayatında tüm erkekleri ezip zirveye çıktığı anlaşılmasın. Annemin alt ettiği genelde ben ve babam oluruz. Bir konu etrafında tartışmaya başladığımızda annem sinir krizleri geçirir, bağırıp çağırır, kendini dondurmacının önünde yerlere atan üç yaşındaki veletler gibi yerlerde debelenir. Biz de “Tamam, lanet olsun, ver amcası çocuğuma dondurma,” diyen anneler gibi ona yeniliriz. Ne de olsa genleri sağlam kadının. Al annemi vur anneanneme, sonra al ikisini vur büyük anneanneme.

Büyük annearne demişken benim ebemin ikinci kuşak torunu yuva yıkıcı ne yapıyor acaba? Gerçi yuvamı yıktı ama belasını da buldu. Oh ne güzel de düştü mezarın içine. Ben de düşmeseydim aynı anda, ne alay ederdim be! İbretlik alay ederdim vesselam.

Hooop n'oluyo beyin nöronlarım? Ne bu hız, ne bu hiddet bu celal? Atomu mu parçalayacaksınız namussuzlar? Aha vallahi aklıma bir şeyler geliyor. Tabii ya, bu yuva yıkıcı benim uzaktan akrabam sayılır. İkimiz aynı anda mezara düştüğümüze göre onun da kısmetsizlikte benden geri kalır yanı yok. Üstelik benim en rezil gecemde onun da serçe parmağı çıkmıştı, daha doğrusu ben çıkarmıştım.

Şimdi bir etraflıca düşünelim. Benim ortak gen havuzumdaki diğer kişi bu yuva yıkıcı olduğuna göre, ikimizin ortak noktası da ebem olduğuna göre benim ahlı atam Habibe Ebe. Evrekaaa! Ahımı buldum.

“Aç şu kapıyı Yusuf Ali aççç.”

“N'oluyo ya?”

“Ebemin ahı.”

“Yuuh, küfür mü o?”

Aslında yuvamı yıktı falan ama edepli bir çocuğa da benziyor. Beni içeri aldı, çayımı koydu, dünyanın en önemli olayını birinci ağızdan dinler gibi beni dinledi. Eğer sonunda puhahaa diye suratıma suratıma gülmeseydi nerdeyse kanım kaynayacaktı ona.

“Alay etme, teşekkür et. Seni de kısmetsizliğinden kurtaracağım.”

“Sırf bu bilgiye erişmek için mi canlı yayına attın kendini.”

“Sen izledin mi? Ya ben sana daha kaç farklı versiyonda rezil olacağım?”

“Rezillik değil de komedi diyelim. Ara ara dramatik öğeler taşısa da seninle karşılaşmalarımız komik olabiliyor.”

“İşte bu dramatik yanları ortak akrabamızın ahını temizleyerek ortadan kaldırebiliriz.”

“Hayatımda duyduğum en saçma şey. Çok zorlamışsın bu sonuca ulaşmak için.”

“Anlamıyor musun be adam, ebemin ahı yüzünden bu haldeyiz.”

“Deme şöyle, refleks olarak benim de sana küfür edesim geliyo. Ağzımdan bir şey çıkacak, ayıp olacak.”

“Arkadaşım kelimelere odaklanma, anlamına odaklan. Habibe Ebe’nin kimin ahını ya da günahını aldığını bulacağız ve o kişiden helallik alıp yolumuza çiçekler böcekler serilmiş halde devam edeceğiz.”

“Ben şanssız olduğumu düşünmüyorum ki.”

“E mezara düştün.”

“Tasadüf. Yağmur sonrası toprak çürümüş. Birileri düşecekti, bize denk geldi.”

“Bi kere gelmeden önce seni de araştırdım.   kez iş batırmışsın.”

“Olabilir, belki dördüncü de olur.”

“Yahu şanssız olduğunu neden kabul etmiyorsun?”

“ nk  şansın varlığına inanmıyorum. Olasılık hesaplarına göre hepimizin şansı eşittir. Hepimizin ortalama 100 denemeden birinde başarılı olacağımızı düşün. Birinin ilk denemesinde başarması benim ise doksan dokuzuncu denememde başarılı olmam ikimizin de yüz denemenin içinde başarılı olduğu anlamına gelir ve olasılık hesabına göre aynıdır.”

“Ekonomi okudum ben, ne anlatıyorsun acaba?”

“Kısacası ben yokum. Git kendi ebenin ahını al.”

“Hakikaten küfür gibi geliyormuş kulağa.”

“ z r dilerim.”

“Dilemelisin, hayatımı kararttığın için de dilemelisin. O gece Arda’nın koluna arpmasaydın o kızı görmeyecekti ve ben şu an gelinlik seçiyor olacaktım.”

“Tüm bunların nedeni de büyük anneannemin aldığı ah, öyle mi?”

“Evet. Bak anladın sonunda.”

“Hırsızın hiç kabahati yok yani? İşte bizim kızların sorunu bu. Başımıza gelen her şeyin faturasını dışarıya kesiyoruz. İimiz her sorumluluktan muaf sanki. Tüm bu olanlar aslında senden kaynaklanıyor olamaz mı?”

“Hayır canım olamaz. Şanssızlık benim kodumda var.”

“Sen şansını ne sanıyorsun?”

“Tuzu kuru insanların sahip oldukları şey işte.”

“Hayır, şans insanların başlarına gelen iyi ya da kötü şeyleri açıklama biçimidir.”

“Nasıl yani?”

“Bak şansla ilgili bir deney yapılıyor. Kendini şanslı ve şanssız hisseden insanların ellerine aynı gazete verilip, deneklerden gazeteyi inceleyip kaç fotoğraf gördüklerini not almaları isteniyor. Gazetenin ortalarında bir yere de ‘Deney görevlisine bunu gösterene para ödülü var,’ yazılıyor ve bu notu kendini şanssız diye tanımlayan insanların görmediği tespit ediliyor.”

“Eee?”

“Gazetedeki fotoğraflara odaklandıkları için para ödülü şansını görmüyorlar. Yani şans aslında bizim neyi ne kadar görebildiğimizle ilgili.”

“Ay karıştırma kafamı. Ben buldum problemimi, ebe-min ahı benden çıkıyor. Bunu da temizlemem için sen de bana yardım edeceksin.”

“Emret Kleopatra. Küvetinizi doldurmak için sütünü-zü de hazırlayayım mı?”

“Buna mecbursun, bu senin suçun. Hem göreceksin bak, nasıl da açılacak nasiplerin.”

“Kabul edilmemiştir. Buyrun, size kapıyı göstereyim.”

Gösterdi de. Adam kibar kibar evinden kovuyor beni. Ama o kadar nazik yapıyor ki bunu giderken “G r      ,   t  , kib, baaay!” bile diyorum elin adamına.

“A kapıyı a... Heey a bi arkada a bakıp ıkıcam aman bi şey diyip ıkıcam.”

“Evet Kleopatra, yine ne vardı?”

“Teklifim var.”

“Yokum.”

“Son  retti in ürünün bir yıl boyunca reklamını yapacağım bizim kanalda. Üstelik iki dizinin de önüne koyacağım.”

Erkek değil mi, hepsi aynı. Adamın gözünü ı ı a tutsan Atatürkçü görürsün.   te parag z dedikleri bu olsa gerek.

ALMA MAZLUMUN AHINI, GÖRÜRSÜN EBENİN AHINI

Bir insanın kimin ahını aldığına nasıl emin olunur ki?

Bu beddua dediğimiz şey hep içten içe yapılan bir eylem. Ben mesela, her ayrılıktan sonra Trakya kızı olmamın gururuyla medeni bir şekilde vedalaşıp “Sorun değil yeaah,” diye adamın içini rahatlatırım. Ezik olmamak bunu gerektirir. Fakat sonrasında akla hayale gelmeyecek beddualar ederim ki adam belasını bulsun. Hatta saatimi beddua seansı diye kurmuşluğum var. Saat başı alarmım çalar ve ben ellerimi açıp başlarım şöyle gebersin böyle parçalansınlar. Günün belli saatleri vardır derdi büyük anneannem, o saatlerde ağzından çıkana dikkat edeceksin ki dua saati olup da gerçeğe dönüştüğünde canın yanma-

sın. Bu bilgiyi hiç güzel niyetlerde kullanmamış olabilirim ama bunun suçlusunu ben değilim, bu da böyle biline.

Habibe Ebe'nin evini köşe bucak kurcalamaya baş-larken nerde ne bulacağımızı ikimiz de bilmiyoruz. Gerçi benim aklımda birkaç senaryo var. Mesela, bir gebenin ikizlerinden birini alıp para karşılığı satmış olabilirdi. Köy yerinde yapılamayacak şey değil ki. Böyle yılda  c doğuma denk gelsen, yılda  c bebe satışından en az yirmi kâğıt cebe kalır. Temiz iş valla. Sermaye yok, aracı yok, emek yok, ultrason yok. Hatta gördüm artırıyorum. Beşiz doğurmuş olsun bir kadın, iki tanesini kadına ikiz oldu diye verip öcünü satırsa, ohhh!

“Ne hesaplıyorsun sen öyle içinden içinden?”

“Büyük anneannen de ne anasının g z ym ş var ya.”

“Arada bi içine kaçıyorsun farkında mısın?”

“Don muyum ben be, o nasıl laf?”

“Ne bileyim, bazen sanki bedeninin burada da ruhunun paralel evrende geziniyor gibisin. Baksana parmaklarınla hesap yapıyorsun.”

Nasıl kaptırmışsam ocuk satma işine, kadının yıllık gelirini, cirosunu hesaplarırken yakalandım Yusuf Ali'ye. O da ne? Habibe Ebe'nin gençlik fotoğrafı. Ben kendisini tanıdığımdan beri yaşlı olduğu için sanki hiç genç olmamış gibi gelirdi bana. Ne de güzel bir kadınmış. Hele gözleri. Siyah beyaz fotoğrafta bile renkli olduğu belli olacak kadar güzel bir çift göz. Yusuf Ali gözlerini büyük anneannesinden almış anlaşılan. Sahi ne de güzel gözleri var bu

adamin. Ela desen değil, bal desen değil. Sinirlenince yeşil, gülünce ela... Her duygusunda farklı renk sanki...

“Ne güzel gözlerin var senin,” diyorum. Adamın yüzüne yüzüne bu cümleyi kuruyorum.

“Anneannemin kolonyalarından mı kokladın sen? Son kullanma tarihi geçmiştir onların.”

“Aman hemen yanlış anlama. Gözlerin güzel dedik. Unutma, bu bilimsel bir kural; parçalar bütünden farklıdır. Bütünün çirkin senin... Şu surata bak ya.”

Adamı beğenmediğimi ifade edebilecek en saçma cümleleri seçip kötüledim de kötüledim. Oysaki sussam zaten konu kapanacak. “Kolonyadandır kolonyadan,” diye geçiştirsem şimdi panik halinde saçmalamamdan hoşnut gülümsemesi olmayacak. Ama düğümlenesice bir çene bağım var.

“Al, bak teşekkür mektupları. Köyden gelen bayram seyran tebrik kartları... Gördün mü bak herkes ne kadar da seviyor anneannemi.”

“Sever tabii. Ultrason yok, bir şey yok. Beşiz çocuklarının üçünü çaldığını bilmiyor ki garipler.”

“Ben şu kolonyaları çöpe atayım en iyisi, senin beyin takımı hepten yandı.”

Off ki ne of. Bir insan bu kadar da iyi olamaz ki. Gerçi annemler de anlatırdı pek tatlı, pek nahifmiş. Tavuğa kışt, köpeğe hoş, kediye pişt dediği görülmemiş. Ama unutmamalı ki sosyopatlar böyle tiplerden çıkar.

Ebemin içindeki sosyopata dair bir ipucu çıkaracağım derken saat gece yarısı olmuş bile ve ben yine bir köşede sızıp kalmış olacağım ki bu güzel gözlü Yusuf Ali üzerimi ince bir battaniyeyle örtmeye geliyor. Gözlerimi yarı aralıyorum, göz göze geliyoruz. Gerçekten de nasıl güzel gözler bunlar. şimdi de bala mı döndü ne? Güneşte ve denizde de görmek istedim bir an.

“Güneşe gidelim mi senle, denize de gireriz.”

Boş bulundum ama o da boştu bana karşı, gülümsedi sadece. Sonrası deriinin bir uyku.

Sabaha karşı tuvalete diye uyanıp şu telefona bir bakayım diyorum ve ne göreyim. Allah cezasını veresice Arda, Sevil denen bebe y zl yle fotoğrafını paylaşmış. Daha doğrusu Arda paylaşmamış. Arda şu an nerde ne yapıyor diye araştırırken onun en yakın arkadaşının fotoğrafının lokasyonuna bakıp Seyfi Balık'ta olduğunu görünce, balıkçının etiketlendiği tüm fotoğraflara baktım. O fotoğraflardan birinde hiç tanımadığım bir kadın ailesiyle resim çekilirken arka masada benim Arda ve o Sevil de dahil herkes kabak gibi ortaya ıktı. Araştırmacı gazeteciliğim bu gece de beni uykusuz bırakacak anlaşılan. Hazır sinir katsayım artmışken şu ebemin ahı işine hız verdim ve aradım taradım, sabah dokuzda bir ipucu buldum sonunda. Ama ne ipucu...

“Yusuf Ali kalk.”

Atı gözlerini benimki. Aman Allah'ım sabah güneşi vurunca yeşil yeşil bakıyor bana.

“Ben dedim ama güneşte yeşil olur diye.”

“Seni anlamak için beş dilde kılavuzunu yayımlamalılar.”

“Kalk kalk, bak ne buldum. Ebemin ahı.”

Gözüne gözüne sokuyorum elimdeki zarfı. Adamcagızın gözüne giriyor zarfın sivri ucu. Bir süre işi gücü bırakıp gözünü iyileştirmekle uğraşıyoruz. Gözüne limon sıkmak, sarımsak sürmek, su dökmek derken baktım daha da kızarıyor, vazgeçiyoruz tedaviden. Benim nazarımdır kesin, zira maşallah dediğim altı aydan fazla yaşamaz. Ne de olsa Çingen totosu ellemişim.

“Doğru söyle Bade, sen mi yazdın bunu? Bu ne demek şimdi?”

“Ne yaptığını biliyorum, bunun vebalini ödeyemezsin,’ yazıyor, kör müsün?”

“Körüm Bade. Az önce gözümü çıkarmadın mı? Serçe parmağımdan sonra gözümü de çıkardın. Bence benim şanssızlığım sensin.”

“Kalk, yürü gidiyoruz, bu mektubu yazanı bulacağız.”

“O nasıl olacakmış? Üzerinde ne isim var ne adres. Sadece Sakızağası’ndan geldiği yazılı.”

“Tamam işte, bizim oralar. Ben de orda doğmuşum hatta. Oraya gideceğiz ve alan taramasına çıkıp, bu işi çözüp kismetlerden kismet beğeneceğiz. Bak ben valizlerimizi yaptım.”

“Bunlar büyük anneannemle dedemin kıyafetleri.”

“Eve gidip vakit kaybetmeyelim diye burada bulduklarımı aldım işte. Hem ölmüş birinin kıyafetlerini giymek hayırdır derler.”

Ben üzerimde Habibe Ebe’nin gençliğinden kalma nişan elbisesiyle, Yusuf Ali büyük dedesinin gömleğiyle çıkıyoruz yola. O değil de uzun zaman sonra ilk kez makyajsız dışarı çıkıyorum ki ben saçlarını yapmak için sabaha karşı 5’te kalkan, 8’e kadar makyajdı takıydı uğraşıp öyle işe giden biriydim. Amaaan nasılsa beni köyün muhtarı, koyunlar, inekler dışında bir tek Yusuf Ali görecekti. Ağlar-ken sümüğümü görmüş insan olarak bu halimden rahatsız olacağını sanmıyorum.

“O kıyafet biraz abartılı kaçmamış mı?”

“Şekilcilik yapma da gaza bas. Bir an önce halledelim şu işi. Yahu kız gibi sürme şu arabayı bas gaza. Ayağını korkak alıştırmaaa!”

“Şu an kendime inanamıyorum. Atalarımın vebali diye bir saçmalığın peşinden gidiyorum.”

“Saçmalık deme, yarı bilimsel bunlar. Hem ah denen şey kaç ocak söndürür, biliyor musun sen? İnsan enerjisi yumağıdır ve beddua denen kötü enerji bir frekanstır. Elektromanyetik dalgalarla ah edilen kişiyi aheste aheste çarpar. Unutma ki biz holografik evrendeyiz. Biz parçalar olarak bütüne bağlıyız, yani birbirimize.”

“Hadi yaa, peki ölüp gitmiş ebenin ahı neden seni buluyor?”

“Çünkü bir kişi öldüğünde hayat enerjisi evrene yayılır, yani bu dünyada kalır. Sıkıntı frekanslarının yaydığı titreşimler doğru kanala girer ve baaam!”

“Hepsini kabul ettim diyelim. Peki, sırf bir atamız kötülük yaptı diye konuyla ilgisi olmayan, hatta olay gerçekleştiğinde hayatta dahi olmayan bizler neden etkileniyoruz?”

“Çok basit. Şimdi birini mağdur ettiğimizde bu kişinin çocuklarını da mağdur etmiş oluyoruz, dolayısıyla torunlarını da. Miras gibi düşün; babana kalan mal sana, senden senin çocuklarına geçer. Diyelim ki senin deden gitti en yakın arkadaşını dolandırdı, tüm parasını aldı. N’oldu, o adamın çocukları da parasız kaldı. Parasız kalan çocuklar bunalıma girdi ve onlar da çocuklarına kötü davranmaya başladılar. Bak gördün mü? Bir mağduriyetten kaç kişi etkilendi.”

“Eee?”

“E’si, o mağduriyetten kişilerin ailesi, torunları ne kadar etkileniyorsa mağdur eden kişinin ailesi ve torunları da etkilenmeli ki ilahi adalet yerini bulsun. İkna olduysan şu arabayı daha hızlı sürer misin artık?”

Neden böyle oluyor? Bir yere ne kadar erken gitmek istersem o kadar geç kalıyorum. Ne kadar kırmızı ışık varsa durduk, ne kadar trafik varsa takıldık. Yetmedi arabanın lastiği patladı, stepneyi taktık o da fırladı gitti. Yoldan geçen traktöre el ettik, zavallı çocuk iyilik yapıp benim gibi uğursuzu traktörüne aldı, sonra zavallının ekmek teknesi arabasının motoru yandı.

“Bunların hepsi vebalden... Ebemin vebali kesinlikle Sakızağası’nda. Baksana, oraya yaklaştıkça kısmetsizliğim artıyor.”

“Artık sana inanıyorum.”

“Ebemin ahına mı?”

“Hayır, uğursuz olduğuna.”

Başıyorum kakhaha atmaya.

“Bade, iyi misin sen?”

“Değilim.”

“O zaman ne diye gülüyorsun?”

“Gerildiğim, mutsuz olduğum zamanlarda kakhaha atıyorum ki beynim ortada komik bir şey olduğunu zannedip serotonin hormonu salgılasın. Çünkü gülmek beyinde pozitif tepkiler doğurur ve kakhaha sesi beynin premotor korteksinde değerlendirilip yüzümüzdeki gülme kaslarını iyice harekete geçirir.”

“Şu saydığın bilgilerin hepsi karmakarışık, biliyorsun değil mi? Şu durumda olmasak hepsini tek tek izah edeceğim ama...”

“Hah, sana kalsa şanssızlık da yok.”

“Yok tabii.”

“Bu ne o zaman?”

“Olasılıklar zincirine bağlı rastlantısallık. Yani TESA-DÜFFFF!”

Traktörü orda bırakıp sahibini de yanımıza alıp düştük yola. Traktörün sahibinin adı Sami'ymiş. Bizim oralı o da. Nasıl nam salmışsak oralarda, hemen tanıdı bizi.

“Abi demek sen Habibe Ebe'nin torununun oğlusun, ha? Pek bi severler sizi buralarda.”

“Ben de Sümbül'ün kızıyım.”

“Hııııııı evet.”

“Yüzün mü düştü senin? Hatta yüzünde Firdevs Hanım küçümsemesi belirdi.”

“Hah, geldik abla.”

Kazık kadar çocuk bana abla demeseydi daha bir se-verdim ama bizi evine götürüp karnımızı doyurduğu için kanım ufaktan kaynadı ona. Annesi de pek tatlı bir kadınmış doğrusu.

“Ah güzel oğlum, demek Nehir'in oğlusun sen. Ay ne iyi kadındır o.”

“Ben de Sümbül'ün kızıyım.”

“Hıı, anladım kızım.”

“Pardon da az önceki Heidi gülümsemeniz nereye gitti annemin adını duyunca?”

Yusuf Ali'nin ailesine duyulan sevgi ile bize duyulan tiksintiyi anlamış değilim ama bu durum Yusuf Ali Bey'i pek bir keyiflendirdi. Hiç moralimi bozmadan duruma odaklanıyorum. Şu an elimde tüm köyü tanıyan bir kadın ve oğlu olduğuna göre benim istihbarat şeflerim onlar.

BENİM GÜZEL VE YALNIZ KÖYÜM

Ah benim güzel ve yalnız köyüm, ah benim masumiyet müzem, ah benim toprak kokusuna tezek karışmış bebekliğim, ne iyi etmişim de sana yıllar boyu uğramamışım. Buraya en son geldiğimde tam da böyle düşünmüştüm. İlkokula gidiyordum ve ebemi görmek için geldiğimiz birkaç ziyaretin sonuncusuydu. Yine annemin ebenin hakkı diye tutturduğu bir zamanda, ebemin torunlarından birinin düğününe gelmiştik.

Hayatımın en kötü anılarını biriktirip ayrıldım oradan. Hele Ahmet Amca'nın o tütün kokulu ellerini bana öptürüp yanağımdan öperken ağzındaki sigaranın son dumanını yüzüme üflediği anı hâlâ dün gibi hatırlarım. Karısının tüm tükürük bezlerini kullanarak yanağımda en az iki gramlık kalıntı bırakmasını saymıyorum bile. Köye

yıllardır gelmemiş biri olarak, biz bunun sümüklü hallerini biliriz, az altını bezlemedim diyen koşmuş gelmiş. Düğün alanında gelinden çok beni öpüyorlardı. Bir ara vicdansızın biri kargaşadan yararlanıp yanağımı dişledi ama olay öyle hızlı ilerliyordu ki suçluyu tespit edemedim. Kırmızı pazenli abladan şüpheleniyordum ama elimdeki tek delil diş izleriydi ve ben o dişleri dünya gözüyle görmek istemiyordum. İçimi tek rahatlatan herkesin oraya mikrobunu bırakması, bu mikrobun beni öpen herkesin ağızyla dalga dalga yayılmasıydı. En azından eden bulacaktı ya da öpen bulacaktı.

Allah'tan anam babam yanımda yok diye kimse ilişmedi bana. Biz yetişkinler, çocukları anne ve babalarının gözüne soka soka sevmeye bayılırız. Sokakta görsek ayağımızla itip “Çekil şurdan be,” diyeceğimiz veletlerin anasıgiller yanındaysa epey bir ilgi alaka gösteririz ki o çocuğu yapanlar onore olsun. Sonra onlar da başkasını bu yolla onore ederler; bu gelenek de böyle sürer gider.

“Ben kahvedekilerin ağızını arayayım, sen de kadınların. Olur mu?”

“Enişte keseceklermiş bugün. Oraya davet ettiler beni.”

“Eriştedir o. Enişte olsa duramaz.”

“Aman, espri yaptı balkabağı. Dilim dönmüyo ona, yoksa biliyoruz herhalde. Ama sana güvenmiyorum. Kahveye gidip okey oynayacaksın değil mi? Ben de geliyorum.”

“Yahu okey oynasam okey oynamaya gidiyorum derim. Sana ne diye yalan söyleyeyim?”

“Kandırmak için. Zaten aklın fikrin kahvede, oyunda...”

“Yahu bi kahvem var, bari ona laf etme.”

Yoldan geçen bir amca “Çocuklar, dalaşmayın kahve için. Sen de beyini az rahat bırak gızım. Valla benim hanım da aynı böyle. İster ki ille dizinin dibinde olayım,” demese biz bu saçma konuşmayı sürdürecektik. Aslında enteresan bir şekilde hoşuma da gitmişti bu durum. Ben hep koca adaylarıma uysal yanlarımı göstermek için kas-tığımdan bir erkeğe hesap sormayalı yıllar olmuş. Zavallı güzel gözlü yuva yıkıcıma da tatlı gelmiş olacak ki bana uydu.

“Tamam, ben enişte kesmeye gidiyorum sen de kahve işini hallet.”

“Ha, şööle gızııım, erkek adamı çok sıkmayacan ki akşam geldiğinde daha bi hasretle sarılısın sana.”

Bu da hoşuma gitti. Hasret, sarılmak, akşam... Ben bu kelimeleri ne ara unuttum acaba?

İnsanlara birey denmesini anlayamıyorum, bence biz tamamen topluyuz. Yoksa sırf birkaç hamur parçası kesecekler diye bunca insan toplanır mı? Hayır, hamuru kesmek bir saat, bunca insanın plan yapıp toplanması; salatalarını, böreklerini, çaylarını hazırlaması iki gün. Eylemi hazırlığından kısa olay mı olur? Sinema filmi mi bu? Üç saattir Sultan Teyzelerin avlusundayız, daha tek sap erişte kesmedik. Hâlâ benim medeni durumum ve annemin musibetliği gündemimiz. Konuyu zor bela ebeme getirebildim.

“Ebem öldü benim. Bi Fatiha’nızı alınız gençler.”

“Ay Habibe Ebe di mi? Ne iyi kadındı.”

“Şimdi kime göre neye göre iyi, di mi ama? Herkesin bir karanlık tarafı vardır. Misal aranızda hiç üçüz beşiz doğurmuş olabileceğini düşünen var mı? Belki Habibe Ebe el altından indiragandi yapmıştır o çocukları. Şimdi çocuk deyip geçme, büyükşehirde alıcısı çok bunların. Deli paralar dönüyo bu işte.”

“Aha haa deli kız. Hiç olur mu öyle şeee? Yalnız girmezdi ki doğuma. Yanında sıcak suyunu taşıyan, kadının terini silen bi ton kişi olurdu orda.”

“Yapmaa bee, en güvendiğim kalem çöktü desene. İyi de çocuk çalmadıysa kime ne kötülük yapmış olabilir ki?”

“Melekti rahmetli... Ne kötülüğü, bağırmazdı bile. Yalnızca bi kez surat asmışlığı var rahmetlinin; o da buraya bi sağlık merkezi kurulduydu da, kimse artık doğuma, hastalığa ona gitmiyo diye bozuluyodu. Sonra ona da alıştı, bitti gitti.”

Bazı insanlarda iyi insan olarak anılma takıntısı vardır. İçlerinden geldiği için değil ama sırf bu tamlamayı kendi için kursunlar diye şirinlik muskası gibi dolaşırlar etrafta. Kimseyi kırmaz, üzmez, laf etmez; yetmiyor gibi iyilik üstüne iyilik yaparlar. Ben bu tarz insanların sosyal statü kazanmak için böyle davrandıklarını düşünürüm. Yoksa dünyadaki herkesi seveyiz, herkese iyi olamayız. Mutlaka bir yerde çıkarlar, duygular, olaylar çatışır ve biz birbirimizi yeriz. Sanırım rahmetli de “iyi kadındı” densin diye yıllar boyu kasmış durmuş.

Kadınlar beni sorgulamayı ve gıybetlerini bitirdikleri için hamur kesmeye başlayınca ben aralarından ayrılıyorum. Gelişmemiş saçma sapan bir yerde ne yapılabilir diye düşünürken karşıma minik bir kütüphane çıkıyor. İçindeki kitapları köy kahvesinin sobasında yakmak için kullandıklarına eminim. Keza çocuklarının karneleri ve takdir belgeleriyle soba tutuşturduklarına şahit olmuştum vakti zamanında. Bunu düşünüp girmiyorum içeriye ve belki benim yuva yıkıcı bir şeyler öğrenebilmiştir umuduyla yolumu kahvehaneye çeviriyorum.

Onca yıl geçmiş, ancak kahvedeki masalar bile değişmemiş. Okey taşlarının çoğu kaybolmuş yerine karton kesip numara vermişler de yenisini alalım dememişler. İşletmecisi gelmiş yetmiş yaşına, aman da işleri oğluma devredeyim dememiş. Tepsiyi yılbaşı dansözü gibi sallaya sallaya getiriyor müşterinin önüne. Çayı da bardağa yarım koymuş ki aklı sıra dökülmesin. Sordum; dudak payı bıraktım dedi. Buraya da mı dudak dolgusu geldi yoksa dedim ama oralı olmadı. Bırakın futbol kanallarını 37 ekran tüplü televizyonla adam dükkân döndürüyor. Ben kahvehanenin dekorasyonuna dalınca oraya ne amaçla geldiğimi gördüğüm manzarayla hatırlıyorum. O an gözlerim benim yuva yıkıcıyı arıyor. Zavallım dükkânın köşesinde bir grup adamla piştiye tutuşmuş.

“Ne yaptın?”

“Üç pişti yaptım. Hoop, bi çay çek Memed Abi.”

Hemen de asimile olmuş benimki. Kaş göz yapıp dışarı çağırdım, “Bu eli de oynayayım gelicem,” dedi. Baktım olmuyor, yanına gidip orasını burasını mıncırdım, “Çok

güzel el geldi,” diye hevesli çocuk bakışı attı. Bir yanım kolundan tut sürükle derken daha büyük bir yanım “Bak-sana ne tatlı, ne heyecanlı; bırak da eğleşsin çocukcağız,” dedi. Kıyamadım, izin verdim oynamasına. Önce oyunun kurallarını anlamaya çalıştım, baktım çok basit. Aynı sayılar gelince kâğıtları toplayıp seviniyorsun. Bir de erkek kâğıt var tüm kâğıtları topluyor.

“Yusuf Ali, kız kâğıt da alıyo di mi böyle hepsini?”

“Yok, yalnızca vale.”

“Eee bu sakallı adam da mı almıyor? Koskoca adamın hükmü yok, bu temiz yüzlü kızın hükmü yok da bu komik şapkalı palyaço kılıklı erkek mi tüm kâğıtları topluyor? Pozitif ayrımcılık bu.”

“Gızım dayanamadın beyinin peşinden kahveye mi geldin? Sıkma oğlanı bu kadar.”

“Amca o benim beyim değil.”

“Kimin kızısın sen?”

“Sümbül’ün. Ama tanımazsın, pek gelmeyiz buralara.”

“Ay Zekeriya’nın kızı Sümbül mü?”

“Evet de o suratın neden düştü acaba?”

Koca köyde annemi seven bir Allah’ın kulu çıkmaz mı yahu? Tamam, “Senin annen bir melekti yavrum,” demenizi beklemiyorum. Tamam, benim de anneme karşı pek yoğun duygularım olduğu söylenemez ama yine de annemdir ya. Yüzüme yüzüme tiksiniyorsunuz kadından,

zoruma gidiyor. Ben annemin aslında çok da kötü biri olmadığını kanıtlamak için birkaç örnek aradım, ancak bulamayınca mecburen yalan söyledim. Yok sokak kedilerine mama koyar, kapıya her daim su bırakır ki sokak hayvanları içsin. Karşıdan karşıya geçen yaşlıların koluna girer, eli dolu olanların poşetlerine yardım eder. Hatta şu aralar poşetler paralı olunca annem evde giyilmemiş elbiselerinden kumaş çantalar, poşetler yapıp sevabına dağıtıyor gibi bir dolu yalan söyledim. Hayır, insanlar sevdiklerinin iyi bir insan olduğuna inandırmak için över, ben annemi “Kötü, ama sandığınız kadar değil vallahi,” mantığında koruyorum.

Ben annemi bir halk kahramanına dönüştürürken benimki kafasını kaldırmadan oyuna devam ediyor. Arkadaşım ne ara kumara alıştın, ne ara kahvehane kültürü oluştu, sen ne ara bu kadar hızlı kâğıt karmayı öğrendin o güzel ellerinle? Evet evet, kendi de burada Allah’ı da, en az gözleri kadar güzel elleri var. Hani ikimizi el kremi reklamında oynatsalar ben Norveçli krem sürmemiş balıkçı olurum o da yedi gün düzenli nemlendirici kullanmış denek.

“Huuu deliganlı, bak sevdiceğin başını bekler. Kalk bakam artık evine. Gençler öle hemen bıkmaz hanımından.”

Amca ensesinden tuttuğu gibi kaldırıyor benimkini. Ben de hazır kalkmışken bozuntuya vermiyorum ki kocam, ay aman Yusuf Ali kumara tekrar başlamasın.

“Kıbrıs’a da gidiyor musun sen? Krupiye kızlar gibi başında beklettin beni.”

“Ne alakası var, bilgi edinmek için aralarına sızdım işte.”

“Gözünü ayırmıyordun kâğıtlardan, gördüm.”

“Sayıyordum da ondan. Yalnız çok basit bir mantığı varmış oyunun. Her sayıdan dörder tane var ve ben çıktıkça hangi sayıdan kaç tane kaldığını kafama not ediyorum. Sonra da olasılık hesaplarına göre geriye kalan kâğıtlara uygun oynuyorum. Misal üç tane sekiz çıktıysa ve benim elimde sekiz varsa o son kalandır. Kimse onunla pişti yapamaz.”

“Deme be. Yahu sen de iyi aile çocuğu gibi duruyorsun ama bozulmaya ne de meyilliymişsin arkadaş.”

“Sen önce şu yüzündeki unları sil Taşralı Kleopatra,” deyip, ellerini yüzüme götürüp unları siliyor. Hani krem reklamlarından fırlamış o güzel elleriyle. Boş bulunup “Güzel olduğunuz kadar pamuksunuz eller,” diyecektim de zor tuttum kendimi. Bence bir erkeğe göre fazla güzel uzuvları. Bu gözler bir bayanda daha güzel durabilirdi, mesela bende. Ellerini de alabilirim kendime. Kumarda kazandığı için pis pis sırtıyor bir de o temiz düzenli dişleriyle. Ben iki yıl tel taktırdım da hâlâ bir nizamla girebilmiş değiller. Acaba aradığım şanssız bu değil mi?

“Bade, iyi ki gelmişiz buraya. Sevmeye başladım burayı. Şu havanın güzelliğine bak oh mis. Öhh pöööhhh... Pöhüüüü.”

Benimki hayatının en derin nefesini alırken yandan geçen bir arabanın egzozu paaat diye patlattı dumanı. Oh,

iyi bari doğru yoldayım. Aradığım şanssız tam da dibimde ve hâlâ vebalini bulmam gereken bir ebem var.

“Eee, ne öğrendin?”

“İşte vale tüm kâğıtları alır, pişti yapmak için de...”

“Ebem diyom ebeeem.”

“Ha sahi o saçmalık. Büyük anneannem senin aradığın kişi değil. Kadının sicili çok temiz. Bir Allah’ın kulu hakkında kötü konuşmadı. Bence sen annenden yürü.”

“Hah, sen de başla. Ne varmış annemde? Hem benim yurtdışında yaşayan bir abim var, eli soğuk su görmemiş, canı şeker çekse gökten şeker düşer ona, öyle şanslı. Benim canım şeker istese anca ormanda cadının evine denk gelirim. O yüzden annemin ahını çekiyor olamam.”

“Sahi Eser nasıl?”

“Sen abimi nerden tanıyorsun?”

“Şeyy birkaç defa görmüştüm onu, e anneannem de bahsetmişti birkaç kez.”

“Benden de bahsetmişler miydi?”

“Yok. Daha çok abini duydum. Bi de anneni.”

Bir de gülüyor mikrop. Bu annemin sevilme durumu neden hoşuna gidiyor anlamış değilim. Herhalde içinden konuyu kalıtıma bağlayıp, benim sevimsizliğime getirip içten içe alay ediyor benimle.

“Sensin sevimsiz.”

“Gene ne kurdun içinde de bu sonuca vardın acaba? Senin o iç dünyanda neler dönüyor anlamak imkânsız.”

Bu adam benim içimi okuyor olamaz değil mi? Elleri-ne gözlerine methiyeler düzüp durdum. Eğer iç sesimi duyuyorsa durumu kurtarmak için birkaç küfür mü etsem. Ben senin taaa...

“Bu arada sana sevimsiz demedim. Aksine...”

Diyor ve aldı başını gidiyor. Aksine ne? Gidip kolundan tutsam cümlelerin devamını getir desem, “Beni öv, beni öv,” diye ısrar etmiş mi olurum? Yine kendimle istişareye otururken o teee tepeye kadar çıkmış. Pıtır pıtır arkasından ilerliyorum. Bir ara dik bir yokuş denk gelince elini uzattı bana, ben de heyecan mı yaptım bilinmez “Henüz elini tutacak kadar yakın hissetmiyorum,” deyiverdim. Güldü yine o güzel ağız, diş, dudak takımıyla.

EY KALBİM SANA SESLENİYORUM: “AKILLI OL”

İnsan bir yeri seviyorsa o yerde gerçekleşmiş bir hadiseyi seviyordur derler. Yoksa dünyanın en güzel kaya parçası, deniz akıntısı da olsa en nihayetinde en fazla beş saniyelik bir görseldir hafızamızda. Ama o görselde bir de içimize kazınan anı yaşıadıysak işte orası kişisel cennetimiz olurur. Burası tam da öyle bir yer olmaya aday işte. Bir kere güneş kızıla çalmaya başlamış ki benimkinin gözlerinin hemen koyu yeşil oluvermesinden anladım. Etrafta bir yeşillik, bir güzellik ki sorma. Hani hep anlatılan, bir zamanlar buralar çayır idi, çimen idi, yeşil idi hikâyesi var ya; işte o bir zamanlar, bu zamanlar. Ama bazen aklınıza yerleşenler bazı güzellikleri kaçırmınıza neden olabilir.

“Birinin ahını almış, ama kimin?”

“Neden taktın bu ah işine bu kadar?”

“İşlerimin yoluna girmesi için şanssızlığımdan kurtulmam lazım.”

“Arda ile barışmam lazım desene şuna.”

“Konu Arda değil. Yalnızca süregelen kısmetsizlik zincirinin bir halkası o.”

“Seviyor musun onu?”

Bunu öyle yekten sordu ki bir şey diyemedim. Bunu ben bile kendime hiç sormamışken bu neden merak etti ki şimdi? Hem seviyordumdur illaki, neden sevmeyeyim; o da kendi çapında bir insan sayılır neticede, tabii bu son bir haftayı saymazsak. Sahi seviyor muyum onu? Bilmem. Hatta daha önce birini sevip sevmediğimi de bilmiyorum. Konu aşk acısıysa herkese tur bindirmişliğim var. Sayısız kez çektim o acıyı. Her defasında da atlatmak için yeni yollar denedim. Ömrüm çektiğim kalp ağrısını dindirmeye çalışmakla geçti. Kâh işe verdim kendimi kâh bilgiye. Her bilginin peşinden umut diye koştum. Evimdeki kitaplığım hayatımın özeti gibi. Bence bir insanı tanımanın en iyi yolu daha önce okuduğu kitaplara bakmak...

İlk acı çektiğimde ondan kurtulabilmek için psikolojiye merak sardım. Depresyon belirtileri nelerdir diye internet testleriyle başlayıp bilişsel terapi kitaplarına, farmakoloji makalelerine kadar ilerlettim kendimi. Şimdi karşıma ruh sağlığı bozuk birini getirin, bir seansta şikâyetlerinden hastalığının ne olduğunu çözer, hastalığına uygun etken maddeli ilacı şıp diye yazarım. Olumlamasından çarpılmış düşüncelere, iyi hissetmek için EFT’lerden EMDR’la-

ra kadar tüm yöntemleri denedim. Psikiyatristime toplamda yeni ev aldırarak birikimi sağlayan bir muayene  creti  dedim. Onca kitap, onca bilgi, onca tedaviden geriye sadece tek bir cümle kaldı. Bir yerde okuduğum bir tanım:

“Depresyon, sanki kırık iki bacak üzerinde yürümek gibi bir şey...”

Bir tek bu cümleyi sevdim onca şey arasından. Bana yalnız olmadığımı, bu acıların insani olduğunu dank ettirdiğinden belki de. Sonra psikoloji kesmemeye bağladı beni. İkinci bir acının da eklenmesiyle bir üst seviyeye çıkmam gerekiyordu, ben de kendimi felsefenin serin sularına attım. Serin kelimesi bir abartı değil, gerçekten çok soğuktu felsefe. Psikolojideki insancıl tavrı bulamadım orda. Daha sertti, daha gerçek ama acımasız. Hem çok bencil hem de herkesin hakkını koruman gerektiğini öğreten bir daldı felsefe. Evet o dönem beni acılarımdan kurtardı, ama çok daha büyük bir şey kazandırdı bana ya da aldı benden de denilebilir. Geriye kocaman bir boğluk bıraktı. Neden, neden, neden soruları hiç kesilmedi. Türk filmlerindeki neden ben repliği değil, anlamı sorgulayan nedenler. Temele indiğimde her şey mantıksız gelmeye bağladı. Bir şeylere sahip olma saçmalığı, evrenin insanlar için var olduğu inancının mantıksızlığı... Oradan biriktirdiğim tüm nedenleri çözmek için bilime dadandım bir süre. Onca zaman arağtırıyor adamlar, onlar bilmeyecek de kim bilecek dedim. Bu dönemim de kitaplığımda “Akıl” ve “Bilim” ana bağlığında bir dolu kitapla yer buldu. Ama ben yine cevaplarımı bulamadım.

Ancak zamanın iyileştirici gücü m , yeni sevgili bul-

manın diğerini taca çıkardığı gerçeği mi bilmem, bir süre sonra yeniden iyileştim. Çok kısa bir süre. Bu defa aldatılma kalesinden yedim golümü. Tam o dönemde yeni bir şey duydum: Tasavvufla terapi.

Galiba hayatımın en güzel dönemiydi bu. Tüm nedenlerimi bir yere bağlamayı başarmıştım. “Allah var, dert yok,” o kadar güzel oturmuştu ki hayatıma, hiç potluk yapmadı. Belki de şimdi bu yüzden bu kadar çok inanıyorum bunun bir AH’ın sonucu olduğuna. Eee neydi;

“Açtığın her yaradan, hesap sorar YARADAN.”

Bu defa kahkahayı basıyor benimki. Eskiden en azından bıyık altından gülüp nazik olmaya çalışırdı. İyice saldı kendini. Şimdi yüzüme yüzüme pöykürmeye başladı.

“Kafanın içinde gezebilmek isterdim.”

“Kusura bakma, doluyuz bu aralar.”

“Bu kafayla giderse hiçbir zaman boşalmayacak.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü sen izin vermeyeceksin. Oralarda sürekli bir hareket var. Bazen seninle konuşurken perde iniyor araya. O anlarda perdenin arkasında neler oluyor çok merak ediyorum. Keşke ah, vebal peşinde koşacağına o perde arkasındakileri paylaşırsan. Dış güçlerden medet ummak yerine içine dönebilirsen.”

“İçimle ne alakası var? İçim mi getiriyor başıma bunları?”

“Bi yerde duymuştum, çok hoşuma gitmişti. Şöyle bir şeydi galiba: ‘Yumurta dış bir güçle kırılırsa içindeki civciv ölür ve yaşam sona erer ama içindeki güçle kırılırsa yaşam başlar.’ Yani anlayacağın yaşam her zaman içten başlar.”

İçmiş. Oradan buradan duyduğu özlü sözleri o kadife sesiyle bana kakalamaya çalışıyor kakalak. Sanki yumuşacık anlatınca daha etkili olacak da içime işleyecekmiş gibi. Evet ses tonun da, tonlaman da, konuşurken yüzünün aldığı çocuksu şekil de, tatlı tebessümün, seni anlıyorum bakışın... Allah’ım hakaretle girip övgüyle çıkmak bu olsa gerek, hatta çıkamamak. İçimde yuva yıkıcıya karşı ne de güzel düşünceler varmış. Bak hâlâ beni anlar gibi tatlı tatlı bakıyor. İnsanda biraz arlanma olur be! Ben hâlâ nişan arifesinde bir kız sayılırım, neden aklımı karıştırıyorsun ki şimdi? Şu ah olayını çözünce üzerimdeki lanet kalkacak ve Arda yaptığı hatayı anlayınca kaldığımız yere döneceğiz.

“Ben içe de dışa da dönük bir insanım, sen kendine bak. İki dakika yalnız bıraktım kumara alıştın. Biraz daha gelmesem sokaklara düşüp alkolik bile olabilirdin. Var sende o potansiyel. Ya gülüp durma bana.”

“Neden?”

“Çok güzel gülüyorsun aklım karışıyor.”

Hay ben benim ağzıma deve dikenini ekeyim de günde üç kez sulayıp boğazıma girene kadar büyüteyim. Neden düşünmemle düşüncelerimin kelimelere dökülmesi arasında hiç zaman farkı yok? Bir süzgeç falan olabilirdi orta yerde. Ne düşündüğümü karşımdakiyle aynı anda öğreni-

yorum. Demek ki o güldüğünde aklım karışıyormuş. Ama keşke bunu önce ben bir içimde sindirsem sonra halkla paylaşısam, daha iyi değil mi? Arda'yla ya da diğerleriyle konuşurken bu olmuyor. Sözlerimin, hareketlerimin artı eksilerini hesaplayıp, kareköklerini alıp öyle dile, eyleme döküyorum. Ama konu bu yuva yıkıcı olunca kontrol mekanizmam çöküyor. Şuraya bak, nasıl strese girdiysem kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı. Anksiyete denilen kaygı bozukluğundan herhalde. Tabii tabii anksiyetedir, başka ne olacak?

“Hadi kalkalım, yoksa sen bana ilanıaşk falan edeceksin, akşam akşam başıma iş açmayayım.”

“Ne saçmalıyorsun sen? Ben öyle demek istemedim. Hiç de bile. Hem sensin o. Kendi diyen kendi olur tamam mı? Ehe hee ehe ehee...”

Ben çocukluktan kalma tüm özlü sözlerimi söylerken o elimden tuttu. Yok öyle değil. Tepeden aşağı güvenle inebilmem için. Sonra da aynen şöyle dedi:

“Düşmemeye dikkat et. Bi de bana âşık olmamaya çalış.”

Bastı kahkahayı. Düpedüz alay etti benimle ve ben uygun bir cümle bulup da salamadım dışarıya. İçime birikti tüm sözler. Elimi bile çekemedim elinden. Tepeyi öyle ele indik.

“Kurtttt, kurt sesi bu. Dolunay kurdu olmasın sakın.”

“Yok artık ejderha.”

Erkekliğine leke sürülmesin diye korktuğunu belli etmese de onun da korktuğuna eminim. Biz güzel manzara diye tepeye çıkarken geceleri köye inen hayvancıkları unutmuşuz. Kendimi Kırmızı Başlıklı Kız, yanımdakini de Pamuk Prenses'teki merhametli ama sert ormancı gibi hissediyorum. Üstelik hava öyle kararmış ki yolu nasıl bulacağız, hiçbir fikrimiz yok. Ben tam ne kadar şanssız olduğumuzu düşünürken evren bunu duymuş olacak ki gördü ve artırdı.

Az önce sadece karanlıkta yolunu kaybeden iki kişiye ken şimdi balık ağı gibi bir filenin içinde patatesle patlıcan gibi havada asılı kaldık. Bu kapanı kim, hangi hayvana yapmış olabilir?

“N’oluyo ya?”

“Ayı kapanı olsa gerek.”

“Çek şu ellerini. Az öteye git dibimde durma.”

“Üç oda bi salon evde değiliz Bade. Ağda istiflendik. Asıl sen şu saçlarını ağızımdan çeker misin?”

Daha bir hafta önce hayatıma giren, birkaç saat önce de henüz o kadar samimi değiliz diye elimi uzatmadığım adamın kolu benim boynumda, benim elim onun omzunda dünyanın en saçma halindeyiz. Twister oyununda bile iki kişinin bu kadar yakınlaşma ihtimali yoktur. O değil de bu güvende olma duygusu nereden geliyor acaba? Bırak korkmayı, içimde en ufak bir ürperti bile yok. Birazdan benimki kurtaracak planı yapar gibi.

“Eee plan ne?”

“Saatleri ayarlayalım önce. Yahu ne planım olacak. Biraz hareket edip kendimizi düşüreceğiz.”

“Nasıl hareket?”

“İşte böyle bir hareket...”

Birden deli danalar gibi kıpraşmaya başlıyor. Eğer karnım acıkmısaydı şu an eğleniyor bile olabilirdim. Derken benimkinin planı başarılı oldu ve bizim file çöktü, biz de yerin dibini boyladık. Mecazi anlamda değil, gerçekten yerin dibindeyiz. Kahvesindeki televizyonu tüplü olan, hamur kesmek için ellilerden kalma bıçaklar kullanan bir ahali, konu hayvanları kuytuda kısıtırmaya gelince başımıza Steve Jobs kesilmiş. Zavallı hayvancıkları ağlarla yerden yükseğe çıkardıkları yetmezmiş gibi bir de düştükleri yere çukur kazmışlar. Çukurda da ne gibi Bubi tuzakları kurdular acaba derken benimki ilk kez ağzını bozdu.

“Hay şansım!”

Ne? Ana avrat karışımı bir şey mi bekliyordunuz? Bir kere o benim anne tarafından uzak bir akrabam ve anneannemin genleri bulaşmamış kendisine. Anneannem şu an bu durumda olsaydı buradaki dağın taşın, tepedeki çiçeğin, o çiçeği eken elin, o elin girdiği çıktığı yerlerin ecadına kadar nahoş cümleler kurmuştu. Acaba kanal çalışanları beni bu halde görseler ne düşünürler? İş hayatında değme sert erkeklerle çarpışan kız şu an hangi hayvana kurulduğunu bilmediği bir kapanda kedi gibi tir tir titriyor. Gerçi hepimiz etten kemikten insanlar olarak oldukça aciziz aslında.

Gözümüzde büyüttüğümüz birçok kişi böyle saçma

durumlarda bulmuştur kendini. Mesela uzaya çıkan ilk insan olan Yuri Gagarin. Okul kitaplarından en kallavi bilimsel kitaplara adını yazdırmış bu adamın kaşındaki yara izinin nasıl oluştuğunu duyunca “Ehh evler ayrı dertler aynı şekerim,” demiştım. Koskoca Yuri Gagarin, korkusuzca uzaya çıkan Yuri Gagarin karısını aldatırken yakalanır ve karısından kaçmak için pencereden atlarken kaldırımı çarpınca kaşı yarılr. Acaba üzerinde don fanila mı vardı o an? Hey gidinin Gagarin’i be...

Bir gün birinin hayatını film yapacak olsam bu kişı kesinlikle o olurdu. Uzaya çıkıyorsun ve devlet daha sen yola çıkar çıkmaz r tbeni yükseltiyor. Neden? Nasılsa dönemez, ölür diye. Ama adam herkesi şaşırtır ve sağı salım döner. Peki devlet ne yapar? R tbenin yanına bir de ödül verir.  d llere gel: bir ev, bir apartman, altışar çift ipek i çamaşırı ve ipek orap. Şaka değıl kesin bilgi, yayalım. Adamcağız i amaşırıyla ödüllendirilmiş yahu, keşke  leydim demiş midir? Dediyse dileğı 7 yıl sonra gerçekleşir. Uzaya gidip gelmeyi başıaran Gagarin basit bir deneme uçuşunda  l verir. Böyle kader mi olur, insanla dalga geçer gibi. Kesin o da birinin ahını almıştır. Mesela karısının...

“Sence de Yuri Gagarin’in uzayda değıl de basit bi deneme sürüşünde ölmesi saçma değıl mi?”

Gülüyor. Benim yuva yıkıcı öyle çok gülüyor ki, öyle tatlı gülüyor ki dayanamayıp eşlik ediyorum. Yerden bilmem kaç metre aşıağıda sinir nöbeti geçiren iki salak.

Orda ne kadar öylece güldük bilmiyorum ama kendimize gelmeye başıladıımızda benimki yine planlamasını yapıyor.

“Bade benim üstüme çıkacaksın, ben seni yukarı kaldıracığım. Sen de gidip yardım çağıracaksın, tamam mı?”

“Tamam falan değil. Ben senin üstüne çıkmam bir kere.”

“Ben de Dünya Kupası’nda röveşata gol atmışsın gibi omuzlarda taşımak istemiyorum seni ama başka çaremiz yok.”

“Kusura bakma, burada ölürüm ama yine de omuzlarına binmem.”

“Bindin bile haberin yok. Bir haftadır omuzlarımdasın.”

“Ha ben yüküm yani.”

Küstüm. A vallahi küstüm. İyi de ben küsmem ki, ya anlamazdan gelirim ya da intikamını ileri tarihe ertelemek üzere konuyu değiştiririm. Ne oldu da şimdi birden içimdeki akarsu duruldu ve benim çenemin bağları düğümlendi? Bir şey daha dese bu yaşında bu saçmalığa ağlayabilirim. Üstelik intikam almak da istemiyorum. Sadece gelsin, omzuma dokunsun ve onu affetmem için güzel bir şeyler söylesin. Çok uzatmasa da olur, “Affet,” dese affedeceğim sanki. Demedi. Onun yerine oradan kurtulmanın yollarını düşündü. Erkekler böyledir işte. Yapılacak bir iş varsa tüm konsantrasyonlarını oraya verip karşısındakinin duygularını önemsemezler. Ayrılık acısı çeken erkek yakınlarımların kafalarının dağılması için yanlarına gittiğimde kafalarının hemen dağıldığına şahit oldum. Ellerine bir demonte eşya verdiğinizde ne acı kalır ne aşk. Oysa biz öyle mi? Ev yıkılsın, demonteler paralansın, dünyayı

su bassın ne çıkar? İçimizdeki yangın her yerde, her koşulda sabit kalır.

Telefonların çekmediği o saçma yerde sabahın olmasını beklemekten başka çare olmadığını anlayana kadar o çukurda debelendi. Durumu kabullenince de bir köşeye çekilip kapadı gözlerini. Uyur da şimdi mışıl mışıl. Benim kalbimi kırdığının farkında bile olmadan uyur. Öyle de oluyor. Bir süre kırgın kırgın onu seyrettikten sonra kollarını kavuşturmasından üşüdüğünü anlayıp kıyamıyorum ve üzerimdeki hırkayı çıkarıp usulca üzerini örtüyorum. Sonra neden bunu usulca yapıyorum ki, onu düşündüğümü görsün ki beni kırdığı için vicdan azabı çeksin diye hafifçe dürtüyorum onu.

“Üzerimi örttüğünü gördüm, dürtmene gerek yok.”

İçimi mi okuyor ne?

“Dürtmedim, elim çarptı.”

“Aaa konuştun. Demek ki barıştın benimle.”

“Ne, küstüğümü anladın mı? Şey yani ben çocuk muyum küseyim?”

Gülüyor. Gülmeyeydi iyiydi zira o gülünce ben laf sokamıyorum. Beyin hücrelerime kan mı gitmiyor ne oluyor bilmem, birden tüm kanım sıcak sıcak göğsümde toplanıyor sanki. Üzerine attığım hırkamı alıp benim omuzlarıma örtüyor.

“O zaman sen üşürsün. Gel beraber örtünelim.”

“Olmaz, benimle o kadar samimi değilsin, o kadar yakınlaşmamız doğru olmaz.”

Beni benim silahımla vuruyor vicdansızın oğlu. Neden söylediği her alaycı, kırıcı sözde dudaklarımın aşağı doğru büzülmesine engel olamıyorum ki? Daha bir gün önce şap şap vuruyordum laflarımı suratına. Ne oldu da yanında beş yaşında kız çocuğu gibi hissetmeye başladım? Üstelik annesinden dayak yedikten sonra yine anne diye ağlayan bir kız çocuğu... Kızdıran da o, kızgınlığımı alan da... Hırkama bana sarıp koluyla beni koltuğunun altına doğru çekiyor. Niyeti üşümemi engellemek ama ben şu an cayır cayır yanıyorum haberi yok.

“Bak ısındın bile.”

Isınmak? Yanıyorum be adam, ne yaptı bu sağ kanadın bana? Alt tarafı kasap havası oynar gibi omuz omuzayız. Neden ben yuvasında annesinin kanadına sığınmış bir kuş gibi güvende ve mutlu hissediyorum, dahası niye tanımıyorum bu hissi?

“İyi ki ikimiz almışız ahı di mi Yusuf Ali? Başkasıyla çok sıkılırdım burada.”

“Ah Bade ah.”

“Başlama yine saçma diye.”

“Ama saçma. Bu spiritüel saçmalıkların hepsi başarısızlıklarını kabullenemeyip başkalarına fatura eden insanların kullanan ruhsal dolandırıcıların yöntemleri...”

“Hiç de bile! Bak dünya başıboş bir yer değil ve evrende birçok yasa ile y netiliyoruz. Mesela karma yasası.”

“Bu bilimsel bir yasa değil. Mesela yerçekimi yasası kesindir. Kalk ayağa, zıpla, yeniden yere konarsın. Ama karmayı bana ispatlayabilir misin?”

“Seninle bu konuları tartışmayacağım çünkü bunlar için yüksek bilinç düzeyi gerekiyor. G lmesene yaa.”

“Yüksek bir bilinç istiyorsan bir hayvanla bağ kur. Çünkü bir insanın duygusal gelişiminin son basamağı, bir hayvanla içten bir bağ kurabilmesidir. Alfa enerjisi, blokaj, kanal bilgisi elçisi, melek enerjisi gibi şeyler değil.”

“Bunca insan yapıyorsa bi bildikleri vardır herhalde.”

“Bildikleri olanlar bu işten para kazananlar. Bu  ğretiler, eğitimler, bilgiler insanları gerçeklerden uzaklaştırıp egolu canlılara dönüştürüyor. Bu işten de bir sürü insan ticari kazanç elde ediyor. Düşünsene, sana “Her şeyi sevin,” demek için seans başı kaç para alıyorlar? Evet sevmeliyiz ama her şeyi değil. İnsanı hayatta tutan başka duygular da var; korku gibi, kaygı gibi, öfke gibi.”

“Hiç de bile. Onlardan uzak durmalıyız.”

“Korkmazsan tedbir alamazsın, sağlığından kaygılanmazsan beslenmene dikkat etmezsin, öfke duymazsan da sana yapılan hataları unuttur, gerekli dersleri hatırlayamazsın.”

“Aydınlanma çağındayız ve senin söylediklerine bak.”

“O aydınlanma birkaç haftalık sertifika programıyla

şifacı olanların yaydığı bilmem ne enerjinin ışığıyla değil, bilgiyle gerçekleştirebilir bilgiyle.”

Güzel diyor da bilmek başka şey, yaşamak başka. Hangi bilgi benim bu yaşadıklarım ile ilgili iç açıcı açıklamayı yapabilir ki?

“Çocuğlaar ne yapıyonuz orda?”

Aha o amca. Bizi bulduğu yerde “Yengen de salmazdı beni kahveye,” diye evlilik nutku çeken amca.

“Gızım beynin ayağında çok dolanıyon, bak ne ettin ikinize birden.”

Üşenmiyor üç metre tepemde çömelip aşağı doğru bir dolu öğüt sıralıyor. Sabah uyku sersemi olmasak ve kendimi Yusuf Ali’yle sarmaş dolaş bir halde bulmasam “Ne anlatıyon amca, git yardım çağır,” diyeceğim de aklım Yusuf Ali’nin sabahları daha da güzel görüldüğünde. Onun aklı ise gayet yerli yerinde.

“Amca bi yardım çağırır mısın bize?”

Aklı başında ve bu da şu anda benim gibi hissetmediğinin en açık örneği. Yine küstüm. Yine içime, içime, en içime kaçtım. Benim gibi hissetmediği için ondan nefret etmekle meşgulüm, aramayın açmam.

“Bak, halloldu Bade. Amca birazdan bize yardım getirir,” dedi Yusuf Ali.

Getirdi de. Bizi oradan çıkardılar. Su için, açılırsınız bahanesiyle kahveye götürüp yüzümüze yüzümüze alay ettiler. Sami geldi. Tüm gece bizi aramış, meraktan delir-

miş zavallım. Bizi alıp eve banyo yapmaya götürdü. Banyomuzu yaptık, yemeğimizi yedik, hatta keyif kahvesini bile içtik ama ben tek kelime dahi etmedim, edemedim. İçim sustu o çukurda. Neden bu adam benim gibi dalıp gitmedi ki, neden ben Leyla gibi olmuşken bu hâlâ o çukurdan kurtulmanın yollarını aramaya daha fazla önem verdi? Neden olacak; hissizlikten... O hissizse ben daha hissizim be! O beni umursamıyorsa ben hiç umursamıyorum be! Ay haspam beee...

“Eee Sultan Abla, siz neler yaptınız? Anlatın biraz da neşemizi bulalım. Ay kahve takımların da ne güzelmiş. Bende de pembesi var bunun.”

Onu umursamayıp etrafla ilgili olduğumu göstermek için odadan odaya girdim girdim çıktım. Yok buzdolabı süsleri, yok duvarın boyasının saten olmaması derken kadincağzın evini didik didik ediyorum.

“Aaa bu kim?” diye alıyorum fotoğrafı elime. Kadının mahrem yerine, yatak odasına girip duvarda asılı duran 7 yaşındaki çocuğun fotoğrafını fütursuzca elime almama ne demeli?

“Rahmetli oğlum Ömer...”

Benim için dünyanın en sıradan sorusunun nasıl olur da bu kadar ağır bir cevabı olabilir? Rahmetli oğlum Ömer... Alt tarafı üç kelime bir cümlecik bir şey... Kanım çekiyor. İçimde yanardağ patlayıp lavları tüm göğsüme yayılıyor. Ne demek rahmetli... İnsanın oğlu rahmetli olmaz ki. Asker olur, damat olur, okur adam olur ama insanın oğlu rahmetli olmaz. Olmamalı. Beynimdeki tükürdüğü-

mün ayna nöronlarından böyle zamanlarda nefret ediyorum. Sultan Abla'nın acısı yansıdı bana. Yansıması bile bu kadar ağırsa onun içi nasıldır kim bilir.

“Son fotoğrafıydı o.”

Deme. Ama bu fotoğraftaki çocuk daha yedi sekiz yaşında var yok. Bu bir insanın son fotoğrafı olmaz ki. Çocukluk fotoğrafı olur, okula giderken hatıra fotoğrafı olur, ilerde evleneceği kişiye bak sümüklü halleri diye gösterilen evladiyeliği olur ama son fotoğrafı olmaz. Olmamalı. Bir yanardağ daha patladı içimde. Bu defa lavları kalbimi yaktı.

Ömer... Sultan Abla'nın ilk oğlu... Öyle iyi huyluymuş ki acıktığında bile ağlamazmış. Ne zaman memeyi, biberonu dayasalar ağzına o zaman doyururmuş karnını. Annesi onu çekyata oturtup buradan kalkma dediğinde tuvalet için bile kalkmazmış. Hatta bir keresinde pazara gitmiş Sultan Abla ve döndüğünde Ömer'i çekyatın üzerinde altına işemiş halde bulmuş. Önce kızmış, ama Ömer “Özür dilerim anne tutamadım çişimi ama yine de kalkmadım yerimden bak dinledim seni,” diyince kıyamamış masumuna.

Bir gece aniden nöbet geçirmiş Ömer. Hiçbir hastalığı yokken, ortada hiçbir sebep yokken... Babası hemen kucaklayıp şehirdeki hastaneye götürmüş, çünkü köye yapılan sağlık merkezi iki ay evvel bir yangında harabe olunca doktorlar da izne çıkmış. Ama dayanamamış zavallı Ömer. Doktorlar bir yarım saat önce gelseydi kurtulabilirdi demiş. Keşke demeseymiş. Bazı gerçekleri bilmemiz gerekmez hayatta. Hele ki o gerçek, sonucu hiçbir şekilde

değiştirmiyorsa. Dayanamamış baba kollarında ölen oğlunun acısına. Hiçbir şey hafifletmemiş içindeki yangını. Ne “Allah çok sevdiğini yanına alır,” sözleri ne “Hayat devam ediyor bu da geçer,” nasihatleri... Geçmemiş Ömer babasının içinden. Ya da geçmiş ama öyle bir delip geçmiş ki adamcağız oğlunun ölümünden kırk gün sonra ani bir kalp kriziyle ölmüş.

Hep anlatılan bir hikâye vardır; kırk mum hikayesi. Bir sevdiğimiz ölünce Allah içimizde kırk tane mum yakar, her gün o mumlardan birini söndürürmüş. Kırkıncı gün ise son bir mum kalır ve o mum hayatımız boyunca usul usul yanmaya devam edermiş. Son mumu içinde kalarak ölmüş babası. O gece benim de içimde bir mum yandı.

Ölüm sorun değil de genç ölüm gelmesin yeter derler ya, çok doğru. Daha önce yanımda ölüm haberi alan yakınımın sırtını sıvazlamışlığım bile var ama yıllar sonra duyduğum bu ölüm daha fazla acıttı içimi. Şimdi hatırladım da sırtını sıvazladığım yakınımı, şanssızlığım geldi yine aklıma.

Üniversitede öğrenciyim o zamanlar. Hani çılgın gençlik dedikleri yaş. Sene sonu tatili için en yakın arkadaşım ile para toplayıp ilk defa yurtdışına çıkacağız. Orada yaşayan uzaktan kuzenim ağırlayacaktı bizi, otel parası vermeyecektik yani. Sonrası vur patlasın çal oynasın, yansın geceler...

Hayaller parti, gerçekler taziye. Daha bavullarımızı uzaktan kuzenimin evine koyar koymaz Türkiye’den bir telefon geldi. Kızcağızın anneannesi vefat etmiş. Biz iki

çılgın parti kızı oturup uzaktan kuzenimi teselli ederken bulduk kendimizi. Dönüş biletimiz yedi gün sonrayaydı ve biz anneannenin yedisini çıkana kadar evde “Bu da geçer,” diye onu teselli ettik. Bir hafta sonra da uçağımıza binip çılgın tatilimizi sonlandırdık.

Sultan Abla, Sami ve benimki uyumak için odalarına çekileli ne kadar oldu bilmem ama ben evin avlusunda oturmuş bunları düşünüyorum. Hadi Sultan Abla’yla Sami durumu kabullenmiş, acıları içinde yaşayıp gidiyorlar, peki benimkine ne demeli? “Devirdi bi tarafını yattı,” derdi anneannem burada olsa.

“Uyku mu tutmadı?”

Benim başıma ne geliyorsa bu fesat kalbimden geliyor işte. Yine günahını aldım çocuğun, hem de daha ebemin günahını bulamamışken. Hızla ahlara gömülüyorum, haberim yok. Allah sonumu hayretsin.

“Sen uyumuyor muydun?”

“Yok, yemeği fazla kaçırmışım galiba.”

Bu erkeklerin güçlü görünme takıntısını anlamak mümkün değil. Kendilerini yapay zekâ gibi göstermenin ne faydası var ki?

“Sen Sultan Abla’nın oğluna üzüldün galiba Bade.”

“Yooo, ben de yemeği fazla kaçırmışım. Gastrit var bende. Ev salçası dokunuyor bana. Bak yine şişti karnım, gaz doldu.”

Gastritten uyumadığımı ispatlamak için bir geçirme-

diğim kaldı adamın suratına. Neden başlayınca duramıyorum ben? Yine gülüyor benimki.

“O değıl de biz ebemin ahını h    bulamadık. T  m k  y hayran kadına...”

“Eee bizde kalıtımsal iyi insan olmak.”

Pis pis sırtımasından anlıyorum ki benim annemin sevilmemesine laf atıyor. Kusura bakma da ben yedirmem ailemi sana Yusuf Efendi.

“Bizde de şöyle. Ama bizim içimize vurmuş g  zellik. G  stermiyoruz nazar değımesin diye. Ay dur totomu cimcireyim de nazar değımesin.”

Ne cimcirmesi, etimden et koparıyorum. Hep bir tiyatro oyuncusu gibi b  y  k b  y  k oynamalar, hep bir abartılar. Benim hayatım film olsa beni Jim Carrey oynar kesin, net.

BENDENİZ, HERHALTALOG

Sanırım bu köyde aradığım aha ulaşamıyorum. Bu ah belli ki ebemden değil kabullenişiyse Yusuf Ali ile birlikte toparlanıp evlerimize geri dönmeye karar veriyoruz. Sultan Abla bu fikirden pek hoşlanmayıp kendini neredeyse yerlere atıyor. Allasen biraz daha kalın'lar, ölümü gör bir yemek daha yiyinler'den sonra tam üç çuval erzakı ardımıza koyarak gitmemize izin veriyor.

Zavallı kadına yük olduğumuz yetmiyor gibi, bu salçayı ben yaptım, tarhanayı ben yoğurup ufaladım, zeytinleri ben kurdum diye kendi rızkını bize armağan etti. Hayır teşekkürler, bunlar sizin, alamayız diyemedik bile zira az önce kendini önümüze atıp gitmeyin diye nasıl paralandığını gördük. Gönderirken de “Bunu saymayız bak bi daha geleceksiniz,” diye tutturdu. Yahu niye saymı-

yorsun be kadın, geldik rızkınızı yedik, yiyemediğimizi ardımıza aldık, yattık kalktık; saymanız için daha ne yapacağız. Perdelerinizi mi tutuşturalım? Evin önüne kamyon getirip eşyalarınızı mı yükleyelim? Basbayağı sayılacak bir misafirlikti.

“Siz de gelin mutlaka. Size Boğaz’ı gezdiririm.”

“Şu oğlanı iş güç sahibi edip evereyim öyle gelirim inşallah.”

Bir de bu var değil mi? Benimkinden olmasa da arkadaşlarımdan annelerinden biliyorum, kadınlar tüm plan ve hayallerini evlatlarının refahından sonraya erteliyorlar. Aman çocuk okula başlasın da öyle yazılırım o kursa, aman çocuk şu sınavı kazansın da o zaman değiştireceğim mobilyaları diye diye yetmişlerine geliyorlar. Şimdi Sultan Abla’ya bunları söyleyip hayatını yaşa derdim de, eğer elini Sami’nin üzerinden çeker de kendine dönerse içindeki acı ortaya çıkar, yer bitirir onu. En iyisi bu meşgalesini elinden almamaktı. Ben de öyle yapıyorum.

Sultan Abla’yla vedalaştıktan sonra ben erişte kesen teyzelere, Yusuf Ali de kahvedekilere bir selam verelim dedik. Benim teyzeler erişteleri bitirmiş örgü seansına geçmişler. Yakınlarda evlenecek bir kızın çeyiz görmesine elin yetişmesi lazım, imece usulü bitirmeye çalışıyorlar. Bir kız çeyizini neden odaya serip bir hafta boyunca gelene gidene gösterir ki? Bir arkadaşım da şahit olmuştum bu hadiseye. Kız patikleri, masa örtülerini, çatal bıçak takımlarını, dantelli dantelli iç çamaşırlarını odasına sermiş ziyaretçilere gösteriyor; ziyaretçiler de onları görmek için ellerinde hediyelerle geliyorlar. Elin kızının dantelli donu-

nu görmek için ona fincan takımı götürmenin mantığını kavramasam da sürüye uyup donları, damatlık terliklerini görmeye gitmiştim.

Ben geldiğimde fısır fısır bir şeyler konuşuyorlardı ama beni görünce bıçak gibi kesildi konuşmaları. Hayır erkek olsalar nefeslerini kestim diyeceğim ama...

“Biz gidiyoruz da veda etmek istedim size.”

Hepsi birden bir panikle ayağa fırlıyorlar. Meğer ne çok sevenim varmış. Ay bir çay içmeden salmayız, ölümü gör bak diye Sultan Abla gibi atılıyorlar. Bu köyde misafirlik çok önemliymiş, anlaşıldı. Kırmadım tabii. Hatta yüz-süzlük edip kahve olsun daha iyi dedim.

“Ay kapa da falına bakayım,” dedi Nevbahar Abla.

“Aman senin falın fallanmış,” dedi ve tüm kadınlar edepsiz şekilde gülmeye başladılar. Galiba bu lafın devamında müstehcen bir şeyler var.

“Ben Bade’nin falına bakıcam.”

Kapatmadığım fincanımı önce kapatıyor sonra açıp falıma bakmaya başlıyor. Tüm olaylar benden bağımsız ve takip edemeyeceğim hızla gelişince kendimi ağzımı beş karış açmış falımı dinlerken buluyorum.

“Kızım senin bi yılanın var. Yani sinsi bir düşmanın...”

E tamam direkt düşman de, yılanı niye alet ediyor-sun? Fal bakmanın şanından herhalde... Yok ejderhan var haber gelecek, yok kuş ağzında beyaz zarfın var temiz bir iş teklifi alacaksın, kaplumbağa çıkmış mal mülk demek.

Sen ne diye oyalanıyorsun hayvanlarla, direkt ev iş ne gördüysen söyle. Ama yok, illa uzatacaklar.

“Sevil’dir. Müstakbel eşimi elimden almak için yılanlıklar yapıyordur.”

Aha ben de direkt hâkim oldum fal diline. Demek ki hayvani konuşmalar bu işin şanından.

“Bir de siyah ayakkabı çıkmış, ölüm demek.”

“Ebem öldü ya, odur. Ama ben o iş üzerinde çalışıyorum.”

“Kızım ipucu vermeyeceksin. Falcı kendi bilecek.”

“Ay ne var ya, hem sohbet ediyoruz hem fal bakıyoruz.”

“Senin ailenden biri çok kötü ah almış,” diyor ve beni kazanıyor.

“Kim kim? Allah aşkına söyle kim? Bak ne istersen yaparım söyle kim?”

“Orasını bilmem. Ama...”

Fincanı bir tarafa bırakıyor Nevboşcum. Arkasına yaslanıyor tüm kadınlar. Derin bir nefes alıyorlar.

“Madem gidiyorsun, gerçekleri bilmeye hakkın var.”

Öyle bir gizemle söylediler ki Testere filmini izlerken bu denli gerilmemiştim ben. Tıpkı Türk korku filmlerindeki gibi herkes gözlerini gerdi, teker teker birbirlerine baktılar, ben hepsine teker teker baktım, sonra kimin gözü

kimi bulduysa onunla uzun uzun bakıştı... Ortalıkta yapay sis vardı sanki, öyle bir bulutlandı hava. Şimdi bir balta kapıyı yaracak sanki.

“Ay tamam söyleyin metin olucam.”

“Senin eben bir melek değildi yavrum.”

Biliyorduuuummm. Çocuk satıcısı olduğunu biliyordum. Ebem pislik diye zil takıp oynamam insanların tuhafına gitti sanırım, bir süre beni öylece seyrettiler. Sonra da ebemin yediği tüm naneleri bir bir anlattılar. Aman ne kalpler kırmış. Nevbahar Ablâ'nın kocasıyla arasına fitne sokmuş. Bir diğerini babasına dövdürmüş. Ötekinin doğumunun en önemli yerinde nanik yapıp dikkatini dağıtmış. Çocuk neredeyse içeri geri kaçacakmış da zor çıkarmışlar bebeciği.

Koşup Yusuf Ali'ye her şeyi anlatmalıyım.

“Yusuf Ali benim ebem senin büyük anneannen var ya az or...”

“Badeee.”

“Yani az kötü değilmiş diyecektim. Köyün tüm kadınları şikâyetçi ondan.”

“Sorma, kahvedekiler de sana gerçekleri açıklayacağız dediler saçma sapan şeyler anlattılar.”

“Bak bulduk işte.”

“Saçmalama Bade. Daha iki gün önce öve öve bitiremedikleri kadını şimdi...”

sence de çok saçma değil mi?” diye güzel gözlerini deviriyor Yusuf Ali.

Yavaşça kalkıyor Sultan Abla. İçeriye gidip bir kâğıt parçası getiriyor. Etrafa da bir göz atıyor ki sanırım Sami'nin görmesini istemiyor.

“Bu ne?”

“Benim beyim yazmış. O öldükten sonra buldum, Sami'nin haberi yok.”

Kâğıtta çok pişman olduğunu ve oğlunun kendi yüzünden öldüğünü yazmış. Cümlelere bakılırsa intihar etmeyi düşünmüş bu mektubu yazarken ama cesaret edememiş anlaşılan. Çünkü ölüm nedeni kalp krizi...

“Kocam ne yaptı, neden kendini suçluyo bilmiyorum ama eğer doğruysa oğlumun ahı onu canından etti.”

İnsan sebep sonuç ilişkisi kurar her şeyde. Belki de böyle rahatlatıyoruz kendimizi, belki de gerçekler bu. Tüm bu olanlar Yusuf Ali'ye saçma gelse de ben gönülden inanıyorum vebal almanın neler yapabildiğine.

Köyün tüm kadın ve erkeklerini “ahı olan gelsin” ıla-nıyla kahvehaneye toplayıp, 37 ekran tüplü televizyonun altına geçip herkesin görebileceği bir mesafeden halka sesleniyorum.

“Sevgili Sakızağası sakinleri. Birkaç saat önce duyduğum üzere rahmetli ebem Habibe Ebe'nin bazılarınıza yanlışları olmuş. Ancaaaak bana kötülüğü dokundu öldü gitti diye üzülmeeee. Biz sizin için buradayız. Bu elimde görmüş olduğunuz bıçağı alana bir tarak, bir dikiş ipliği...”

“Tamam Bade ben hallederim,” diye hafifçe kenara çekti beni Yusuf Ali. Bunu yaparken koluma dokununca hem nefesim hem sesim soluğum kesilmese ben konuşmamı bölmenin hesabını ona sorardım daaa...

“Şimdi durum şu: Bade, büyük anneannemin istemediğini söylediğini düşündüğüm kusurları için hepinizden özür dilemek istiyor. Bunun için de sizler için bir şeyler yapabileceğini düşündüğünden sizi buraya davet etti.”

“Ne dersek yapacak mı?”

Yuuh... Dünden razıymışlar. İçlerinden biri de “N’olcak canım hakkımız helal olsun,” demedi.

“Duyduk ki Bade kızımız tilivizyoncuymuş.”

“Evet.”

“Bizi tilivizyona çıkarsın.”

Bu televizyona çıkmakla ilgili bir tek bizim ülkede mi bu kadar heves var? Yolda haber kanallarının mikrofonuna konuşmak için üç sokak öteden koşarak gelen kadınlar, kameraya sadece el sallamak için arkada bekleyip kadrāja girip pis pis sırıtan insanlar... Hepsinin elinde telefon, yakınlarını arayıp bak bak kanal bilmem nedeyim şu anda. Bak sana el sallıyorum diyenler. El senin elin, yakın senin her gün gördüğün yakının. Git evine, çal kapısını, canlı canlı salla elini. Hatta o elinle bugün cuma enseyi kapa diye el şakaşı yap. Bunu ekrandan yapınca daha havalı olduğunu mu düşünüyorlar? Şu an zibilyon tane kanal varken televizyona çıkmamak daha ayrıcalıklı bence. Üstelik artık her isteyen internette kanal açıp halka seslenebilir.

“Sizin kanalda bi yarışma var, herkes çıkıp hayat hikâyesini anlatıyo, bizi de oraya çıkarcen.”

Hah bir de bu var. İnsanların kendi hayatlarının çok bilinmeye değer olduğu yanılgısı. Hayatımı anlatsam roman olur, ay bu da bir şey mi benim başıma gelenleri filme çekseler rekor kırar, der herkes. Bununla ilgili bir arkadaşımın güzel bir tespiti vardı. Bu durumu rüyalara benzetir. Herkes kendi gördüğü rüyanın inanılmaz anlamlı, inanılmaz etkileyici olduğunu düşünüp karşısına çıkan ilk insana rüyasını heyecanla anlatır. Oysaki rüyayı gören kendi, etkilenen kendi. Karşısındaki için sadece “kıçın açıkta kalmış”tan ibaret tüm o kuşun kanadına bindim uçuyordum, sonra bağırdım bağırdım sesim çıkmıyordu saçmalıkları. Yatmadan en az üç saat önce yemek yemeyi kes, rüya bile görmezsin diyordu. Galiba bu da öyle bir şey...

Yusuf Ali, “Çok saçma bu olanlar,” der zannederken keyiften ağzını kapatamadı adam. Üstelik destek verdi onlara. Tabii kanal onun değil, işten kovulma ihtimali olan da kendi değil.

DERTLİ DERTLİ ÇEK KAMERACI

Tabii ki bizim kanal asla ve asla böyle bir şeyi kabul etmedi. Ancak aklıma bizim kanalın uydu üzerinden yayın yapan düşük bütçeli kanalları geldi. Pekâlâ orda birkaç saatlik yayın yapabilirdim. Tek ihtiyacım olan bir stüdyo, muhtaç olduğum kudretse bizim kanalın asil kanında mevcut.

Ne tuhaf, çocuk gibi sevindi herkes bu habere. Stüdyoda tam on iki konuk, beş kişilik ekip ve bir sunucu, bir de sunucuyu başına bela edinmiş Yusuf Ali var. Tanımdan da anlaşılacağı üzere gecenin sunuculuğunu da bizzat ben üstlenmiştim; zira zaten izleyecek kişiler de haber verdiklerimiz olacaktı. Yoksa bu kanalın ilk yüze girmişliği baki değil.

Bizim kanaldan getirdiğim ekip her ne kadar hatır gönül için orada olsalar da Allah'ları var pek bir profesyo-

neller. Hele makyöz kızımız Ezgi. Zavallım durumu nasıl ciddiye aldıysa bizim Sakızağası kadınlarına Beren Saat'e ne sürüyorsa onları sürmüş. Tabii bunda bizim kadınların hevesli hallerinin de payı büyük.

“Ona sürdüğünden bana sür.”

“Ama sizin ten renginiz buğday, diğer ablanın esmer.”

“Beni de esmer yap.”

Onun sürdüğünden bana, şunun dudağındakinden benim dudağıma derken her kadına üç kat boya geçiyor Ezgi. Şaşırtıcı olan Ezgi'nin bunu bu kadar güler yüzle yapması. Ya işini çok seviyor ya da yanında duran gönüllü yardımcısı Sami'yi. Her ne kadar Sultan Abla gelmese de Sami de “Bizimkilerle siz baş getiremezsiniz, bi yardımım olur,” diye atladı geldi bizimle. Oldu da. Şehrin girişine kadar tüm ahaliyi traktörün tepesine attığı gibi yolcu taşıma işini devraldı.

Canlı yayın başlıyor. Hayatımın ilk sunuculuk günü olsa da ebemin ahından kurtulacak olmanın verdiği sevinçten dolayı içim huzur doluydu. Ben ortalıkta Beterböcek Bade gibi dolanırken bir köşede kollarını kavuşturmuş Yusuf Ali beni seyrediyor. Ne güzel bir an diye düşündüm. Henüz yayın bile başlamadı ama Yusuf Ali beni seyrediyor. Göz ucuyla ona baka baka içimden hep aynı şeyi tekrarladım durdum: Beni seyrediyoooo, beni seyrediyoooo... İnşallah yayın için giydiğim orası burası açık kıyafetten bacaklarımı, oramı buramı değil de beni seyrediyordur diye düşünmedim değil ama bence beni seyrediyor.

Pardon, Yusuf Ali beni seyrediyor demiş miydim?

İçimden iç ve dış elçiliklerde bayraklar açmak, billboardlara ilanlar vermek geliyor. Keşke tüm dünya şu stüdyoda toplansa da Yusuf Ali'nin bana tatlı tatlı bakmasını görüp yorumlasa. Bir an bulunduğum andan kopup içime kaçtım yine. Neden bu beni bu kadar mutlu ediyor ki? Belki de şu deli Beterböceğe bak, amaaan manyak bee, ay götüm diye alaycı seyrediyor çocuk ne belli? Hem sanki ben ona âşık falan oldum da ergen kafasına geçtim, hıh.

Sahi gördüğüm tüm gerçek âşıklar aynıydı. Yaşı elli de olsa, yirmi beşinci aşk hayatını da yaşıyor olsa lisedeyken nasıl saçmalıyorsa öyle alıklaşıyor âşık insan. Benim her yıl en az iki kez âşık olan kuzenim hâlâ “Çaktırmadan bak bakalım, bana bakıyor mu?” diye adama adım atmadan önce duygularını teyit ettiriyor. Hatta bizim kanalın genel müdür yardımcısı olan Ahsen Hanım onca iş başarmış bir kadın olmasına rağmen hâlâ fallardan eski sevgilisinin kendisi hakkındaki düşüncelerini öğrenmekten medet umuyor. Kısacası konu aşksa hepimiz alığız. Kralı da padişahı da aristokratı da ebesi de ergeni de...

“Eee helalliğini aldıktan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?” dedi Yusuf Ali. Ve ben aniden yine alıklaştım.

“Ben bir şey yapmayacağım ki. Evren yapacak. Karma hemen bütün enerji dalgalarını işleme koyacak ve üstüme üstüme şans yağacak. Hadi sana müjde, bu karma seni de etkileyecek haberin olsun.”

“Ben şu an kendimi yeterince şanslı hissediyorum,” dedi ve çapkın bir gülüş attı bana. A vallahi çapkın bir gülüş bu. Kur bu kur, nerde görsem tanırım. “Ben de seni,” diye sarılısam mı? Ama yok, benim ona karşı duygularım

yok ki. Sadece gülüşünü beğeniyorum, bi de gözlerini, bi de duruşunu, bi de beni anlıyor gibi bakmasını.

“Hazırız Badeee son beş.”

Hay ağzınla bin yaşa rejî ekibim. Sen kayda girmesen benim gönlüme Yusuf Ali girecek.

Dünyanın en saçma en hıttırı pıttırı sunumunu yapıp programı açtıktan sonra hiç uzatmadan bizimkilere tek tek mikrofon uzatıp içlerinden geçenleri söylemelerini istedim. Onlar anlatır ben de içten içe alay ederim, sonra da evlere dağılırız.

Kanaldaki programlardan bildiğim yayın akışına uyarak önce hoş geldiniz beş gittiniz faslını tamamlıyorum. O sırada bir telefon bağlantımız olduğu haberi geliyor rejiden. Ekranda annemin adını görünce saniyede yirmi altı fikir gelip geçti aklımdan. Annemin canlı yayında söyleyecekleri beni, varsa bizi izleyenlere rezil etmeye yeterdi, artanı da eve götürürdük.

Nedense oldum olası annemin gerçekleştirdiği her eylem bana endişe verir. Ne de olsa ilk erkek arkadaşıyla tanıştırdığım gün ona “Hamarat sayılır aslında. Yani çok çok üşengeç ve pis kızların arasında titiz bile sayılabilir. Bulaşıkları yıkıyor yıkamasına ama tezgâhı silmiyor ki,” diyerek beni övdüğünü sanmış kişidir kendisi.

Annemin sanki bilmem kaçını canlı yayın bağlantısıymış gibi “İyi yayınlaaar,” diyerek ses vermesi stüdyoda gergin anlar yaşıyor.

Hani birini sevmeyiniz, hatta gıyabında atıp tutarsınız ama karşılaştığınızda gereksiz bir nezaket gelir ve gülümser, hislerinizi gizlemeye abalarsınız ya; işte o çabanın kırıntısını göremiyorum kimsede. Hatta bildiğin kameradan gözlerini kaçırıyorlar. Annemse ısrarla sohbet derdinde...

“Merhaba diyorum stüdyodaki herkese ve ekran başındakilere. Sakine Abla biraz dik otur, bak kambur görünüyorsun.”

Sakine Abla aniden doğruluyor.

“Ay yok böyle de olmadı. Fizyolojik herhalde. Kasım, sen niye geldin ki evlilik programı değil bu. Hem du bakalım hemen bek rım diye dolaşma, belki Emel çocukları da alıp gelir anasının evinden, Allah’tan umut kesilmez diyorlar. Yani ben sanmam ama belli de olmaz.”

Annemin adını duyan herkesin yüzünün asılmasının nedeni bir kez daha ampul ampul yanıyor tepemde. Hemen kaş göz ederek işbirliği yapıyorum ve “Aaa hat düştü herhalde,” diye alıyoruz annemi yayından.

Stüdyoda düşen enerjiyi toplamak için de gözüme çarpan ilk kişinin yanına kıvrılıyorum.

“Mukadder Hanım çok sessizsiniz. Yok mu selam yollamak istediğiniz birileri?”

“Yok. Benim kimim kimsem yok ki. Hepsini depremde kaybettim ben. O günden beri de hep kalabalıklarda dolaşıyorum. Sami oğlum herkesi traktöre toplayınca ben de onun peşine takıldım geldim. Olur da bi deprem olursa

yalnız ölmeyeyim. Yalnız yaşamak da ölmek de çok zor kızım.”

Vur vur, füze at Mukadder Abla. Ben seninle hamur kestim, çayını içtim, sohbetine katıldım, nasıl fark etmedim yalnızlığını? Neden yüzündeki sıcak hüznün şimdi çarptı gözüme? Bu kadar mı bakamıyorum insanların içine? Hani ben insandan anlardım. Sadece ilgimi çekenlere mi veriyorum dikkatimi?

“Anladım. Peki Mukadder Ablacım senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Tabii ya hemen Mukadder Ablacım oldu, “siz”den de “sen”e geçtik. Hep böyle değil midir zaten? Ne zaman birine acıyacak olsak o hemen “sen” olur. “Siz” saygı sözüdür. Ve biz acıdığımız insanlara saygı duymayız, onlara sadece acırız. Belki de bu yüzden saklıyoruz yaralarımızı birbirimizden.

“Varsa bi su alayım ben.” Bu kadarcıktı isteği Mukadder Abla’nın. Şimdi gözümde canlanıyor o hamur kesme sırasında Mukadder Abla’nın nasıl sessiz kaldığı. Herkes birilerinden şikâyet etmiş, birilerinin gyibetini etmişti de o sadece gülümseyerek konuşulanları dinlemişti. Sana söz Mukadder Abla, bundan sonra senin gibi sessizce kendini anlatan biri çıkarsa karşıma dinleyeceğim onu. Canımın kulağıyla dinleyeceğim.

İçimde bir şeyler oldu aniden. Programa devam etmek yerine ıssız bir yerde ellerimin arasına başımı alıp düşünmek istiyorum. Şu son olanları etraflica düşünmek... Arda’nın yüzüğünün ellerimden kayıp gitmesinden başlayarak...

İti an omağı hazırla. Arda değil mi o? Elindeki de y -
z k. Şuna bak ayaklarıma kapanmış bana evlenme teklif
ediyor. Al işte bak yüzüğü de parmağıma geçirdi, bir de
sarılıp kuağında dört döndürüyor beni. Arda da yaşlan-
mış mı ne? Bir irkin geldi gözüme. Acaba güzellik sevgiy-
le doğru orantılı mı? Ama  yle olsaydı güzellik yaşışması
j rileriyle kızlar arasında duygusal yakınlık olması gere-
kirdi. Çok saçma. Dur bi dakika, daha saçması var burada.
Nasıl yaa, bir dakika bir dakika şu an, hem de canlı yayında
bana evlenme teklifi ediyor ve galiba ben de kabul ettim.
Ettim mi? Ne ara oldu tüm bunlar? Bu konfetiler de ne?
Ben Mukadder Abla'yı düşünüyordum. Yusuf Ali neredes-
sin, her şeyi açıklayabilirim. Ama neden açıklamalıyım
ki? Neyse ne, açıklamak istiyorum ben.

Kafamın içinde elektrikler kesiliyor bir anda. Baş
dönmesi, mide bulantısı, gözlerde kararma... Bu düşen
hayallerim mi, tansiyonum mu derken kendimi evimin
salonundaki kanepede uyanırken buluyorum.

Demek ki her şey bir rüyaymış. Ama rüya tam olarak
nerede başlıyor ve yaşananların ne kadarı gerçek acaba?
İnşallah Yusuf Ali'li kısımlar gerçektir. Köy ve diğerleri de
yerli yerinde durabilir. Hatta canlı yayın ve Arda'nın evli-
lik yüzüğünü parmağıma geçirmesi bölümünü hayatımın
akışından çıkarırsak tamamdır.

Hayatın böyle bir sistemi olsaydı nasıl olurdu diye
düşünmeye başlıyorum. Olağan akışında devam ederken
belli zaman dilimleri arasında oynamalar çıkarmalar ya-
pabilseydik. Film sahneleri arasında yapılan montajlar

gibi. O zaman stüdyodaki rüya sahnesinde yüzüğü tutan eli kimin eliyle değiştirdim?

Sahi, ne saçma bir rüyaydı o. Ben canlı yayın sunucusuyum, konuklarım da yıllardır görmediğim uzak hısımlar ve canlı yayında Arda bana yüzük takıyor. İşte şu parmağımdaki yüzükten...

Şu parmağımdaki yüzük...

Olaaamaz! Yüzük gerçekten şu an burada ve de parmağımda. Gerçek mi diye bir iki diş atıyorum yüzüğe, yamuluyor hemen.

Kör olma Arda, dandik bu yüzük.

İçerden bir tıkırtı geliyor o anda. Hemen ardından da Arda'nın gıcık eden sesi...

“Bana mı seslendin aşkım? Sonunda kendine gelebildin.”

Filmlerde “O sessiz, o ses, aman Allah'ım o ses,” diye bir şaşırma mizansenini vardır ya hani, işte o mizansen şu anda tarafımdan yaşanmakta.

AH Kİ NE AH

Herkes helallik verdi ebeme. Kalktı ecdadımın kötü enerjileri üzerimden. Gitti ah, geldi yüzük. İstedğim oldu işte, neden hâlâ evdeki halıları dişlerimle sökesim kendimi tokatlayasım var? Gece uyumadan önce de bir ufak ağlamışım sanki. Kapı sesi... İyi de daha önce milyon kere duyduğum bu sesle neden Pavlov'un köpeği gibi oldum ki? Kesin Yusuf Ali'dir. Şimdi o tüm bu olanların bilimsel açıklamasını yapıp işleri yola koyar. Olmadı ben onu da alır yola koyulurum.

"Sultan Abla, Sami... Sultan Abla'nın peynir ve turşuları... Hoş geldiniz!"

"Bade'm, tebrik edeyim seni dedim. Bak Allah gönlünün muradını verdi, evleniyorsun."

Ama Allah neden böyle yaptı ki bana? Ben istediğim zaman vermeyip tam da “İ ih aman olmasa da olur,” diye burun kıvırdığımda taktırdı bu yüzüğü bana. Eh be güzel Allahcım, kronolojide bazı sapmalar yapıyorsun. Gerçi sen daha iyisini bilirsin, kul olarak ben acizim karşında ama yine de bi ufak maruzatımı bildirmek istedim.

“Badecim rahatsız ettiyse...”

“Olur mu hiç? Siz gelip evimin tam ortasına çöğdürüp sıçsanız ben yine de sizden rahatsız olmam ki.”

Yine doğru örnekleri seçemesem de Sultan Abla’yı ne kadar sevdiğimi anlattım sanırım. Daha dün ayrıldım ama ben ikisini de o kadar çok özlemişim ki. Ne iyi ettiler de geldiler, şimdi bir iki nasılsın iyi misin konuşmasından sonra konu Yusuf Ali’ye gelir ve uzun uzun ondan bahsederiz belki. Sultan Abla ve Sami benim hayatıma Yusuf Ali’yle birlikte girdi. Bazı insanlar vardır çok sevdiklerimizle eşlediğimiz. Onları gördüğümüzde çok sevdiklerimizi hatırladığımız. İşte bunlar bizim için kutsal insanlara dönüşüyorlar bir anda. Lisedeyken hoşlandığım bir genç vardı. Dünyanın en serseri, en gereksiz insanların başta bayrak tutanıydı ama benim kalbim yine alıklaştığından onu bir aziz gibi görmekteydi. Okuldaki Kevser adlı kızın aynı mahalleden arkadaşıydı ve bu vesileyle bizim okulun kapısında çıkışlarda bekler, gelene gidene küfür eder, laf atardı. Sonra da bizim erkek Kevser’le bilardo salonuna gidip küfürlü geyikler yaparlarmış. Sırf onu görebilmek için ıstaka tutmaktan ellerimin nasır tuttuğu o yıllarda Kevser benim için kutsal Kevser’di. Kevser’i gördüğümde ünlü bir rock yıldızı görmüş gibi heyecanlanırdım; onun yanında

konuşmalarına, giyimime kuşamıma dikkat ederdim ki gidip benim serseri mayına hakkımda kötü şeyler söylemesin. O dönemler sanıyordum ki hep benden bahsediyorlar kutsal Kevser ve serseri mayınım. Hatta ev hayatımı da görsün, gidip ona anlatsın diye kaç defa eve getirip önüne ne yiyecek bulduysam koymuştum. Kutsal Kevser'e aldığım hediyeleri hiç saymıyorum bile. Yeter ki Kevser beni sevsin ve gidip serseri mayınıma beni övsün. Ama insan çiğ süt emmiş tabii. Benim Kevser ona yaptığım tüm iyilikleri unutup serseri mayınımı kendine ayarladı. Yahu onca ay ekmeğimi yedin, evimin rızkını verdim sana, babamın cebinden para çalıp sana Ernesto Che kolyesi, kazağı aldım. Seni o kirli üst başınla annemin misafir odasına oturttum ki o odaya ben bile ilk kez oturuyordum. Sen git tüm bu iyiliklerimi unut ve benim sevdiceğimi kendin ayart. Gerçi ona kalsa o haklıymış. Ben hiç belli etmemişim ki çocuğu sevdiğimi. Yahu daha ne yapayım, senin gibi birini evime aldım, arkadaşlık ettim, yoksa ne işim olur benim seninle? Sümüğünü kazağına silen, botlarının içine giydiği çorapları katılaşana kadar yıkamayan kızsın. Benim seninle ne ortak noktam olacak da senin sırtındaki sivilceleri sıkayım.

Ama Sami ve Sultan Abla başka... Kutsallığı biraz Yusuf Ali'den ise, biraz da insanlıklarından...

“E artık bi dahakine düğününe geliriz Bade.”

Dediğinde gerçekler çın çın çınladı kulağımda. Yüzükler takıldığına göre mecburen evlenecektim Arda'yla. Hem zaten ben onu sevmiyor muydum, onun için bu ebe-min ahına bulaşmamış mıydım? Yusuf Ali'ye hissettiğim

şey arkadaşça bir sevgi. Hem erkekler arkadaşça da sevebilir ki. Hep öyle demezler mi? Gerçi ben bunu şimdiye kadar hiç başaramadım. Eğer bir erkeğin başı bağlı değilse ve benimle ilgileniyor, sohbet ediyorsa ben kafadan damatlığı giydiriyorum adama. O, hafta sonu ne yaptığını anlatırken ben beyaz damatlık hakkında ne düşünüyor diye planlar yapıyorum. Bence erkekler eğer evli değilse ve hayatlarında biri yoksa arkadaş değil sevgili adayı olarak değerlendirmeye alınması gereken insanlardır. Yani, insanlardı. Artık başka; bakınız ben Yusuf Ali'yi arkadaş olarak çok seviyorum ki. Sahi Sami ve Sultan Abla neden konuyu Yusuf Ali'ye getirmiyorlar. Valla kutsallıklarının yarısını kaybetmek üzereler, haberleri yok.

“Badecim düğün tarihi belli mi?”

“Konuşmadık daha, ama temmuz gibi belki. Temmuz çok güzel bir ay. Temmuz... Mesela 18 Temmuz... Ne güzel bir gün, di mi? Yengeç burcu. Yengeç burcu erkeği de ne duygusal oluyordur. Gerçi Yusuf Ali bilimkurgu filmlerinden çıkmış gibi ama o da yengeç. Aa Yusuf Ali demişken nerde o, kayboldu birden.”

Diyeeee evirip çevirip konuyu ona getirdim çok şükür.

“Bilmiyoruz ki biz de sana diyecektik evinin adresini ver de bi ona da uğrayalım. Yeni peynir getirdim.”

“Aa çok karışık onun adresi hayatta bulamazsınız, ben bizzat götürürüm sizi. E hadi kalkın.”

“Hemen mi?”

“Haa tabii önce bi çay falan koyayım.”

Hayatımın en hızlı çayını demliyorum Şu anda. Hatta ayı kaynar kaynar fondipleyen tek insanım bence. Yedik içtik, güldük eğlendik hadi sizi Yusuf Ali’ye götüreyim de peynirleri bozulmasın çocuğun diye zengin kalkıŐı yaptırıyorum zavallılara. Bi de onun evi öyle karışık bir yolda da değil;  n nden dolmuŐu, otobüsü, metrosu, metro-b s ... Allah ne verdiyse geçiyor. Ulaşım ağının merkezi adamın evi. Adamın ve Arda’nın... Arda’ya yakalanmamak için parmak uçlarında geçtim onun kapısının  n nden. Öyle gizli bir Şey yaptığımdan değil, Şimdi karŐılaŐırız da el sıkıŐmak yanak yanağa tokuŐmak falan gerekir iim almıyor artık onu. Hem yazdığı mesajların hiçbirine cevap vermeyip durum bilgime “ok yoğunum aramayın,” yazdım. Arda’nın katını geçip Yusuf Ali’nin kapısına sorunsuz vardık. Zile basmadan ben, Sultan Abla ve Sami’nin arkasında bir yerlere saklandım ki sürpriz olsun ona. “Aaa sen de mi geldin, ne iyi ettin çok sevindim,” diye boynuma atlasın. Hatta yanağımdan makas alıp burnuma bir öpücük bile kondurabilir gibi hayallerim de var. Zile basıp kaçan çocuklar gibi zile basar basmaz arkaya saklandım. O beni görmesin diye nasıl gizlendiysem ben de onu göremedim ki çok fazlaca g resim var.

Sesinden anladığım Sami ve Sultan Abla’yı gördüğüne çok sevindiği. Ay onlara bu kadar mutlu olduysa beni görünce balon uçurur bence. Onları içeri davet ettikten sonra bir güzel at diye kapıyı kapadı. Hadise o kadar hızlı geliŐti ki ben “ta ta ta taaa s rpriiiiiizzz” yapamadım. Tekrar aldım zili, bu defa gördü beni. Gördü ve “Buyur,” dedi. İçeri buyur tonlaması değildi bu, “Ne var be?” tonlaması.

Kapıya gelen tanıtım broşürü dağıtan çocuğa “Bunun için mi çaldın zili zır zır, ne vardı?” tonlaması.

“Sultan Ablalar evi bilmiyordu da ben de onlara yardımcı olayım dedim.”

“İyi yapmışsın, tabii iyi bildiğin bir yer ne de olsa, yakında alt katımda müstakbel kocanla oturacaksın. Neyse selam söylersin Arda’na benden. Soğuk giriyor içeri,” deyip çat diye kapadı kapıyı suratıma. Ben o yüzük Arda’nın eski sevgilisinin ayaklarına sürüklendiğinde bile böyle hayal kırıklığı yaşamamıştım. Daha burnuma öpücük konduracaktın, bu neydi ki şimdi? Bir daha çaldım zili.

“Efendim Bade.”

“Sultan Ablaları bi öpeyim de ölürüm kalırım belli mi olur,” diye daldım içeriye. Arkamdan “Doğru, yol uzun teee alt kata ineceksin; bunun merdiven tırabzanlarından kayarken düşmesi var, gel bi helalleş aman ah falan alırsın da kavuşamazsın Arda’na,” der ve kıskançlığını belli eder dedim ama sessiz kaldı. Ben yine de moralimi bozmadım. Beni o kadar özlemiş ki belki küserim, içeri girmekten vazgeçerim diye sessiz kaldı diye düşünüp içimi rahatlat-tım. İçeri dalar dalmaz da Sultan Abla’nın yanına koştum. Sanki onun kanatlarına girince beni bir yere salmayacak, kendi evindeki gibi “Bi çayımı daha içmeden bırakmam,” diyecek.

“Sultan Ablacım sizi öpeyim de ben de gideyim.”

“Tamam kuzum, zahmet oldu sana da.”

Sen de mi be Brütüs, sen de mi Sultan Abla? Neden kal da kal diye ısrar etmiyorsun ki?

“Bade Abla otursaydın biraz. Zaten sizde yarım saat bile oturmamak, seni de görelim.”

“Tamam oturayım senin hatırın için,” diye kuruldum başköşeye. Benden koca bir aferin aldın Samicim.

“İşi vardır Bade Abla’nın, ısrar etme Sami. Malum evlilik arifesinde şimdi, gelinlik bakacak bi dolu iş gücü...”

Sultan Abla sen neyin peşindesin diye atılasım geldi de vazcaydım.

“Yoo hiçbir işim yok. Dur ben size bir çay koyayım.”

Diye attım kendimi mutfığa. Bu konu uzarsa kalkmak zorunda kalırım diye hemen bir iş buldum kendime. Nasıl panikle ayağa kalktıysam mutfak yerine Yusuf Ali’nin odasına dalmışım. Aman Allah’ım bu nasıl bir düzen? İnsan gömleklerini ütüleyip asar mı yahu? Ben çamaşır makinesinden çıkardığım eşyaları katlamam bile. Şöyle bir elimle iki dolar fırlatırım dolaba. Ne zaman giyeceksem o zaman ütülerim ki benim Rükü de benim gibi pasaklı olduğundan o da ütülemez. Çocukluk fotoğrafı da var odanın bir köşesinde. Ne de tatlı. Bir dakika bir dakika, ben şu an benimkinin odasındayım hem de en yataklısından. İpucu elde etmek için bundan iyi fırsat olamaz diye daldım çekmecelerine. Don, çamaşır aradım ama elime bir tek onun kiler geçti. Filmlerde hep oda aranırken çekmecedekiler etrafa saçılırdı. Artık nasıl etkilendiysem elime aldığımı oraya buraya fırlattım. Beş dakika sonra kendime geldiğimde odanın anasını ağlatmış olduğumu görüp panikle

hemen odayı toparlamaya koyuluyorum. Ama çamaşır katlamasını bilmeyen ben arkamda bir dolu ipucu bırakıyorum ama ne çıkar ki, kimse görmedi burada olduğumu. Hırsız girmiştir der, geçerler.

“Bade burası mutfak değil, benim yatak odam.”

Çipil çipil bakıyor yine. Suçlar gibi değil de gerçekten anlamaya çalışır gibi gözlerini bana dikmesi içimi nasıl ısıtıyor bilemez.

“Yusuf Ali, hırsız girmiş senin evine. Baksana çekmeceleri hep dağıtmış sonra acımış olacak ki toplamaya çalışmış ama olmamış. Ay bu hırsız da ne beceriksiz bir çamaşır katlayamamış.”

“Şaşırtıcı, oysaki daha sabah toplamıştım.”

“Ev hanımı mısın sen, sabah uyanıp çayı demlerken etrafı toplamaya başlıyorsun. Kısır falan da yapmışsındır sen. Aaa çay demişken ben çay demleyeyim,” diye attım kendimi mutfağa. Babama laf yetiştirmek için oda oda onun arkasından dolanan annem gibi o da takıldı peşime. Annemden farkı, benimkinin ağzını bıçak açmıyor.

“Ben demlerim çayı, içeri geç sen misafirlerle ilgilen.”

Bu cümle yaldızlı harflerle parladı gözümde. Bir anda kendimi onunla evli, içerdekileri de bizim evimizin misafirleri gibi hissettim. Pembe bulutlar uçtu, içimde konfetiler patladı, alıklaştım birden. Evet alıklaştım işte. Bu Yusuf Ali beni alıklaştırıyor, Allah'ın bildiğini kendimden mi saklayacağım?

O her ne kadar beni içeriye yollasa da gitmedim ben. Bu daracık mutfakta onunla yan yana olmak öyle güzel ki. Her hareket edişimizde birbirimize çarpmak zorunda kalıyoruz. Ki bence dünyada bundan daha heyecan verici bir şey olamaz. Bir de eskisi gibi gözlerimin içine baksa... Acaba beni kısıkanıyor mu diye bir umut uyandı içimde. Belki de Arda'ya evet dememe bozuldu ama aslında ben evet demedim ki o sırada başka bir şey düşünüyordum. Olayı idrak etmem bir beş dakikamı aldı. Yekten de sorulmaz ki beni kısıkanıyor musun diye.

“Beni kısıkanıyor musun?”

Sorulurmuş. Ağzımdan ıkma hızına ben bile řařırđım. Işık hızına selektör yapıyor benim beynimdeki c mler. Ben daha artısını eksisini d ş nemededen fırlayıp çıkıyor ağzımdan. Bedelli askerlik yaparken firar eden şaşkın gibiyim, ne yaptığım belli değil.

“Nasıl?”

Gözleri yuvalarından fırladı Yusuf Ali'nin. Dünyanın en alakasız sorusunu sormuşum hatta bunu Japonca sormuşum gibi tepkiler vermeye başladı.

“Anlamadım nasıl? Ne demek ki bu?”

“Uruguayca sormadım Yusuf Ali.  z Türkçemizin güzide bir cümlesi...”

“Nasıl  z Türkçe? Hem Uruguayca bi dil mi? Hiç duymadım. Bi cümle kursana Uruguayca. Mesela senin adın ne de bana. Dur ben içerde bilgisayardan bakayım nasıl deniyormuş. Burda net çekmiyor da. Güney cephe de ka-

lıyor da. Tabii sinyaller hep kuzeyden kuzeyden geliyorsa. Soğuklar da hep kuzeyden gelir. ”

O da alıklaştı. A vallahi o da alıklaştı. Alık alık çıktı mutfaktan. Onu ilk kez saçmalarken görüyorum. Yoksa-aa? Yok yaaa. Olabilir mi ki? Çayı demlediğim gibi kaptım bardakları fırladım içeriye. Yüzündeki o alık ifadeye bir kez daha dikkatli bakabilmek için. Ama o alık ifade gitmiş yerine boks turnuvasındaki Rocky sertliği gelmiş.

“Badecim hiç demiyorsun geldim diye.”

Ardaaaa. Onu görünce tarlası yanan köylü gibi çöktüm birden. Şu an Arda, Yusuf Ali’nin salonunda ve ben ona çay ikram ediyorum hem de Yusuf Ali’nin çayını. Şu an Arda ölse sanki tüm sorunlarım bitecek. Ölür mü ki? Çok da sağlıklı duruyor. İçkisi, kötü alışkanlığı da yok ki. Bi karı kızı var. O da kalp sağlığına iyi geliyormuş zati.

“Arda senin karaciğerler ne durumda? Karaciğer yetmezliğinin organ nakli dışında tedavisi yokmuş biliyor musun? Böbrek gibi diyaliz falan hak getire. Karaciğer bitti, Arda gitti.”

“Aşkım ben gayet sağlıklıyım.”

Aşkım dedi bana ve benim içorganlarım yer değiştirdi. Midem ağzıma geldi, kalın bağırsağım kıyıya çekildi. Alenen içorganlarım bile istemiyor bu adamı.

“Yüzüğün nasıl?”

“İyidir amcası.”

“Aşkım, beğendin mi diye soruyorum.”

“Yooo, bence çok çirkin keşke ölse.”

“Hadi gel aşağı inelim de şu nikâh detaylarını konuşalım.”

Yusuf Ali “Ben çayları tazeleyeyim,” diye daha içmeye bile başlamadığımız bardakları alıp mutfağa götürdü. Sultan Abla ve Sami de film seyrederek bize gözlerini dikmişler. Mısır, kola da vereyim mi diyesim geldi de vazcaydım. Sultan Ablalarla tartışmamın bana kazandıracığı bir şey yok. Ben asıl kavgamı Arda’yla etmeliyim ki ayrılalım. Sahi ben neden eften püften bir kavgaya çıkarmıyorum ki?

“Ne nikâhı Arda, ben Çırağan’da düğün istiyorum,” diye attım kendimi ortaya. Sesimi de yükselttim ki kavgamızı içeriden Yusuf Ali de duysun. Ancak yanlış yerden girdim konuya. Yusuf Ali’nin de gözünde Çırağan’da düğün isteyen kız oldum.

“Düğün Çırağan’da, nişan Esma Sultan Yalısı’nda olacak.”

“Tamam aşkım, annemlerle konuşurum.”

“Kına gecemi de Topkapı Sarayı’nın harem dairesinde yapıcım. Benim Hürrem’den neyim eksik?”

“Eğer Müzeler Müdürlüğü’nden izin alırsak neden olmasın? Sen Hürrem’den daha iyilerine layıksın.”

“Ama anneler düğüne gelmeyecekler. Amcangiller de tuvaletin en yakınındaki masaya oturacaklar.”

“Ama aşkım...”

“Amaa haaa, ama haaa... Bitti bu iş Arda, bu nikâh bu şartlarda gerçekleşemez,” diye yüzüğümü çıkarıp kafasına fırlatmak için hamle yaptım. Bu yüzük bu ele girsin diye bu kadar uğraş, şimdi de çıkarmak için uğraş. Zalımsın hayat.

“Tamam aşkım, bunların hepsi konuşulur bir orta yol bulunur,” diye yüzüğümü çıkarmama mâni olup o ahtapot kollarını bana doladığı anda Yusuf Ali girdi içeriye. Demek ki sadece Türk filmlerinde bu zamanlama hataları olmuyormuş. Bakınız benim hayatım...

Üzerimdeki ahı temizlememe rağmen neden mutlu değilim ki? Belki de doğru ah değildi bu. Sultan Abla yerinde kıpır kıpır durup Sami ile kaş göz yapınca anladım bir terslik olduğunu. Benden önce Yusuf Ali anlamış olacak ki ağzımdan lafı aldı. Benden çok yaşayacak. Âmin. Çok yaşa ama baş başa.

“Bi şey mi oldu Sultan Abla?”

Sami lap diye girdi konuya.

“Abi bizim ahali kandırmış sizleri. Hep benim yüzümden.”

“Nasıl yani?”

“Ben ağzımdan kaçırdım bu Habibe Ebe’nin ahı işini. Onlar da bunu duyunca aralarında anlaşıp yalandan ah uydurmuşlar. Sırf televizyona çıkmak için.”

“Tabii yaaa, ben biliyordum yanlış ah olduğunu. Üzerimden ah kalksaydı ben şu an böyle mutsuz hissetmezdim.”

“Sen mutsuz mu hissediyorsun?” diye kendini tutamadı Yusuf Ali. Meraktan mı, beni düşündüğünden mi bilmem ama bir tek o işin bu kısmına takıldığına göre benimle en çok ilgilenen oydu.

“İstedğin oldu işte. Bak müstakbel nişanlın yanında,” diye Arda’ya attı pası. Ancak o sırada elindeki telefona gömülmüş olan mal Arda duymadı bile. Fırsat bu fırsat aldım Arda’nın telefonunu çarptım yere. Bas bas da bağırdım.

“Bana saygılı olacaksın.”

Tamam aşkım dedi salak. Telefonun parçalarını yerden topladı, zaten ek garanti yaptırmıştım sorun yok diye içimi rahatlattı sözde. Bu kavga ve ayrılma girişimimi de ustalıkla savuşturdu.

Eve gelene kadar Arda’yla kavga çıkarmak için bin tane yol denedim. Evimin önüne geldiğinde de içeri almayı bırak apartmanıma sokmadım, yolladım. Bugünün tek güzel tarafı Arda’nın bana evlenme teklif etmesinin hiçbir uhrevi yanının olmadığını anlamam. Madem yanlış kişinin ahi, o zaman Arda’nın pişman olması hayırlı bir şey değil.

Eve geleli üç saat oldu ve ben hâlâ üzerimi bile çıkarmadan olanları tekrar tekrar düşündüm. Hatta sistematik ilerlemek için Sakızağası köyü hakkında yapılan tüm haberleri baştan okudum ki bir yerlerde çocuk kaçırma, bebek satma gibi Habibe Ebe’nin açığını bulabileyim.

Yazıklar olsun böyle köye. Onca yıllık geçmişi olan yer hakkındaki tek haber hastane yangınıydı. Yarım sayfalık

da bir fotoğraf... İtfaiye gelip yangını söndürüyor, bizim ahali de etrafa toplanmış buldozer seyreden erkekler gibi kitlenmiş hadiseye bakıyor. O da ne? Ebem bu! Kadınların olduğu köşede arkalarda bir yerlerde durmuş yangının söndürülmesini seyrediyor. Diğerlerinden tek farkı yüzünde bir gülümseme var. Komik olan ne ki? Köye bir hastane yapılmış, o da birkaç ayı bulmadan bir yangına kurban gitmiş. Habere bakılırsa bu bir kundaklama girişimiymiş. Kim, neden imkânları bile sınırlı olan bir sağlık merkezini kundaklasın ki? Kimin ne garezi olacak oraya? Birden zihnimde Sultan Abla'nın sözleri çınladı. Habibe Ebe'nin ne kadar iyi biri olduğunu anlatırken şimdiye kadar sadece bir kez insanlara kırıldığını, onun nedeninin de doğum için kendisine gelmeyi bırakıp yeni hastaneye gitmeleri olduğunu söylemişti. Zaten hastane yanınca küslük de ortadan kalkmış. Olabilir mi ki? Bir insan sırf kıskandığı için koskoca bir hastaneyi yakabilir mi? Tekrar bakıyorum fotoğrafa ve Habibe Ebe'nin tuhaf gülüşüne.

EL AMAN YUSUF ALİ

İnsan birini sevince hep ondan bahsetmek, hep de ona anlatmak ister. Ne yediyse, ne gördüyse o da bilsin. Benim durumum biraz daha farklı olsa da bunu Yusuf Ali'nin bilmesi şart. Yine parmak uçlarımda Arda'nın merdivenlerini geçip Yusuf Ali'ye geldim. Karısını metresiyle aldatan adamlar gibi hissedip kendime yabancılaşmadım değil, ama bu defa mevzu derindi. Yusuf Ali dünyanın en güzel, en uykulu gözlerini bana çevirdi. Gerçi uyuyabilmiş olmasına bozulmadım değil. Ben yatağımda dört dönerken onun deliksiz bir uyku uyuması çok tercih ettiğim bir durum değil.

“Oh valla, biz senin yüzünden uykusuz kalalım sen mışıl mışıl uyu.”

“Benim yüzümden mi?”

“Şey yani ebemin. Bak sana çok büyük haberlerim var,” diye belki beni almaz korkusuyla teklif bile beklemeden daldım içeri ve yangınla ilgili görüşlerimi anlattım. Habibe Ebe’nin gülümseyen fotoğrafı onu bir nebze şüpheye düşürse de aklı başka yerdeydi.

“İstediğin oldu işte, neden hâlâ bunlarla uğraşıyorsun?”

“Sen benim ne istediğimi nerden biliyorsun?”

Ohh kedi olalı ilk faremi tuttum ve lafı öyle bir oturttum ki beş dakika öylece bana bakakaldı. Şu an romantik bir bakışma yaşanması gerekirken benim aklımda “Oooh oh nasıl soktum lafı amaaa,” diye holiganlaşıp tribüne üçlü çektirme fikirleri olmasına ne demeli?

“Ne istiyorsun peki?”

Öyle yumuşak, öyle içten sordu ki. Ben bile şimdiye kadar kendime böyle bir soru yöneltmemiştim. Acaba başımı omzuna koyup hayatla ilgili ne istediğimi beraber düşünssek ne kaybederiz? Ben vereceğim cevabın etkili olması için ilk kez düşünerek cevaplamayı seçince o konuyu değiştirdi.

“Ver şu fotoğrafa ve habere bir daha bakayım.”

Dur yahu, ben sana güzel bir cevap hazırlamaya çalışıyorum. Neden hemen vazgeçtin sorundan? Hayatta kaçan trenler vardır ve her şey zamanında güzeldir derler. İşte ben o kaçan trenin arkasından bakan öküzüm şu an. Uzat-tım çıktısını aldığım fotoğrafı ona. Sivrisineğin içorganlarını büyüteçle inceleyen bilim adamları gibi tüm dikkatini

verdi fotoğrafa. Benden daha zeki olmasından mütevellit daha başka bir ayrıntı çekti dikkatini. O da Habibe Ebe'nin hemen arkasında duran Sami'nin babası. Sami'nin babası, Habibe Ebe'nin arkasında yere çömelmiş elleri başında ağlak bir suratla yangını seyrediyor. Bu fotoğrafta bir şey var ama benim aklım Yusuf Ali'nin ipek gibi ellerinde olduğu için olaya tam konsantre olamıyorum.

“Sami'nin babasını nasıl tanıdın ki?”

“Evdeki fotoğraflarını görmüştük.”

“Üzölmüş adamcağız. Başına gelecekleri anlamış sanki. Bu yangın olmasaydı oğlu tedavisini görüp iyileşecekti. Sanki bunu hissetmiş gibi içli içli bakıyor, gördün mü?”

Yıllar önce bir film izlemiştim. İki kanun kaçağı sevgilinin hayatını anlatıyordu. Şu an kendimi o siyah beyaz filmde gibi hissediyorum. Ben ve Yusuf Ali çok önemli bir polisîyenin içindeyiz sanki. Film, Yusuf Ali'nin elleri, dünkü uykusuzluğum derken yine kıvrılıvermişim salondaki koltukta. Bu adamın beş metre yakınındaysam güvenli ve huzurlu bir uyku beni kendine çekiyor. Bir de çişim gelip uyanmasam sabaha kadar deliksiz uyurum. Ya da çişim gelmese ben şu an Yusuf Ali'nin arabasında bir yere doğru hızla gittiğimi göremezdim.

“N'oluyo ya beni kaçırıyor musun yoksa?”

“Kaçırma yok, kendi rızanla geldin.”

“Yaa o da olur. Eee nerede saklanacağız?”

Güldü. Günler sonra ilk kez güldüğünü gördüm ama

hızla geçip giden gökkuşağı gibi aniden söndü gülüşü. Meğer beni uyandırıp büyük anneannemin evine gidelim demiş, ben de uyku sersemi “Götür beni yığdım,” deyip peşine takılmışım. Bir fikri varmış ama bunu bana söylemek için erkenmiş. Erken söylenmiş sözler, geç kalınmış sözlerden daha zararsızdır diyemedim. Birinde en fazla kırarsın, diğerinde ise tamiri için geç kalmış olursun.

Kırk yıl düşünsem ebemin evine hırsız gibi girmeye çalışacağım aklıma gelmezdi. Yedisi okununca taziye evi dağılıp üzerine kilit vurulmuş. Bizde cenaze olayları ölünün yedisi okununca sessizliğe gömülür, kırkı çıkınca da konu kapanır tabii mirasla ilgili anlaşmazlıklar çıkmazsa. Yoksa cenaze evi gelen insanlar için pide salonudur. Kapının önündeki ayakkabıları iterek ardına kadar açık olan kapıdan geçer, karşına çıkan kim varsa “Başın sağ olsun,” der, pidenin gelmesini beklersin. Pideni mideye indirdikten sonra da olay mahallini “Tekrar başın sağ olsun,” diyerek terk edersin. Bir de ölüyü fazla benimseyip “Başımız sağ olsun,” diyenler çıkar. Arkadaş ölü benim ölüm, sen ne diye kendi başını da araya sıkıştırıp benim duamdan nemalanıyorsun? Sağ olacak baş benim. Yarın öbür gün senin de nenen ölür, o zaman sen sahneye çıkarsın. Kendine dua koparacak yer arayan insanlardır bunlar ve hemen tanırırsınız onları. Bir kere acılı insan başını yerden kaldırmazken bunlar fıldır fıldır kim daha çok ağlamış diye etrafı süzer. Baktı ki tek ağlamayan kendileri, o zaman da ıkına ıkına bir iki gözyaşı dökmeye çalışırlar. Onu da beceremeyenler elleriyle yüzünü kapayıp ağlama numarası yapar. Artık o ellerinin arkasında gülüyor mu, bize terbiyesiz parmak ve dil hareketleri mi yapıyor bilemeyiz. Ha

bir de bu tipler daha kapıdan ağlayarak girer. “Ah bu nasıl başımıza geldi,” diyerek bir iki gözyaşı döker ancak koltuğa çöreklandığı, ilginin kendisinden çekildiği an normal haline döner. Eee herkes içeri gelene gözünü diktiğinden onun da bir yalandan ağlaması icap eder.

“Bade biraz kenara çekil, balkona tırmanacağım.”

“Saçmalama düşersin, dur bende saç tokası var.”

“Eee ipli boncuklu toka bu. Neyse, ben tırmanır içerden kapıyı açarım sana.”

“Yok, olmaz; hani çukura düştüğümüzde beni omzuna almayı teklif etmiştin ya, istersen öyle yapabiliriz,” dedim adamcağıza o zaman sapık muamelesi yaptığımı unuttuğunu umarak.

“Olmaz, düşersen bir yerine bir şey olur.”

“Benim bedenimi düşünmen ne kadar güzel.”

Bu cümle kulağıma sapıkça geldi nedense. Ona da öyle gelmiş olacak ki bugün ikinci kez gülümsedi.

“Yani beden sağlığını düşünmen...”

İletişimi konuşarak kuran bir tür olarak cümle seçimlerimiz hayati bir önem taşıyor. Bu yüzden hep önce düşün sonra konuş derim kendime, ama kendim hiç beni dinlemez. Bu sırada Yusuf Ali balkona doğru hamle yapıp tırmandı. Buradan kasları ne kadar da güzel görünüyor diye başladığım düşünceyi keşke etek giyseydi de alttan bacaklarına bakardım saçmalığında sonlandırdım. Bence insanın yaratılışında mükemmel iki detay var: Birincisi

yediklerimizi çıkarıyor oluşumuz ki ben böyle haz tanımam, ikincisi de düşündüğümüzü karşı tarafın duymuyor oluşu. Yoksa benimki şunları bir duysa dinlenmeden kaçır benden. Ama o, kaçmak bir yana içeriden kapıyı bile açtı da ebemin evine girebildik.

“Evi kurcalarken çekmecelerden aldıklarını ortalığa saçma sakın, ben seninkileri öyle yaptım da toplayamadım.”

“Neden kurcaladın ki çekmecelerimi?”

“Sen şimdi neden konunun bu kısmına odaklandın ki? Anlatmak istediğim etrafı fazla dağıtıp iz bırakmayalım. Bunu bir öğüt olarak al, geç.”

“Çekmecelerimi neden kurcaladın?”

“Kelimelerin yerini değiştirtince yeni bir soru olmuyor, hâlâ aynı soru. Hadi bir an önce ne yapacaksak yapıp gidelim.”

Abanıyorum ebemin çekmecelerine. Sanki az önce çok fazla dağıtmayalım öğüdünü veren ben değilmişim gibi odanın anasını ağlatıyorum. Bunu yaparken hâlâ içimde ebemin ikiz, üzüz çocukların teklerini sattığına dair birkaç belge bulma ümidi var. Filmlerde hep böyle olmaz mı? Bilmem kaç yıl sonra kahramanımızın ocağına incir ağacı dikecek belgeler evinin bir yerinde bulunur. Ya da tüm iş adamlarının kasasında onlarla ilgili gizli belgeler vardır. Sanırım yaratıcılığı sınırlı senaristler işin kolayına kaçmak için bunu yapıyorlar. Senarist bir arkadaşım var oradan biliyorum. Senaristlikte iki önemli kural vardır:

1. Düşen esas kıza/oğlana bir tekme de sen vura-caksın. Merhametli senaryo olmaz.

2. Baktın ki işin içinden çıkamıyorsun, kalem se-nin elinde istediğin saçmalığı yaz. YAPTIM OLDU de gitsin.

Keşke gerçek hayatta da bu olsa; YAPTIM OLDU. Mesela bizim senaryomuzu yazan kişi şu an öyle bir belge koysa ki önümüze “Anaaaa demeeek öyleymiş,” diye tüm düğüm çözülse.

Hayat ve sinema mantığı pek benzemiyor olsa ge-rek, ebemin evinde bir ipucu bulamıyoruz. Ancak Yusuf Ali’nin dediğine göre çok doğru bir iz üstündeyiz. Ve bu izin peşinden gitmek için direksiyonu Sakızağası köyüne doğru kırıyoruz.

“Çıkarmışsın yüzüğünü.”

Gözü yolda akıllı bende Yusuf Ali’nin... Arda’nın taktı-ğı yüzüğü çıkarmışım farkında olmadan. Oysa yeminim vardı, bir gün elime tektaş girerse X-RAY cihazlarında, tomografi makinelerinde bile çıkarmayacaktım. Şimdi ne oldu da önemini yitirdi bu durum? O değil de koşuştur-ma arasında el tırnak bakımım da hak getire. İnşallah göz ucuyla bakmıştır ellerime diye bacaklarımın arasına sıkış-tırdım ellerimi.

“İstersen Arda’yı arayıp haber ver, merak etmesin.”

“Ederse etsin, ona neymiş ki?”

“Eee malum, artık birbirinize karşı bazı sorumluluk-larınız var.”

Dedi ve dıt dıt mesajlar gelmeye başladı ona. Gecenin kör saatinde kim ki bu? Yekten de sorulmaz ki kim bu gece gece diye.

“Kim bu gece gece?”

Sorulurmuş. Allah’tan ayarsız ağzıma alıştığından şa-şırmadı bu defa.

“Bi arkadaş.”

“Nasıl bir arkadaş?”

“Fiziksel detaylarını mı istiyorsun ruhi yönünü mü?”

“Yok, mesleki durumu, TC kimlik bilgileri, medeni durumu falan.”

Tekrar dıt dıt sesi. Yetmedi zır zır çaldı. Bi de arıyor utanmadan.

“Ben seni daha sonra arasam. Tamam ben de,” dedi ve sanki hiçbir şey olmamış gibi yola verdi dikkatini. Ona bir şey olmamış, bana da olanlar olmuş gibi. İçime bir kı-vılcım fırlattılar, çığ gibi büyüüp büyüüp alev topu oldu, şimdi tüm içorganlarımı geziyor o top. Bi kere “sen” dedi, bu samimiyettir. İkincisi de “BEN DE,” dedi. Ben de ne? Bu lafın devamını öğrenmek için tüm kariyerimi verebi-lirim, bankadaki birikimimi de bu kişinin kim olduğunu öğrenmek için. Şu an bu telefonun sahibi beni dımdızlak soyabilir, haberi yok.

“E konuşsaydın Yusuf Ali. Hatta direkt arabadan bağlan rahat rahat konuş. Ben dinlemem.”

Cevap bile vermiyor haspamikov.

“İstersen biraz uyu Bade. Vardığımızda kaldırırim ben seni.”

Uyuyayım da sen bu kızla günah dolu dakikalar geçir. Şu saat itibarıyla hayattaki en hakiki amacım bu arayanın kimlik bilgilerine erişmek. Muhtaç olduğum kudret arkadaş grubumda mevcut. Yusuf Ali’ye çaktırmadan numarasını telekomünikasyon şirketinde çalışan arkadaşı olan arkadaşşıma yolluyorum, o da arkadaşına... Birkaç dakika sürmez Yusuf Ali’nin telefon dökümlerine girmesi. Tüh, kız işten çıkmış ama Allah’tan hâlâ orada çalışan arkadaşı olan bir arkadaşı var. Zincirleme tam altı kişiyi araya sokarak gerekli belgeye ulaşıyoruz. Ee ne demişler, “Dünyadaki her insana en fazla 6 arkadaş kadar uzağız.” Yani “Six Degrees of Separatiton” kuralı. Macar asıllı yazar Frigyes Karinthy bu teoriyi ortaya atıyor. Aynı ulaşım ve iletişim yöntemini kullanan insanların birbirleriyle bağlantılı olduklarını ve en fazla altı kişi sonra birbirlerine ulaşabileceklerini savunuyor.

Yusuf Ali Bey’i son arayan numarayı bulup numardan kişinin ad ve soyadına erişiyorum. Ah bir de emniyet teşkilatında arkadaşlarım olacaktı ki, şimdi kızı evinden aldırırdım vallaha. Sahi kızmış ya bu. Ben bir umut “arkadaşıdır” diye düşünmüştüm ama Şebnem Soyar tam bir kız ismi. Hayır Deniz, İlkay gibi üniseks isim olsaydı yine bir ümidim vardı ama Şebnem bangır bangır bir kadın ismi canım. Hem de yaldır yaldır bir kadın ismi.

Bazı isimler kişiler hakkında bilgiler verir. Mesela Esmâ ismini alan kişi belli ki mülayim bir hanım. Özgür büyük ihtimalle ele avuca sığmaz bir tip. Peki Şebnem? Aman Allah'ım alev alev kadınsılık akıyor isimden. Bu alevli Şebnem'in yanında Bade ne kadar da sıradan kaldı. Bu kız benden güzel değilse ben de hiçbir şey bilmiyorum. Acaba nasıl mesajlardı ona gelen? O telefon bu ele gelecek, lamı cimi yok.

“Yusuf Ali telefonunu kullanabilir miyim, anneme haber vereceğim de. Benimkinin şarjı bitti.”

“Şarj aleti var orada.”

Gözüm telefona kilitlenmiş şekilde köye geliyoruz. Onca yol geldik ama ben kızı ne diye kayıt etmiş, onu bile öğrenemedim. Sami ve Sultan Abla her zamanki gülümsemeleriyle açtılar bize kapılarını. Tuhaf insanlar bunlar. Gülerek eve alıp dudak büzerek yolluyorlar. Ne zaman onların evinden çıksam çoluğumu çocuğumu bırakıp Almanya'ya çalışmaya giden gurbetçi gibi vicdan azabı çekiyorum. Gece gece manyak mısınız demeden içeri alıyorlar bizi, Sultan Abla saatin kaç olduğuna bakmadan hemen sofrayı kuruyor önümüze. Her zamanki “Allah'ın adını verdim”lerle zorla yediriyor bizi. Yemek, acıktığımızda yaptığımız bir eylem Sultan Abla. Sen çişli olmayan birini yalvararak iştetebilir misin? Ama anlamıyor ve biz nezaketten yemeye başlıyoruz.

“Sultan Abla, bize yardım etmen lazım.”

Bir an aramızı yap demeye getiriyor sandım. Şimdi Sultan Abla kalksa dese ki “Gençler birbirini sevmiş, hadi sarılıp öpüşün bakayım.”

Yusuf Ali'nin derdi başka. Benim Bilim Teknik Adam, kendini bu ah olayına kaptırdı gidiyor.

“Sultan Abla rahmetli eşinle büyük anneannemin bir yakınlığı var mıydı?”

“Tabii. Çok severdi bizi sağ olsun. Çok büyüklük etti zamanında bize. Hatta bu evi bile onun yardımlarıyla yaptık.”

“Bu evi mi?”

“Tabii, o zamanlar paramız yetmediydi ev almaya, o da kendi arsasından küçük de olsa pay verdi bize. Biz de çocukların s nnetlik paralarını denkleştirip burayı yaptık.”

“Neden yaptı ki size bu iyiliği?”

“Benim rahmetliyi seviyordu. Gerçi sonra n olduysa araları koptu, pek g r şmediler oğlum vefat ettikten sonra.”

“Siz bu evi ne zaman yaptınız?”

Ahret sorularına geçti benimki. Sen onu bunu bırak da kim o şebnem diye aralarına dalasım geldi ama en iyisi sinsi sinsi telefonu ele geçirmekti. Yusuf Ali hazır Sultan Abla'ya odaklanmışken el parmaklarımın uçlarıyla usul usul yanaştım telefonuna. Telefonla elimin arası on santimden az kalmıştı ki çaldı telefon. Yusuf Ali telefonu da alıp dışarı çıkıyor. Ben de peşinden kapıyı dinlemeye gidecektim ki Sultan Abla yine kolumdan “ l m  g r daha ye,” diye kavrayınca geri oturuyorum.

Sabaha karşı Yusuf Ali bahçede, elinde bakkal veresiye defterine benzer bir deftere karalamalar yapıyor. Kesin Şebnem'e aşk mektubu yazıyor diye düşünüp sessiz sedasız yanına yanaşıyorum. Arkadan onu izler, yazdıklarını okurum sözde.

“Otursana Bade. Neden ayakta dikiliyorsun?”

“Ensende gözlerin mi var senin?”

“Hayır, senin ayakkabılarının sivri topukları var.”

“Evet, gayet de deliciler.”

“Neden bu sert çıkış? Burada senin için uğraşıyorum.”

İçimde ona olan yumuşak duygularımın yerini kıskançlık alevleri alınca bende bir öfke, bir sinir. Şeytan diyor şu ensesinden tut, havaya kaldır, “Şebnem”i bırakacaksın uleên,” diye postayı koy.

“Ne yazıyorsun sen?”

“Aşk mektubu.”

Kal geldi. İçimin denizlerinde sular çekildi, kanım kurudu, beynimde şimşek gibi doğa olayları gerçekleşti. Şu an bir doğal afet bölgesi gibi içim dışım. Ölsem ölürüm, gıkım çıkmaz.

“Şebnem'e mi?”

Kal gelme sırası onda. Öyle bir şaşkınlıkla açtı ki gözlerini, kalkıp iki tokat çakacak sandım, ama o ilk şoku atlatınca bastı kahkahayı.

“Sen benim telefonumu mu kurcaladın?”

“Nasıl kurcalayayım, şifre koymuşsun. Hayır, cüzdanından kimliğine baktım, doğum tarihin de değil şifren.”

Bu defa ben tüy diktim, o kakhaha volümünü artırdı. Normalde erkeklere karşı numaralar yapan ben, konu bu güzel gözlü pamuk elli olunca alıklaşıyorum nedense.

“Ver bakayım o aşk mektubunu,” diye hırsla çekiyorum kâğıdı elinden. Ama ne aşkı, ne mektubu, sadece tarihler var kâğıtta.

“Bade, galiba ben bir şeyler buldum.”

“Şebnem’in meğer gizli bir ilişkisi varmış ve sen onu buldun di mi? Biliyordum. Oh iyi oldu sana.”

“Hayır, Habibe anneannemle ilgili.”

Elimi tutup yanına oturttu beni. Elindeki kâğıtlarla uzun uzun anlattı.

“Bak bu, bin dokuz yüz doksan bir yılında olanlar. Hastane yangını, senin ve benim doğumum ve Sultan Abla’nın oğlunun ölümü. Yani büyük anneannem Habibe Ebe pekâlâ yeni kurulan hastanenin yani sağlık merkezinin hemşire ve doktorlarını kıskanmış, bunun için de hastanede yangın çıkarmış olabilir. Bu yangından iki ay sonra sırayla ben ve sen doğuyoruz. Senin doğumundan bir ay sonra da Sultan Abla’nın oğlu vefat ediyor ve Habibe Ebe köyü de ebeliği de bırakıp şehre göçüyor.”

“Eee, Şebnem konunun neresinde?”

“Bade anlamadın mı? Şu an Habibe Ebe’nin ahını bulmuş olabiliriz.”

Anlattığı onca şeyi Şebnem gerçeğini öğrenmek üzere dinlersem böyle hiçbir şey anlamam tabii. Ben diyorum Şebnem, o diyor eben. İçimde kocaman öfkeyle sataşacak yer ararken telefonum çaldı, arayan Arda.

“Ne var Arda? Ebemin köyündeyim. Hayır küfür değil ama öyle de alabilirsin zira sen tüm küfürlerin en güzelllerini hak ediyorsun.”

Çat diye kapıyorum telefonu suratına. Ama hıncımı alamamış olacağım ki Yusuf Ali’ye sarıyorum.

“Bak biz böyle konuşuyoruz işte elâlemin karşı cinsiy-le. Öyle “BEN DE”li ucu açık cümleler kurmuyoruz. Ben de’ymiş. Sen de ne? Hıh. Alem kolpa olmuş haberimiz yok.”

Duvar yazısı sıralaya sıralaya odaya gidiyorken Yusuf Ali tutuyor kolumdan. Sanki burnumu öpecekmiş gibi kendine çekip üfler gibi konuşuyor.

“Gitme.”

Biraz daha ağzımın içine içine girersen öperim val-la, günahı sana diyesim geldi ama nasıl olduysa bu defa tutuyorum kendimi. Nefesi yüzümde efil efil gezinirken nereye gideceğim ki? Bence tam şuracığa iki duvar örüp, bir bakla sofa bir kilim kurup ömür boyu yaşayabilirim seninle.

“Şebnem benim yakın bir arkadaşım.”

“Ne kadar yakın?”

“Bu kadar yakın değil,” diye burnumun içine iyice girdi. Aaaa benden günah gitti beee. Ağzımın içine içine girersen bu öpücüğü yersin arkadaş diye tutup öptüm onu. Ama burnundan. Allah’ım hangi belgeselde, hangi yörenin balta girmemiş kabilesinin geleneğinin bilinçaltıma kazınmasıdır bu? En son Kadir İnanır, Türkan Şoray filmlerinde kaldı bu burun öpme olayı. O da Türkan Şoray’a öpüşmek yasaktı da böyle bir yöntem buluvermiş rejisör. Gecenin bir yarısı, ebemin köyünde, ebemin ikinci kuşak torununun burnundan öptüm, bence bu dünyada daha saçma bir hamlede bulunamam.

Şimdi de Hülya Koçyiğit koşusuyla içeriye doğru ilerliyorum. Bulduğum ilk yatağa kendimi yüzüstü atıp yerin dibine girmenin provasını yapacağım. Odaya girer girmez kendimi yatağa atıyorum, ama o da ne? Bu yatak tahtadan... Hiç hayal etmediğim gibi çakılıyor yatağa. Yatağa çakılmanın verdiği darbe etkisiyle “dank” diye aklım başıma geliyor. Nasıl da kaçırmışım bu ayrıntıyı? Yusuf Ali benim AH meselesini çözmüş. Az önceki Hülya Koçyiğit koşuşum yerini Davarodaki Şener Şen’in hapishaneden kara çarşafı kaçarkenki koşuşuna devrediyor yerini. Yusuf Ali’yi bahçede bulamayınca mecburen yattığı odaya gidiyorum. Kapıyı açar açmaz karşımda Yusuf Ali’yi yarı çıplak bulunca basıyorum çılgılığı. Arkadaş sen ne ara odana geldin, ne ara soyundun, dahası neden soyundun? Yazın bile ayağında çorapla yatacak kadar üşüyen ben, bu yatarken soyunma işini hiç anlamam doğrusu.

“Bade!”

Zavallım, Türk filmlerinde yer silerken bacağı açılıp da içeri evin sapık beyi girince telaşla eteğini düzelten hizmetçiler gibi üzerini giyinmeye çalışıyor. Yahu adama demezler mi, alt tarafı bir yer siliyorsun, ne diye oranı buranı bu kadar açıyorsun? Bizdeki de can, bizdeki de libido diye.

Yusuf Ali tişörtünü geri giyerken içimden “Az daha böyle kalaydın ya,” diyesim gelse de Trakyalı gururlu kız havamı koruyup “Heç davranma sana bakan eden yok,” deyiveriyorum.

“Demek yeni dank etti söylediklerim.”

Ben daha odaya neden geldiğimi söylemeden anladı. Bu adam beni bu kadar kısa zamanda nasıl çözebildi? Hemen aklıma Şeker Abla geliyor. Hep der ki, “Biri seni anlamıyorsa, anlamak istemediğindendir. Anlamak idrak değil, gönül işidir ve seni anlamaya gönlü varsa, bir şey yapmana gerek kalmaz.”

“Yine koptun dünyamızdan. Çok dalıyorsun Bade.”

“Bu da beni aptal biri yapıyor, di mi?”

“Hayır, iyi biri yapıyor. Derler ki kötü insanlar hep uyanıktır.”

“Beni anlıyorsun,” diye her zamanki gibi yekten gir-dim konuya.

“Sen anlaşılması en kolay, ama en zor insansın Bade.”

Diyor ve aramızda yine bir elektriklenme, çekim yasaları uçuşuyor ki sorma gitsin. Bu aralar görüş alanıma girdiği her yerde ona sarılmak istiyorum. Odada karşıla-

şınca, arabada yan koltuğunda oturunca, marketten beraber su alınca, tuvaletten çıkıp ellerini yıkarken yanından geçince, hep ama hep gerekli gereksiz ona sarılmak istiyorum. “Ancak bu dürtüme karşı koyacak gerekli irade bedenimde mevcut,” dedikten sonra çat diye sarılıyorum ona. Oldum olası iradesizdim zaten.

O da karşılık veriyor bu sarılışa. Bir süre öyle kaldıktan sonra kendime “Kendine gel Bade,” deyip bu sarılışı dostane bir şekilde devşiriyorum. Yusuf Ali’nin sırtını sıvazlıyorum iki asker arkadaşı gibi, doymuyorum omzuna yumruk atıp “kankaaa” diyorum, apış arasına “nıııccııııkk” şakası yapıyorum.

“Bade anladık arkadaşız. Yeter vurma daha.”

“Yok ben şey, kem küm. Eee demek benim ebem de az oros...”

“Badeeee.”

“Tamam tamam. Peki şimdi ne yapacağız?”

“Bir planım var.”

“Ha iyi o zaman.”

Onun bir planı varsa ben mışıl mışıl uyuyabilirim. Ne güzel şey sırtını birine dayamak, birinin senin yerine işleri halletmesi. Kim nerden çıkardı ki şu “kendi ayaklarımdın üstünde dururum” saçmalığını. Yok kurda sormuşlar ensesi niye kalın, o da demiş ki “Kendi işimi kendim yaparım da ondan.” Hadi oradan. Ensesi kalınsa bunun tek nedeni genetik. Hayır bir de örnek verilen hayvana bak,

zavallı kuzuları yiyen kurt. Bir kere kurt gibi bir zalimin yolundan neden gideyim ki? Ben ömrümün sonuna kadar Yusuf Ali'ye doğru yığılabiliyim, valla asalak olmak umurunda değil, işim görülsün yeter. Çünkü pragmatik yaklaşım bunu gerektirir.

Sabah canımcım Yusufcum Alicim, Sultan Abla'ya kocasının yakın bir arkadaşı olup olmadığını soruyor ağzına koca koca köy peynirlerini tıkarlarken. Sami onun, Sultan Abla benim kahvaltımızı ağzımıza tıkmak için birbirleriyle yarışıyorlar. Sürekli de “Utanmayın da utanmayın,” demeyi ihmal etmeden. Yahu tamam utanmıyoruz zaten, boğuluyoruz sadece.

“Sultan Abla senin rahmetli beyinin yakın bir arkadaşı var mıydı, böyle sırlarını paylaştığı?”

“Kankası diyo Sultan Abla, kankası. Hani karı kıza beraber gittikleri, kafaları çektikleri, beraber kavgaya girdiştir.”

Ben başlıyorum kadıncağızı ölmüş kocasından soğutmaya.

“Eşref Abi vardı öyle konuştuğu, kahveye beraber gittiği.”

“Yahu herkesle kahveye gidilir. Bize daha yakını lazım. Böyle itlik yaptığı cinsten.”

“Siz kim? Bi ben varım bu evde.”

“E madem evli değilsin, ne diye bize evli çift tavsiyeleri veriyorsun be adam? Yani be amca. Be Eşref Amca.”

“Badeeee... Eşref Amca, biz şöyle geçelim mi?”

Ne güzel şey şu hep arkasını toplayan birilerinin olması... Benim otokontrol sistemim, internette yanlış yazdığım şeyi çat diye doğruyla değiştiren otomatik klavyem. Canımcım.

“Eşref Amca, İhsan Abi seni çok severmiş.”

“Puhaaa, biri Eşref Amca’yı seviyormuş ha, hem de çok. Neden ki?”

“Badeeee.”

“Gızım beyin konuşurken çeneye girme, valla boşucuk en son şuncağız seni.”

Nedense biz evli değiliz diye araya giresimiz gelmiyor. Ne benim ne Yusuf Ali’nin.

“Eşref Amca, biz İhsan Abi’yle ilgili bir araştırma yapıyoruz da onun hikâyesini filme çekicez. Duymuşsundur, Bade televizyoncu.”

“Çalıştırma garını. Hele tilivizyonda. Hem bunun neresi tilivizyoncu, hiç o kadınlara benzemiyor,” derken yüzünü öyle bir buruşturuyor ki Yusuf Ali bıyık altından gülüyor.

Eşref Amca’nın bile beni güzel bulmamasına mı yayanayım, Yusuf Ali’ye rezil olmama mı? Oysaki birinin seni

beğenmesindeki ana kural, o birinin yakınlarında sana hayranlık duyan birilerinin olmasıdır. Biz kızlar boş yere beğendiğimiz adamların en yakın arkadaşlarının kalplerine girmeye çalışmayız. Önce onlar bir hayranlık duysun ki beğendiğimiz adamın bilinçaltına bizimle ilgili güzel şeyler kazınsın.

“Evet, Bade onlara benzemez Eşref Amca. O makyaj güzeli değil çünkü. Doğal.”

Senin ağzını yirim, burnunu öperim, ellerinden su içer, gözlerinden akan çapağı emiklerim. Iykkk, ne diyorum ben!

“Eşref Amca sen onu bunu bırak da bu İhsan Abi’nin herkesten gizlediği bir sırrı varmış. Bir senin bildiğin...”

Zarf atıyor, a vallahi zarf atıyor benimki.

“Kim dedi bunu?”

“Biz duyarız. Bi sana güvenirmiş. Köyün en delikanlısı, en yürek yemişı dermiş senin için.”

“E tabii, sever sayardı beni.”

“Sadece sevmek değil ki, güvenirmiş de. Bi sana vermiş şu hastane sırrını?”

Yüzünde tüp patladı sanki Eşref Amca’nın. Ağzı sağa, burnu sola, gözleri öne doğru kaydı. Yusuf Ali zarf attı ama galiba tutturmuş olacak ki Eşref Amca panikle atıldı:

“Size kim söyledi?”

Haaahhh gel böyle babana. Gel babanaaaa diye pislikleşecektim ki Yusuf Ali girdi araya.

“Bu senin suçun değil ki Eşref Amca. Bir arkadaşın sana sır vermiş, sen de saklamışsın o kadar.”

“Yok öyle bir şey, kim demişse yalan demiş. Hadi yürüyün benle eyleyeceğinize gidin evinizde döl tutun.”

He valla gel döl turalım evimize gidelim diye atılasım geliyor. Yine andan kopup Eşref Amca'nın tavsiyesi çınıyor kulaklarımda. Yusuf Ali'ye dönüyorum bir umut belki o da aynı duygulardaymış gibi ama benimki tamamen o ana odaklı.

Erkeklerin bu durumundan nefret ediyoruz kadınlar olarak. Bir davaları olduğunda ona o kadar odaklanıyorlar ki aralarda gerçekleşen küçük mutlulukları kaçırıyorlar. Misal oyun konsolunda maç yapan bir erkeğin hayattaki en büyük amacı gol atmak oluyor birdenbire. Oysaki bizim etrafımızda beğendiğimiz bir erkek varsa her şey ona güzel görünmek içindir. Her şey onunla ilgilidir. Biz bir yandan televizyon izleyip, bir yandan da sağ profilden daha güzel görüldüğümüzü hesaplayıp koltukların yerini ona göre ayarlayan bir cinsiz.

“Eşref Amca, bak eğer sen bize gerçekleri anlatmazsan Bade çok büyük bir hata yapacak.”

Nee? Yusuf Ali'nin birdenbire bu ah işlerine girişmesinin nedeni ben miyim? Benim Arda'yla evlenmeme engel olmak mı? Kafam karmakarışık.

“Benim bildiğim ettiğim yok, gidin bakam evinize döl tutun.”

Eşref Amca bizi kovar gibi bahçesinden çıkarırken Yusuf Ali atılıyor.

“İyi ki karın hayatta değil. Yoksa bir genç kızın yanlış yapmasına engel olmadığın için çok kızardı sana.”

Yüzünde yine bir tüp patladı Eşref Amca’nın. Çok zeki adam şu benimki... Sultan Abla evden çıkarken Eşref Amca’nın karısının hep kız çocuğu olsun istediğini, olmayınca da köyün tüm kızlarına analık ettiğini anlatmıştı. Benimki de onu hassas karnından vurdu. Bu onu akıllı ama vicdansız biri yapsa da o hayatta gördüğüm en yakışıklı vicdansızdı.

“Geçin içeri,” diye içeri alıyor bizi Eşref Amca.

Biz salonda otururken o içerden Kuranikerim’i getirip üzerine el bastırıyor. Anlattıkları yalnızca üçümüzün arasında kalacakmış. El mahkûm elimizi basıp yemini de yapıştırıyoruz.

“Bas bas korkma, ekmek kırarız kafamızda,” diye teknik bilgi veriyorum benimkine. Sonra da tüm gerçekleri anlatıyor Eşref Amca.

“İhsan çok iyi bi çocuktü. Kimsesiz büyüdüğü için hep bi yuvam olsun der dururdu. Sonra Sultan’ı aldı da yuvası oluverdi. Çocukları da olunca bu defa geçim galesi başladı. Şöyle kendi evim olsa başka da bişi istemem derdi. Bizim Habibe Ebe de pek severdi İhsan’ı. Demiş ben sana veririm arsamdan pay. Kur kendi evini, ama bi şartım var.”

“Git hastaneyi yak.”

“Evet.”

“Yuuuhhhh harbi mi? Vay benim ebeme.”

“Kimse tahmin edemezdi ki böyle olacağını. Meğer içeride tadilat için kullanılan yanıcı maddeler varmış. Yerle bir oluverdi hastanecağız. Sonrası malum zati. İhsan-çıgın oğlu hastalandı, göçtü gitti. Ondan sonra ne İhsan iflah oldu ne Habibe Ebe. İhsan ölüverdi kahrından, Habibe Ebe de aldı başını gitti İstanbul’a. Daha ne ebelik ne şifacılık yaptı zati.”

“Ah ki ne ah... Desene aradığımız aha çok yakınmışız.”

Habibe Ebe’nin kötülüğüne mi yanalım, Sami’nin babasının yaptıklarına mı, yoksa bunu Sultan Abla’ya nasıl anlatacağımıza mı? İyi ki yemin ettirdi Eşref Amca. Şimdi en azından anlatmamak için bir nedenimiz var.

Yusuf Ali ile Eşref Amca’nın evinden sarsılarak çıkıyoruz. Ben bırak ahımı buldum diye sevinmeyi, bıraksalar bağıra bağıra ağlayacağım. Çöküyoruz bulduğumuz ilk yere. Yusuf Ali’nin yüzüne bakıyorum, dağılmış.

“Bulduk işte. Habibe anneannem bu planı yapıyor. Hastane yangınından sonra senle beni doğurtuyor ve Sultan Abla’nın oğlunun kayından sonra bir daha kimsenin bebesine el sürmüyor.”

“Böylece o iki aylık sürede doğan ikimiz, ahlı ellere doğmuş çocuklar oluyoruz.”

Güldü. Bir de güzel güldü ki vicdansızın oğlu.

“Bade? Ne yapacaksın şimdi?”

“Ahımı temizleyeceğim. Hatta dün düşündüm ne yapacağımı. Madem Sultan Abla’nın hayattaki en büyük isteği Sami’yi evlendirmek, ben de onu evlendireceğim. Düğündür, buzdolabıdır, ev kirasıdır hepsi benden.”

“Şu hayatta bir insanı evlenmekten başka hiçbir şey mutlu edemez mi sence?”

“Eder tabii. Şu an mesela. Kırk koca gezsem burada seninle yan yana olmak kadar mutlu etmez beni.”

“O zaman neden? Neyse hadi Sultan Ablalara gidelim.”

“Dur yahu. O zaman neden ne? Bu tamamlanmamış cümlelerinden nefret ediyorum.”

“Belki tamamlarsam daha çok nefret edersin.”

“Denemeden bilemeyiz.”

“Bildiğimize sevinmeyebiliriz.”

“Sevinmemek mutsuz olmak demek olmayabilir. Belki sevinmeyiz ama mutlu olabiliriz.”

Tam ağzını açacak oldu ki benim telefonum zırladı. Bu telefonu bulan şahıs çok feci âşık ahı almış olacak ki tüm aşk hikâyelerinin katili bu telefonlar. Üstelik arayan Arda... Daha ilk çalışta kapatıyorum telefonu ve Yusuf Ali’nin başlamak üzere olduğu cümlesi için gözlerimi dört açıyorum. O ise açtığı ağzını tek kelimelik bir cümleyle kapıyor.

“Gidelim.”

“Peki gidelim.”

Sevmiyorum diyene, git diyene ve gitme demeyene karşı çaresizdir insanoğlu. Ben de çaresiz gidelim diyorum.

Sultan Ablalara vardığımızda bir de ne görelim; Ezgi. Bizim kanalın makyözü Ezgi. Sultan Abla'nın ruju bizim kanalda kalmışmış da, onu bizzat getirmek istemişmiş de, yolda rujun başına bir şey gelirse kendini suçlarmışmış da. Yahu Sultan Abla'ya çıplak gözle üç kilometre öteden bakan herkes onun rujla yakın bir ilişkisi olmadığını anlayabilir.

“Ezgcim, peki sen burayı nasıl buldun?”

“Şeey Sami tarif etti.”

“Sami mi?”

Daha yarım saat önce Sami'yi evlendireceğim dedim ve saati dolmadan gelin adayımı buluyorum. Evren sesimi bu kadar hızlı nasıl duydu acaba? Ey güzel Allahcım, ben ki beş yaşında bir kız çocuğuyken bile bez bebeklere gelinlik dikerek evrene evlilik mesajı vermiş biriyim, onca yıl mesajlarım karşılık bulmasın şimdi yarım saatte eve paket teslim yolla. İzninle kırılıyorum güzel Allahcım.

Ezgi'ye bakar bakmaz kafamda ona gelinlik, Sami'ye damatlık giydirip köyün tüplü televizyonlu kahvesinde

düğün yaptığımı hayal ediyorum. Zavallı Ezgi'nin gelinlikli haline acımayan kadınlar sıraya girmiş makyajlarını kızcağıza yaptırmaya çalışıyorlar. Böylece Ezgi kendi düğününde çalışan tek makyöz olarak tarihe geçiyor.

Ben bunları düşünürken herkes içeri geçmiş, Sultan Abla Ezgi'ye yeminlerle “ölümü gör”lerle kendi yaptığı kurabiyelerden yediriyor. Bir tek Yusuf Ali kalmış yanımda. Bir tek o kalsa yeter de artar zati.

“Badee? Ne düşünüyorsun yine dalmış.”

“Sami'nin düğününü. Kahvenin bahçesi çok küçük, di mi?”

“Ezgi'yle mi?”

“Sen de mi fark ettin?”

“Hayır, senin kıza nasıl baktığını fark ettim. Bade neden her hikâyeyi evliliğe bağlıyorsun?”

“Ama ahın kalkması için Sami'yi bir an önce evlendirmem lazım.”

“Belki Sami bunu istemiyor.”

“E Sultan Abla istiyor.”

“Bizimle ilgili başkalarının isteklerine karşı bizim hiç mi söz hakkımız yok?”

“Bak yine kafamı karıştırıp ana konudan uzaklaştırıyorsun beni.”

“Hah ben mi? Sen on dakikada bir hem ana konudan hem de aramızdan uzaklaşıp gidip gidip geliyorsun.”

Sultan Abla içerden bizi çağırıyor ve bu hiçbir yere varmayan sohbetimiz yarıda kesiliyor. Gerçi ben onunla varılmayan yollara da çıkarım ki.

İçerisi ise alev alev aşk kokuyor. Âşıklar aşk ateşiyle yanarmış ya hani, işte öyle bir yanık kokusu var odada. Kendimde hiçbir faaliyet göstermeyen hislerim başkasına gelince nasıl da harıl harıl çalışıyor. Tam da tahmin ettiğim gibi Ezgi ve Sami arasında bir şeyler geçmiş. Helal olsun Sami’ye o kısacık program arasında tavlamış kızı. Bizim Ezgi’ye alıcı gözle bakıyorum da ne kadar naif bir kızcagızmış. Makyaj yapmayan bir makyöz. Göz ucuyla Sami’yi keserken kem kümleyerek lafa giriyor. Öyle bir heyecan var ki üstünde, sanki Sami’yi istemeye gelecek.

“Aslında bir de şey diyecektim. Sami belki şehre taşınırsız demişti. Hani olur da gönlüne göre bir iş çıkarsa karşısına. Hani programda bize yardım etmişti ya. Bence çok faydalı olabilir kanal için. Ekipte eleman açığı da var. Belki Bade Hanım da yardımcı olursa.”

Uzun zamandır itilip kakıldığım, “gıııııııı”, “yavrum” hitaplarına geçiş yaptığım için Bade Hanım lafını bir yadırgıyorum. Bir an “Sensin hanım!” diyecek gibi olsam da kanaldaki pozisyonum gereği oradaki herkesin benimle böyle konuştuğunu hatırlayıp susuyorum.

“Yok, ben Bade Abladan böyle bir şey isteyemem,” diyor Sami gözlerini kaçırarak. İstemiş kadar oldun demiyorum daha fazla utanmasın diye.

“Vallahi süper fikir.”

“Gerçekten mi Badecim? Oğlum şimdi kanalda mı çalışacak?”

“Tabii, siz yeter ki isteyin. Ben sizin şehirde yaşamayı düşündüğünüzü bilmiyordum yoksa çoktan hallederdim bu işi.”

“Allah razı olsun Bade’m senden. Oğlumun düzgün bir işi olsun, sigortası olsun, medeni yerlerde yaşasın istiyordum. Sayende olacak inşallah. Hakkını helal et.”

“Asıl siz hakkınızı helal edin.”

“Ne kadar hakkım varsa helal olsun yavrum,” dedi Sultan Abla. Hem de gözleri dola dola, dudakları titreye titreye. Bu kadar basitti işte yapılan hataların telafisi. Şimdi ben yıllar sonra uzaktan akrabam olan ebemin ahını temizliyorum, hem de çok sevdiğim iki insanın mutluluğuna vesile olarak. Bırakın ahı, Sultan Abla ve Sami’yi böyle mutlu görmek bile yetti bana.

Yusuf Ali’ye dönüyorum. Nasılsa o anlar ne düşündüğümü diye gülümsüyorum ona. O ise başını Sami’ye çeviriyor.

“Samicim benim de evimi kiralarız sana. Ben boşaltacağım zaten. Hem bak Bade Abla’nın nişanlısı bir alt katımda oturuyor. Onunla evlenince komşu olursunuz,” diyor Yusuf Ali. Kimseden de bir “inşallah” sesi çıkmıyor.

“Sen nereye gideceksin ki Yusuf Abi?”

“Ben Londra’ya dönücem.”

“Nee Londra mı? Ne yapacaksın ki orda, yağışlıdır oralar arabalar su sıçratır üzerine.”

Aklıma onu gitmekten vazgeçirecek başka bir şey gelmiyor. Ne Londra’sı? Ne gitmesi? Daha bana gelmedin bile, nereye gidiyorsun diyemedim.

Yusuf Ali biz artık kalkalım diyerek ayaklanınca Sultan Abla ve Sami “Bırakmayız,” diye tutturuyorlar. Biz bir iki iş bahane edip kaçsak da Ezgi kalıyor orada. Bu durumdan da oldukça memnun anlaşılan.

Yolda bıçak açmıyor benimkinin ağzını. Ben de bir şey söyleyecek oluyorum ama uygun cümleyi seçemeyip geri susuyorum. Hayatımın en iç acıtıcı yolculuğunu yapıyorum. Yine aynı suskunlukla beni evime bırakıp gidiyor Yusuf Ali. Her zamanki gibi kapıdan içeri girmemi bekledikten sonra tabii...

Apartmandan girip de kapıma geldiğimde karşımda Arda’yı buluyorum. Yaşlanmış, kırışmış, çirkinleşmiş mi ne? Nasıl da mendebur geliyor gözüme. Sanki feci bir trafik kazası geçirmiş de tüm tipi değişmiş gibi.

“Arda ne bu halin?”

“Ne var halimde? Haa kazağı yeni aldım onu mu diyorsun?”

“Hayır, bu yüzü diyorum. Bu yüz hep senin kafanda mıydı? Ve ben bu kafaya daha önce dikkat kesilmemiş miyim?”

“İçeri girip konuşalım istersen, galiba buradan hava esiyor sana üşüme yapıyor.”

“İçeri mi? Benim evime mi?”

“Senin benim mi var artık? Her şey ikimizin...”

“İkimiz mi? Bu kelime bu kadar çirkin bir kelime miydi?”

“Bade sana anlatacaklarım var. Şu senin peşinde dolaşan zibidi var ya, Yusuf Ali mi ne...”

“Onun hakkında doğru konuş.”

“Onun ne yaptığını biliyor musun peki? Bak ne buldum.”

Yusuf Ali ve benim çocukluk fotoğrafımı gösteriyor. Daha sekiz yaşlarındayız, bir düğünde beraber dans ediyoruz. Hayal meyal hatırlıyorum o anı.

“Nerde buldun bunu?”

“Yusuf Ali Bey’in evinde.”

“Sen Yusuf Ali’nin evine mi girdin? Bi de karıştırdın ha! O değil ben de karıştırdım ama bu fotoğrafı nasıl gözden kaçırmışım ki?”

“Anlamıyor musun Bade? Bu adam sana teee çocukluktan takmış kafayı.”

“Saçmalıyorsun.”

“Yok yaaa. Bunu izle. Sana evlenme teklif edeceğim

akşamki restoranın güvenlik kamerası görüntüleri. Çok güvendiğin Yusuf Ali Bey seni görüyor ve bana bilerek çarpıyor, görüyor musun?”

Görüyor ve artırıyorum. Benim manyak üşenmemiş, gidip gerekli tüm delilleri toplamış, pek de iyi etmiş. Gerçekten de o akşam yüzüğün fırlamasına bilerek sebep olmuş. Bariz bir şekilde omuz atmış Arda’ya. Belki de gerçekten beni tanıdı ve evlenmeme mani olmak istedi. Belki de ben onun çocukluk aşkıyım. Şu an başkasıyla evlenmek üzere olan çocukluk aşkı.

“Bade iyi misin?”

“Değilim. Dünyanın insanlara en uzak bölgesine fırlatılmış gibiyim. Hayatımdaki tüm insanlar çekilmiş, hatta ben bile benimle değil gibiyim. Bu çok başka bir yalnızlık hissi...”

“Ne yalnızlığı, ben varım ya.”

İstemediğimiz kişinin yakınımızdaki varlığı bizi daha yalnız yapmayı nasıl başarıyor? Şu an Arda yanımda ve o bana bir adım geldiğinde ben bir adım daha yalnızlaşıyorum.

“Arda.”

“Efendim aşkım.”

“Git.”

Tek bir kelime daha edesim yok Arda’ya. Çantama koyduğum yüzüğünü çıkarıp avcuna bırakıyorum. Ve merdivenleri hiç inmediğim hızla iniyorum. Bir kitap

okumuştım çok eskiden. Sevdiki kişiyle merdivenleri çıkan genç kız içinden “Keşke bu merdivenler sonsuz olsa ve biz seninle sonsuza kadar ıksak,” diyordu. Benimse tam tersi gözümde büyüyor merdivenler, her basamak bir engel sanki. İkişerli atlıyorum basamakları.

Yola çıktığımda taksi diye bağırırken uzakta Yusuf Ali’nin arabasını görüyorum. Yusuf Ali arabadan inmiş, sarhoş bir adamın kaldırıma çıkmasına yardım ediyor. Bir de iyiliksever ki iki gözümün ieği. Ben ona içimden methiyeler d zerken arabasına atlayıp gidiyor.

Bu defa koşmaya başlıyorum arabasının arkasından. Tekerlek yuvarlanmasına koşan itler gibiyim. İleride to-runlarımıza anneanneniz it gibi peşimde koştu dese yalan söylemiş olmaz hani.

Dilim dışarı fırlayıp nefesim kesilene kadar koştuktan sonra sonunda yetişmeyi başarıyorum arabaya ama tam da o anda Yusuf Ali’nin beni fark edeceği tutuyor ve ani bir fren yapıp benim onun arabasının arka kasasına tosss diye vurmama sebep oluyor. Bu bir rüya olmalı. Ben sevdiğim adamın arabasına arkadan çarpıyorum. Hem de aracım la falan değil, bizatihi ben olarak bedenimle çarpıyorum.

“Keşke arabayla arpsaydım, en azından sigorta karşı-lardı. Baksana arabanın tamponunu g ertti popom.”

“Bade Badee, tamam yorma kendini ambulans ağı-riyorum.”

AH MİNE'L AŞK

“Seninle ikinci kez hastanelik oluyoruz Yusuf Ali. Sıradaki kazamız sevip de kavuşamayanlara gelsin.”

“Doktorlar ne verdi sana böyle?”

“Çok korkmuşum diye sakinleştirici yaptılar ama hiç sakin değilim ki şu an. İçimde havai fişekler patlıyor. Baaak parmağıma. Çıktı. Ben de seninkini çıkarmıştım ya. Çıkık parmakların kardeşliği yaşasınınnnn!”

“Tamam, sakin ol şampiyon, kalkma yataktan başın döner.”

“Dönüyor ki zaten. Sen böyle çipil çipil her baktığında dönüyooooor da dönüyor. Baaak yüzük parmağım kırıldı. Artık yüzük müzük yok. Fırlattım attım.”

“Sen yüzüğü mü attın?”

“Eveeettt. Dedim ki kendime. Bade dedim. Tamam, evlenmek istiyor olabilirsin ki bu senin en doğal hakkın. Ama bununla mı yaaa dedim. Bıyıkları var onun ıyyy.”

“Onun bıyıkları yok ki.”

“Bana var gibi geldi. Hatta yanaklarında bile bıyığı var gibi geldi. Iyk. Sonra dedim ki kendime. Kızım dedim, Badercim dedim. Madem ki sen Yusuf Ali’ye âşıksın onunla evlen dedim.”

“Ne dedin, ne dediiiiinnn?”

“Yanaklarında bile bıyığı var dedim.”

“Orası değil. Yusuf Ali’li kısmı.”

“Mademki sen Yusuf Ali’ye âşıksın, onunla evlen dedim.”

“Peki sen ne dedin kendine?”

“Bi şey demedim sonra koşmaya başladım, sonra senin arabana arkadan vurdum. Ya keşke arabamla vursaydım sigorta karşılardı. Amortisör diye bi yer var, senin arabanda da var mı?”

Diyorum ve uçuyorum. A vallahi uçuyorum. Ayaklarım nerde, yeryüzü nerde? Bulut var ayaklarımın altında... Bir öpücük bunca şeyi nasıl yapıyor?

İyi ki de eben o ahı almış. Yusuf Ali senin şanssızlığının şansa dönüşmüş hali. Bazen insanların şanssızlığı aslında şansı olabiliyormuş.

Nihayet o gün gelmişti.

Şanssızlığa tur bindirmiş bir kızın, şeytanın bacağı-
nı çatırdatıp beklenen yüzüğü parmağına takacağı o
gün... Sonradan adını "kurulmamış yuvamın yıkıcısı"
koyacağı bir adam, esas oğlanın elindeki yüzüğü dü-
şürmesine sebep olana kadar her şey olağan akışında
ilerliyordu. Ancak evlenme teklifinin tam ortasında
yüzük yuvarlandııı, yuvarlandııı ve hiç olmayacak bir
yerde durdu. Bunu ilahi mesaj sayan esas oğlan usulca
olay yerini terk etti.

Ancak esas kız pes etmedi ve bastı yemini: "O yüzük
bu ele gelecek!" Bunun için türlü türlü yollar denerken
atalarımızın aldığı ahların kuşaktan kuşağa aktarıldığı-
nı öğrendi. Tüm hayatını etkileyen ahın ona kimden
miras kaldığını öğrenmeye çalışırken kendini başka bir
maceranın içinde bulur.

Roman

20

ISBN 978-605-7605-09-2

9 786057 605092

www.mayayayinlari.com

f /mayakitap

t /mayakitap

@ /mayakitap